

**ความตกลงระหว่างราชอาณาจักรไทยและญี่ปุ่น
สำหรับความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจ**

สารบัญ

อารัมภบท		8
บทที่ 1 บทบัญญัติทั่วไป		
ข้อ 1	วัตถุประสงค์	9
ข้อ 2	คำนิยามทั่วไป	9
ข้อ 3	ความโปร่งใส	10
ข้อ 4	วิธีการรับฟังความเห็นสาธารณชน	10
ข้อ 5	กระบวนการพิจารณาทางปกครอง	10
ข้อ 6	การทบทวนและการอุทธรณ์	11
ข้อ 7	มาตรการต่อต้านการทุจริต	11
ข้อ 8	ข้อมูลลับ	11
ข้อ 9	การจัดเก็บภาษี	11
ข้อ 10	ข้อยกเว้นทั่วไปและข้อยกเว้นด้านความมั่นคง	12
ข้อ 11	ความสัมพันธ์กับความตกลงอื่นๆ	12
ข้อ 12	ความตกลงเพื่อการปฏิบัติตาม	12
ข้อ 13	คณะกรรมการร่วม	12
ข้อ 14	การติดต่อสื่อสาร	13
บทที่ 2 การค้าสินค้า		
ข้อ 15	คำนิยาม	14
ข้อ 16	การจำแนกพิกัดของสินค้า	15
ข้อ 17	การ प्रतिบัติเยี่ยงคนชาติ	15
ข้อ 18	การยกเลิกอากรศุลกากร	15
ข้อ 19	การประเมินราคาศุลกากร	15
ข้อ 20	การอุดหนุนการส่งออกสินค้าเกษตร	15
ข้อ 21	มาตรการที่ไม่ใช่ภาษีศุลกากร	15
ข้อ 22	มาตรการปกป้องสองฝ่าย	16

ข้อ 23	ข้อจำกัดเพื่อปกป้องดูแลการชำระเงิน.....	19
ข้อ 24	ขั้นตอนการดำเนินการ.....	19
ข้อ 25	คณะกรรมการว่าด้วยการค้าสินค้า.....	19
ข้อ 26	การทบทวน.....	19
บทที่ 3 กฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า		
ข้อ 27	คำนิยาม.....	21
ข้อ 28	สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด.....	23
ข้อ 29	การสะสม.....	25
ข้อ 30	เกณฑ์ขั้นต่ำ.....	25
ข้อ 31	การดำเนินการที่ไม่ได้คุณสมบัติ.....	25
ข้อ 32	หลักเกณฑ์การส่งมอบ.....	25
ข้อ 33	สินค้าที่ยังไม่ได้ประกอบเข้าด้วยกันหรือถอดแยกออกจากกัน.....	26
ข้อ 34	สินค้าและวัสดุซึ่งทดแทนกันได้.....	26
ข้อ 35	วัสดุทางอ้อม.....	26
ข้อ 36	ของที่ใช้ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง และเครื่องมือ.....	26
ข้อ 37	วัสดุที่เป็นบรรจุภัณฑ์และภาชนะที่ใช้บรรจุสินค้าสำหรับการขายปลีก.....	27
ข้อ 38	วัสดุที่ใช้ในการบรรจุหีบห่อและภาชนะที่ใช้บรรจุสินค้าสำหรับการส่งสินค้า.....	27
ข้อ 39	การขอรับการปฏิบัติพิเศษทางภาษีศุลกากร.....	27
ข้อ 40	หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า.....	28
ข้อ 41	การตอบข้อซักถาม.....	29
ข้อ 42	พันธกรณีเกี่ยวกับการส่งออก.....	29
ข้อ 43	การร้องขอเพื่อตรวจหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า.....	29
ข้อ 44	การเยี่ยมชมเพื่อการตรวจพิสูจน์.....	30
ข้อ 45	การกำหนดถิ่นกำเนิดและการปฏิบัติพิเศษทางภาษีศุลกากร.....	31
ข้อ 46	ความลับ.....	31
ข้อ 47	บทลงโทษและมาตรการต่อต้านหนังสือสำแดงเท็จ.....	32
ข้อ 48	บทบัญญัติเบ็ดเตล็ด.....	32
ข้อ 49	คณะกรรมการว่าด้วยกฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า.....	32
บทที่ 4 พิธีการศุลกากร		
ข้อ 50	ขอบเขตและความครอบคลุม.....	34

ข้อ 51	คำนิยาม	34
ข้อ 52	ความโปร่งใส.....	34
ข้อ 53	การตรวจปล่อยสินค้า	34
ข้อ 54	การรับสินค้าเข้ามาชั่วคราวและสินค้าที่อยู่ระหว่างการผ่านแดน.....	35
ข้อ 55	ความร่วมมือและการแลกเปลี่ยนข้อมูล.....	35
ข้อ 56	คณะอนุกรรมการว่าด้วยพิธีการศุลกากร	36
บทที่ 5 การค้าไร้กระดาษ		
ข้อ 57	ความร่วมมือว่าด้วยการค้าไร้กระดาษระหว่างคู่ภาคี.....	37
ข้อ 58	การแลกเปลี่ยนความเห็นและข้อมูล	37
ข้อ 59	ความร่วมมือว่าด้วยการค้าไร้กระดาษระหว่างองค์กรเอกชน	37
ข้อ 60	การทบทวนการสมัครสร้างการค้าไร้กระดาษ	37
ข้อ 61	คณะอนุกรรมการว่าด้วยการค้าไร้กระดาษ	37
บทที่ 6 การยอมรับร่วมกัน		
ข้อ 62	พันธกรณีทั่วไป	39
ข้อ 63	ขอบเขตและความครอบคลุม.....	39
ข้อ 64	คำนิยาม	40
ข้อ 65	การจดทะเบียนหรือการแต่งตั้งหน่วยงานประเมินความสอดคล้องและการเพิกถอน การจดทะเบียนหรือการแต่งตั้งดังกล่าว.....	41
ข้อ 66	คณะอนุกรรมการว่าด้วยการยอมรับร่วมกัน.....	42
ข้อ 67	จุดติดต่อ.....	42
ข้อ 68	ข้อยกเว้นทั่วไป	43
ข้อ 69	บทบัญญัติเบ็ดเตล็ด.....	43
ข้อ 70	ความลับ.....	43
บทที่ 7 การค้าบริการ		
ข้อ 71	หลักการทั่วไป.....	44
ข้อ 72	ขอบเขตและความครอบคลุม.....	44
ข้อ 73	คำนิยาม	45
ข้อ 74	การเข้าสู่ตลาด.....	48
ข้อ 75	การ प्रतिบัติเยี่ยงคนชาติ	49
ข้อ 76	ข้อผูกพันเพิ่มเติม	49

ข้อ 77	ตารางข้อผูกพันเฉพาะ.....	50
ข้อ 78	การปรับเปลี่ยนตารางข้อผูกพัน	50
ข้อ 79	การประติบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์ยิ่ง	51
ข้อ 80	ข้อบังคับภายในประเทศ	51
ข้อ 81	การยอมรับร่วมกัน	52
ข้อ 82	ความโปร่งใส.....	52
ข้อ 83	การผูกขาดและผู้ให้บริการที่ได้รับสิทธิแต่ผู้เดียว	52
ข้อ 84	มาตรการปกป้องฉุกเฉิน.....	53
ข้อ 85	การชำระและการโอน	53
ข้อ 86	ข้อจำกัดเพื่อป้องกันการชำระเงิน.....	53
ข้อ 87	การปฏิเสธประโยชน์.....	54
ข้อ 88	คณะอนุกรรมการว่าด้วยการค้าบริการ.....	54
ข้อ 89	การทบทวน.....	55

บทที่ 8 การลงทุน

ข้อ 90	ขอบเขตและความครอบคลุม.....	56
ข้อ 91	คำนิยาม	57
ข้อ 92	การปฏิบัติตามบทบัญญัติของบทนี้.....	60
ข้อ 93	การประติบัติเยี่ยงคนชาติ.....	60
ข้อ 94	การเข้าถึงศาลยุติธรรม	61
ข้อ 95	มาตรฐานการประติบัติขั้นต่ำ.....	61
ข้อ 96	การประติบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์ยิ่ง	61
ข้อ 97	ข้อกำหนดให้ปฏิบัติ.....	62
ข้อ 98	ตารางข้อผูกพันเฉพาะ.....	62
ข้อ 99	การปรับเปลี่ยนข้อผูกพัน.....	62
ข้อ 100	การประติบัติที่ได้อยู่แล้ว	62
ข้อ 101	ความโปร่งใส.....	63
ข้อ 102	การเวนคืนและการชดเชย	63
ข้อ 103	ความคุ้มครองจากจลาจล	63
ข้อ 104	การโอน	64
ข้อ 105	การสรรวมสิทธิ.....	64

ข้อ 106	การระงับข้อพิพาทการลงทุนระหว่างภาคีและผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่าย	65
ข้อ 107	พิธีการพิเศษ	67
ข้อ 108	มาตรการปกป้องชั่วคราว	68
ข้อ 109	มาตรการด้านดูแลความแข็งแกร่งและมาตรการเพื่อให้ความมั่นใจในเสถียรภาพ ของเศรษฐกิจมหภาคหรืออัตราแลกเปลี่ยน	68
ข้อ 110	มาตรการการจำกัดเก็บภาษีที่เป็นการเวนคืน	69
ข้อ 111	มาตรการทางสิ่งแวดล้อม	70
ข้อ 112	การปฏิเสธรประโยชน์	70
ข้อ 113	คณะอนุกรรมการว่าด้วยการลงทุน	70
ข้อ 114	การทบทวน	71
บทที่ 9 การเคลื่อนย้ายของบุคคลธรรมดา		
ข้อ 115	ขอบเขตและความครอบคลุม	72
ข้อ 116	คำนิยาม	72
ข้อ 117	ข้อผูกพันเฉพาะ	72
ข้อ 118	ข้อกำหนดและขั้นตอนเกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายของบุคคลธรรมดา	73
ข้อ 119	การยอมรับร่วมกัน	73
ข้อ 120	คณะอนุกรรมการว่าด้วยการเคลื่อนย้ายของบุคคลธรรมดา	74
ข้อ 121	การเจรจาต่อไป	75
บทที่ 10 ทรัพย์สินทางปัญญา		
ข้อ 122	บทบัญญัติทั่วไป	76
ข้อ 123	คำนิยาม	76
ข้อ 124	การปฏิบัติเยี่ยงคนชาติ	77
ข้อ 125	การปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์ยิ่ง	77
ข้อ 126	การสร้างเสริมประสิทธิภาพและการทำให้สอดคล้องกันในเรื่องขั้นตอน	77
ข้อ 127	ความโปร่งใส	78
ข้อ 128	การส่งเสริมสำนึกเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาของสาธารณชน	78
ข้อ 129	วัตถุประสงค์	78
ข้อ 130	สิทธิบัตร	79
ข้อ 131	แบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	79
ข้อ 132	เครื่องหมายการค้าสำหรับสินค้าและบริการ	79

ข้อ 133	ลิขสิทธิ์และสิทธิที่เกี่ยวข้อง.....	80
ข้อ 134	สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์	80
ข้อ 135	พันธุ์พืชใหม่	81
ข้อ 136	การแข่งขันที่ไม่เป็นธรรม	81
ข้อ 137	การให้ความคุ้มครองข้อมูลที่ไม่เปิดเผย.....	81
ข้อ 138	การบังคับใช้ – มาตรการ ณ จุดผ่านแดน.....	82
ข้อ 139	การบังคับใช้ – การเยียวยาทางแพ่ง.....	82
ข้อ 140	การบังคับใช้ – การเยียวยาทางอาญา.....	82
ข้อ 141	การบังคับใช้ – ทั่วไป	83
ข้อ 142	ความช่วยเหลือสำหรับการได้มาซึ่งสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาสำหรับวิสาหกิจขนาดย่อม และขนาดกลาง	83
ข้อ 143	คณะกรรมการว่าด้วยทรัพย์สินทางปัญญา.....	83
ข้อ 144	ข้อยกเว้นด้านความมั่นคง	84
บทที่ 11 การจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐ		
ข้อ 145	การแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐ.....	85
ข้อ 146	คณะกรรมการว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐ.....	85
บทที่ 12 การแข่งขันทางการค้า		
ข้อ 147	การส่งเสริมการแข่งขันที่เป็นธรรมและเสรีโดยห้ามกิจกรรมที่จำกัดการแข่งขัน.....	86
ข้อ 148	ความร่วมมือในการส่งเสริมการแข่งขันที่เป็นธรรมและเสรีโดยห้ามกิจกรรมที่จำกัด การแข่งขัน	86
ข้อ 149	การไม่เลือกปฏิบัติ	86
ข้อ 150	ความเป็นธรรมของวิธีปฏิบัติ	86
ข้อ 151	การไม่ใช้บังคับของข้อ 8 และบทที่ 14.....	86
บทที่ 13 ความร่วมมือ		
ข้อ 152	หลักการพื้นฐาน.....	87
ข้อ 153	ความร่วมมือในด้านต่างๆ	87
ข้อ 154	สาขาและรูปแบบของความร่วมมือ	88
ข้อ 155	การนำความร่วมมือมาปฏิบัติตาม	88
ข้อ 156	สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาและสิทธิอื่นๆ ที่มีลักษณะเป็นกรรมสิทธิ์	88
ข้อ 157	คณะกรรมการสำหรับความร่วมมือในแต่ละด้าน.....	88

ข้อ 158	การไม่ใช้บังคับของบทที่ 14.....	89
บทที่ 14 การระงับข้อพิพาท		
ข้อ 159	ขอบเขตและความครอบคลุม.....	90
ข้อ 160	การปรึกษาหารือ.....	90
ข้อ 161	คนกลาง การประนอมข้อพิพาท หรือการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท	90
ข้อ 162	การจัดตั้งคณะกรรมการ.....	90
ข้อ 163	หน้าที่ของคณะกรรมการ.....	91
ข้อ 164	กระบวนการพิจารณาของคณะกรรมการ.....	92
ข้อ 165	การยุติกระบวนการ.....	93
ข้อ 166	การปฏิบัติตามคำชี้ขาด	93
ข้อ 167	ค่าใช้จ่าย	94
บทที่ 15 บทบัญญัติสุดท้าย		
ข้อ 168	สารบัญและหัวเรื่อง.....	95
ข้อ 169	การทบทวนทั่วไป	95
ข้อ 170	ภาคผนวกและหมายเหตุ.....	95
ข้อ 171	การแก้ไขเพิ่มเติม	95
ข้อ 172	การมีผลใช้บังคับ	95
ข้อ 173	การยกเลิก	96

อารัมภบท

ราชอาณาจักรไทยและญี่ปุ่น (ซึ่งต่อไปในความตกลงฉบับนี้จะเรียกว่า “คู่ภาคี”)

สำนึกถึง ความสัมพันธ์อันมีมิตรต่อกันและสายสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและการเมืองอันแน่นแฟ้นระหว่างกัน รวมถึงความเข้าใจร่วมกันในประเด็นต่างๆ ซึ่งได้พัฒนามาตลอดระยะเวลาหลายปีแห่งความร่วมมือที่บรรลุผลและเป็นประโยชน์ร่วมกันทั้งสองฝ่าย

ยอมรับว่า ความเป็นหุ้นส่วนเศรษฐกิจของคู่ภาคีจะขยายตลาดให้ใหญ่ขึ้นและก่อให้เกิดตลาดใหม่ๆ และจะปรับปรุงประสิทธิภาพทางด้านเศรษฐกิจและสวัสดิภาพของผู้บริโภค เพิ่มความดึงดูดใจและความมีชีวิตชีวาของตลาดในคู่ภาคี และขยายการค้าและการลงทุนไม่เฉพาะระหว่างคู่ภาคี แต่รวมถึงในภูมิภาคด้วย

คำนึงถึง สิทธิและพันธกรณีภายใต้ความตกลงระหว่างประเทศซึ่งคู่ภาคีเป็นภาคีอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิและพันธกรณีภายใต้ความตกลงมาร์ราเกชจัดตั้งองค์การการค้าโลก ที่ทำที่มาร์ราเกช เมื่อวันที่ 15 เมษายน ค.ศ. 1994

ระลึกถึง ข้อยึดมั่นของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า ค.ศ. 1994 และข้อห้าของความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าบริการ ในภาคผนวก 1 เอ และภาคผนวก 1 บี ของความตกลงที่กล่าวถึงข้างต้นตามลำดับ

ปรารถนา ที่จะร่วมกันพัฒนาและเสริมสร้างความร่วมมือกับประชาชาติในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เพื่อความมั่นคงและความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชนในประชาชาติดังกล่าว

ยอมรับถึง ความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาและสร้างเสริมความร่วมมือระหว่างประชาชนและประชาคมทางธุรกิจของคู่ภาคีเพื่อผลประโยชน์ร่วมกัน

คำนึงถึง ความจำเป็นเฉพาะและความแตกต่างในเรื่องระดับการพัฒนาของภาคีแต่ละฝ่าย ตลอดจนเป้าหมายร่วมกันที่จะบรรลุเป้าหมายของระดับการเปิดเสรีที่สูงขึ้นเป็นลำดับโดยเร็ว

คำนึงถึง กรอบสำหรับความร่วมมือหุ้นส่วนเศรษฐกิจระหว่างญี่ปุ่นกับสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งลงนามที่บาห์ลี อินโดนีเซีย เมื่อวันที่ 8 ตุลาคม ค.ศ. 2003

เชื่อมั่นว่า ความเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจที่แน่นแฟ้นขึ้นระหว่างคู่ภาคีจะทำให้เกิดโอกาสมากขึ้น ก่อให้เกิดความประหยัดจากขนาดการผลิตมากขึ้น และมีสภาพแวดล้อมสำหรับกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่สามารถคาดหมายได้ง่ายขึ้น ซึ่งไม่เพียงสำหรับธุรกิจของญี่ปุ่นและไทยเท่านั้น แต่สำหรับธุรกิจอื่นๆ ในทวีปเอเชียเช่นกัน และ

มุ่งมั่น ที่จะสร้างกรอบทางกฎหมายเพื่อความเป็นหุ้นส่วนเศรษฐกิจระหว่างคู่ภาคี

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

บทที่ 1 บทบัญญัติทั่วไป

ข้อ 1 วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของการทำความตกลงฉบับนี้คือเพื่อ

- (เอ) เปิดเสรีและอำนวยความสะดวกแก่การค้าสินค้าและบริการระหว่างคู่ภาคี
- (บี) สรรค์สร้างและส่งเสริมการค้าไว้กระดาษระหว่างคู่ภาคี
- (ซี) อำนวยความสะดวกแก่การยอมรับร่วมกันซึ่งผลของขั้นตอนการตรวจสอบสำหรับผลิตภัณฑ์หรือกระบวนการ
- (ดี) สนับสนุนและส่งเสริมการลงทุน ตลอดจนให้ความมั่นใจว่ามีการให้ความคุ้มครองสำหรับการลงทุนและกิจกรรมการลงทุนในคู่ภาคี
- (อี) อำนวยความสะดวกแก่การเคลื่อนย้ายบุคคลธรรมดา
- (เอฟ) ให้ความมั่นใจว่ามี และสร้างเสริม การให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาที่เพียงพอ มีประสิทธิภาพ และไม่เลือกปฏิบัติ เพื่อส่งเสริมการค้าและการลงทุนระหว่างคู่ภาคี
- (จี) สร้างเสริมความร่วมมือเพื่อผลประโยชน์ร่วมกันของคู่ภาคีในด้านการจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐ
- (เอช) ส่งเสริมการแข่งขันที่เป็นธรรมและเสรีโดยกำจัดกิจกรรมที่ต่อต้านการแข่งขัน และร่วมมือกันในด้านดังกล่าว
- (ไอ) จัดตั้งกรอบสำหรับความร่วมมือทวิภาคีต่อไป และ
- (เจ) ส่งเสริมความโปร่งใสในการใช้บังคับกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับเรื่องต่างๆ ที่ครอบคลุมโดยความตกลงฉบับนี้

ข้อ 2 คำนิยามทั่วไป

เพื่อความมุ่งประสงค์ของความตกลงฉบับนี้ เว้นแต่จะระบุไว้เป็นอย่างอื่น

- (เอ) คำว่า “เกตส์” หมายถึง ความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าบริการในภาคผนวก 1 ปี ของความตกลงมาร์ราเกช จัดตั้งองค์การการค้าโลก ที่ทำที่มาร์ราเกช เมื่อวันที่ 15 เมษายน ค.ศ. 1994 ตามที่อาจแก้ไขเพิ่มเติม
- (บี) คำว่า “เกตต์ 1994” หมายถึง ความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994 ในภาคผนวก 1 เอ ของความตกลงมาร์ราเกชจัดตั้งองค์การการค้าโลก ที่ทำที่มาร์ราเกช เมื่อวันที่ 15 เมษายน ค.ศ. 1994 ตามที่อาจแก้ไขเพิ่มเติม และการอ้างอิงถึงข้อต่างๆ ในเกตต์ 1994 รวมถึงหมายถึงเหตุการณ์ความด้วย
- (ซี) คำว่า “ระบบฮาร์โมนิไนซ์ (เอส เอส)” หมายถึง ระบบฮาร์โมนิไนซ์ของคำอธิบายและการจำแนกพิกดัตตรา ศุลกากรของสินค้าที่ระบุไว้ในภาคผนวกของอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยระบบฮาร์โมนิไนซ์ของ

คำอธิบายและการจำแนกพิกต์อัตราศุลกากรของสินค้า ตามที่อาจแก้ไขเพิ่มเติม และคู่ภาคีรับเอามาและนำไปปฏิบัติตามในกฎหมายภายในที่เกี่ยวข้องของแต่ละฝ่าย และ

- (ดี) คำว่า “ความตกลง ดับบลิว ที โอ” หมายถึง ความตกลงมารีราเกชจัดตั้งองค์การการค้าโลก ที่ทำที่มารีราเกช เมื่อวันที่ 15 เมษายน ค.ศ. 1994 ตามที่อาจแก้ไขเพิ่มเติม

ข้อ 3

ความโปร่งใส

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องจัดพิมพ์ หรือเปิดเผยต่อสาธารณชนโดยวิธีอื่นโดยพลัน ซึ่งกฎหมาย ข้อบังคับ วิธีปฏิบัติทางปกครองและคำวินิจฉัยทางปกครองและคำตัดสินของศาลที่มีผลใช้บังคับทั่วไป ตลอดจนความตกลงระหว่างประเทศซึ่งภาคีนั้นเป็นภาคีอยู่ เฉพาะเท่าที่จะทำได้ ซึ่งมีผลกระทบต่อ การปฏิบัติตามและการดำเนินการตามความตกลงฉบับนี้
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องเปิดเผยต่อสาธารณชนซึ่งชื่อและที่อยู่ของหน่วยงานผู้มีอำนาจรับผิดชอบกฎหมาย ข้อบังคับ วิธีปฏิบัติทางปกครองและคำวินิจฉัยทางปกครองที่กล่าวถึงในวรรค 1 ข้างต้น
3. เมื่อมีการร้องขอจากภาคีอีกฝ่าย ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องตอบคำถามที่เฉพาะเจาะจงที่มาจากภาคีอีกฝ่าย และให้ข้อมูล แก่ภาคีอีกฝ่ายเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ที่กล่าวถึงในวรรค 1 ข้างต้นโดยพลัน
4. เมื่อมีการนำมาใช้หรือเปลี่ยนแปลงซึ่งกฎหมาย ข้อบังคับ หรือวิธีปฏิบัติทางปกครองที่กระทบต่อการปฏิบัติตามและการดำเนินการตามความตกลงฉบับนี้ อย่างมีนัยสำคัญ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องพยายามจัดให้มีระยะเวลาตามสมควรระหว่างเวลาที่ประกาศหรือเผยแพร่กฎหมาย ข้อบังคับ หรือวิธีปฏิบัติทางปกครองดังกล่าวต่อสาธารณชน กับเวลาที่กฎหมาย ข้อบังคับ หรือวิธีปฏิบัติทางปกครองนั้นมีผลใช้บังคับ เท่าที่จะสามารถกระทำได้และยกเว้นในกรณีสถานการณ์ฉุกเฉิน

ข้อ 4

วิธีการรับฟังความเห็นสาธารณชน

รัฐบาลของภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องพยายามเปิดโอกาสตามสมควร โดยเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับของภาคีนั้น เพื่อให้การให้ความเห็นโดยสาธารณชน ก่อนที่จะมีการประกาศใช้ แก้ไข หรือยกเลิกข้อบังคับที่มีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปซึ่งกระทบต่อเรื่องใดๆ ที่ครอบคลุมโดยความตกลงฉบับนี้ ยกเว้นในกรณีฉุกเฉินหรือเป็นเรื่องที่ไม่สำคัญ

ข้อ 5

กระบวนการพิจารณาทางปกครอง

ในกรณีที่หน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีรับเอามาตรการต่างๆ มาใช้ โดยมาตรการนั้นเกี่ยวกับ หรือกระทบต่อ การปฏิบัติตามและการดำเนินการตามความตกลงฉบับนี้ และกำหนดหน้าที่หรือจำกัดสิทธิของบุคคล หน่วยงานผู้มีอำนาจดังกล่าวจะต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวได้รับสิ่งต่อไปนี้ ก่อนการตัดสินขั้นสุดท้ายใดๆ เมื่อเวลา ลักษณะของมาตรการ และ สาธารณประโยชน์เปิดให้ทำได้

- (เอ) การบอกกล่าวตามสมควร ซึ่งรวมถึงรายละเอียดของลักษณะของมาตรการ บทบัญญัติที่เฉพาะเจาะจงซึ่งเป็นพื้นฐานของมาตรการดังกล่าว และข้อเท็จจริงซึ่งอาจเป็นเหตุให้ใช้มาตรการดังกล่าว และ

(บี) โอกาสตามสมควรในการนำเสนอข้อเท็จจริงและข้อโต้แย้งที่สนับสนุนจุดยืนของบุคคลดังกล่าว

ข้อ 6

การทบทวนและการอุทธรณ์

1. ภาคิแต่ละฝ่ายต้องจะคงไว้ซึ่งองค์คณะหรือวิธีพิจารณาทางตุลาการหรือทางปกครองเพื่อความมุ่งประสงค์ของการทบทวนโดยพลัน และในกรณีที่มีเหตุอันควร การแก้ไข ซึ่งการกระทำทางปกครองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ที่ครอบคลุมโดยความตกลงฉบับนี้ ทั้งนี้ องค์คณะหรือวิธีพิจารณาดังกล่าวจะต้องเป็นกลางและเป็นอิสระจากหน่วยงานผู้มีอำนาจที่ได้รับมอบหมายให้บังคับใช้ทางปกครอง

2. ภาคิแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่าในองค์คณะหรือวิธีพิจารณาใดๆ ดังกล่าว คู่กรณีในกระบวนการพิจารณาจะได้รับสิทธิที่จะได้รับ

(เอ) โอกาสตามสมควรในการสนับสนุนหรือแก้ต่างจุดยืนต่างๆ ของตน และ

(บี) การตัดสินใจตามพยานหลักฐานและการยื่นบันทึกต่างๆ

3. ภายใต้บังคับของการอุทธรณ์หรือการทบทวนต่อไปตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายและข้อบังคับของตน ภาคิแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่าการตัดสินใจดังกล่าวถึงในอนุวรรค 2 (บี) ข้างต้นได้รับการปฏิบัติตามโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคินั้นในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำทางปกครองในประเด็นนั้น

ข้อ 7

มาตรการต่อต้านการทุจริต

ภาคิแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่าจะดำเนินมาตรการและความพยายามที่จะป้องกันและต่อต้านการทุจริตของเจ้าหน้าที่ของรัฐของตนเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ที่ครอบคลุมโดยความตกลงฉบับนี้ โดยเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับของตน

ข้อ 8

ข้อมูลลับ

1. เว้นแต่จะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่นในความตกลงฉบับนี้ ไม่มีสิ่งใดในความตกลงฉบับนี้จะถูกตีความว่าเป็นการกำหนดให้ภาคิต้องให้ข้อมูลลับ ซึ่งการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวจะขัดขวางการบังคับใช้กฎหมาย หรือไม่เช่นนั้นจะขัดต่อสาธารณประโยชน์ หรือทำให้ผลประโยชน์เชิงพาณิชย์อันชอบธรรมของวิสาหกิจแห่งใดแห่งหนึ่งทั้งที่เป็นของรัฐหรือเอกชนเสื่อมไป

2. ภาคิแต่ละฝ่ายจะต้องรักษาความลับของข้อมูลที่ได้รับมาด้วยความไว้เนื้อเชื่อใจของภาคิอีกฝ่ายตามความตกลงฉบับนี้ โดยเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับของตน

ข้อ 9

การจัดเก็บภาษี

1. เว้นแต่จะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่นในความตกลงฉบับนี้ บทบัญญัติของความตกลงฉบับนี้จะไม่ใช้บังคับกับมาตรการการจัดเก็บภาษีใดๆ

2. ไม่มีสิ่งใดในความตกลงฉบับนี้จะกระทบต่อสิทธิและพันธกรณีของภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งภายใต้อนุสัญญาภาคีใดๆ ในกรณีที่มีความไม่สอดคล้องกันระหว่างความตกลงฉบับนี้กับอนุสัญญาใดๆ ดังกล่าว อนุสัญญาดังกล่าวจะมีผลเหนือกว่าในเฉพาะส่วนที่ไม่สอดคล้องกัน
3. ข้อ 3 และข้อ 8 จะใช้บังคับกับมาตรการการจำกัดเก็บภาษีเท่าที่บทบัญญัติของความตกลงฉบับนี้สามารถใช้บังคับได้กับมาตรการการจำกัดเก็บภาษีดังกล่าว

ข้อ 10

ข้อยกเว้นทั่วไปและข้อยกเว้นด้านความมั่นคง

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทที่ 2 บทที่ 3 บทที่ 4 และบทที่ 8 นอกจากข้อ 103 ข้อยี่สิบและข้อยี่สิบเอ็ดของแกตต์ 1994 จะใช้บังคับโดยอนุโลม
2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทที่ 7 บทที่ 8 นอกจากข้อ 103 และบทที่ 9 ข้อสิบสี่และข้อสิบสี่ ทวิ ของแกตต์จะใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ 11

ความสัมพันธ์กับความตกลงอื่นๆ

1. คู่ภาคียืนยันอีกครั้งถึงสิทธิและพันธกรณีของตนภายใต้ความตกลง ดับบลิว ที โอ หรือความตกลงอื่นใดซึ่งภาคีทั้งสองฝ่ายเป็นภาคีอยู่
2. ในกรณีที่มีความไม่สอดคล้องกันระหว่างความตกลงฉบับนี้กับความตกลง ดับบลิว ที โอ ความตกลง ดับบลิว ที โอ จะ มีผลเหนือกว่าในเฉพาะส่วนที่ไม่สอดคล้องกัน

ข้อ 12

ความตกลงเพื่อการปฏิบัติตาม

รัฐบาลของคู่ภาคีจะต้องทำความตกลงแยกต่างหากอีกฉบับหนึ่งเพื่อกำหนดรายละเอียดและวิธีการเพื่อการปฏิบัติตามความตกลงฉบับนี้ (ซึ่งต่อไปในความตกลงฉบับนี้จะเรียกว่า “ความตกลงเพื่อการปฏิบัติตาม”)

ข้อ 13

คณะกรรมการร่วม

1. ให้จัดตั้งคณะกรรมการร่วมภายใต้ความตกลงฉบับนี้ ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนของรัฐบาลของคู่ภาคี
2. หน้าที่ของคณะกรรมการร่วมจะมีดังต่อไปนี้
  - (เอ) ทบทวนการปฏิบัติตามและการดำเนินการตามความตกลงฉบับนี้ และให้ข้อเสนอแนะที่เหมาะสมแก่คู่ภาคี หากจำเป็น
  - (บี) พิจารณาและเสนอแนะการแก้ไขเพิ่มเติมใดๆ ต่อความตกลงฉบับนี้แก่คู่ภาคี
  - (ซี) กำกับดูแลและประสานการทำงานของคณะอนุกรรมการทั้งหมดที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ความตกลงฉบับนี้
  - (ดี) รับรอง

- (หนึ่ง) ขั้นตอนการดำเนินการที่กล่าวถึงในข้อ 24 และ
  - (สอง) การตัดสินใจที่เป็นใดๆ และ
  - (ซี) ปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ ตามที่อาจจะตกลงกัน
3. คณะกรรมการร่วม
- (เอ) จะต้องมีประธานร่วมเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลญี่ปุ่น ในระดับรองปลัดกระทรวงหรือสูงกว่า และเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย ในระดับรองปลัดกระทรวงหรือสูงกว่า เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงว่าให้คณะกรรมการร่วมเรียกประชุมในระดับรัฐมนตรี
  - (บี) อาจจัดตั้งคณะอนุกรรมการและมอบหมายความรับผิดชอบให้คณะอนุกรรมการดังกล่าว และ
  - (ซี) อาจดำเนินการอื่นใดในการปฏิบัติหน้าที่ของตนตามที่คู่ภาคีอาจจะตกลงกัน
4. คณะกรรมการร่วมจะต้องเรียกประชุมสลับกันระหว่างที่ญี่ปุ่นกับที่ราชอาณาจักรไทย (ซึ่งต่อไปในความตกลงฉบับนี้ จะเรียกว่า “ประเทศไทย”) เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น

ข้อ 14

การติดต่อสื่อสาร

การติดต่อสื่อสารระหว่างคู่ภาคีในเรื่องใดๆ ที่เกี่ยวกับความตกลงฉบับนี้ จะได้รับการอำนวยความสะดวกผ่านจุดติดต่อดังต่อไปนี้

- (เอ) ในกรณีญี่ปุ่น กระทรวงการต่างประเทศ และ
- (บี) ในกรณีประเทศไทย กระทรวงการต่างประเทศ

บทที่ 2 การค้าสินค้า

ข้อ 15 คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

- (เอ) คำว่า “มาตรการปกป้องสองฝ่าย” หมายถึง มาตรการปกป้องสองฝ่ายที่กำหนดไว้ในวรรค 1 ของข้อ 22
- (บี) คำว่า “อากรศุลกากร” หมายถึง อากรศุลกากรหรือภาษีขาเข้าใดๆ และค่าภาระในรูปแบบใดๆ ที่เรียกเก็บโดยเกี่ยวเนื่องกับการนำเข้าสินค้า แต่ไม่รวมถึง
- (หนึ่ง) ค่าภาระใดๆ ที่เทียบเท่ากับภาษีภายในประเทศซึ่งเรียกเก็บโดยสอดคล้องกับบทบัญญัติของวรรค 2 ของข้อสามของแกตต์ 1994 ที่เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ภายในประเทศที่เหมือนกัน หรือที่เกี่ยวกับสิ่งของที่ใช้ผลิตหรือทำสินค้านำเข้า ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน
- (สอง) อากรตอบโต้การทุ่มตลาดหรืออากรตอบโต้การอุดหนุนใดๆ ที่ใช้โดยสอดคล้องกับบทบัญญัติของข้อหกของแกตต์ 1994 ความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อหกของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994 ตามที่อาจแก้ไขเพิ่มเติม และความตกลงว่าด้วยการอุดหนุนและมาตรการตอบโต้ ในภาคผนวก 1 เอ ของความตกลง ดับบลิว ที โอ ตามที่อาจแก้ไขเพิ่มเติม หรือ
- (สาม) ค่าธรรมเนียมใดๆ หรือค่าภาระอื่นใดๆ ซึ่งได้สัดส่วนกับต้นทุนการให้บริการ
- (ซี) คำว่า “ราคาศุลกากรของสินค้า” หมายถึง ราคาของสินค้าเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดเก็บอากรศุลกากรแบบตามราคาสำหรับสินค้านำเข้า
- (ดี) คำว่า “อุตสาหกรรมภายใน” หมายถึง ผู้ผลิตโดยรวมที่ผลิตสินค้าที่เหมือนกันหรือสินค้าที่แข่งขันกันโดยตรงในภาคี หรือผู้ผลิตที่มีผลผลิตรวมของสินค้าที่เหมือนกัน หรือสินค้าที่แข่งขันกันโดยตรงเป็นสัดส่วนใหญ่ของผลผลิตภายในทั้งหมดของสินค้านั้น
- (อี) คำว่า “สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด” หมายถึง สินค้าที่มีคุณสมบัติของการเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดภายใต้บทบัญญัติของบทที่ 3
- (เอฟ) คำว่า “มาตรการปกป้องสองฝ่ายชั่วคราว” หมายถึง มาตรการปกป้องสองฝ่ายชั่วคราวที่กำหนดไว้ในอนุวรรค 7 (เอ) ของข้อ 22
- (จี) คำว่า “ความเสียหายอย่างรุนแรง” หมายถึง ความเสียหายโดยรวมอย่างมีนัยสำคัญที่เกิดแก่อุตสาหกรรมภายใน และ
- (เอช) คำว่า “ภัยที่อาจเกิดความเสียหายอย่างรุนแรง” หมายถึง ความเสียหายอย่างรุนแรงที่ใกล้จะเกิดขึ้นอย่างชัดเจนบนพื้นฐานของข้อเท็จจริงและไม่ใช่เพียงการกล่าวอ้าง การคาดการณ์ หรือความเป็นไปได้ที่ยากจะเกิด

ข้อ 16**การจำแนกพิภพที่ดินของสินค้า**

การจำแนกพิภพที่ดินของสินค้าในการค้าระหว่างคู่ภาคีจะต้องสอดคล้องกับระบบฮาร์โมนไนซ์

ข้อ 17**การปฏิบัติเบี่ยงคนชาติ**

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การปฏิบัติเบี่ยงคนชาติแก่สินค้าของภาคีอีกฝ่าย โดยเป็นไปตามข้อสามของแกตต์ 1994

ข้อ 18**การยกเลิกอากรศุลกากร**

1. ยกเว้นว่าจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่นในความตกลงฉบับนี้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องยกเลิกหรือลดอากรศุลกากรสำหรับสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายซึ่งได้กำหนดไว้เพื่อความมุ่งประสงค์ดังกล่าวในตารางของตนในภาคผนวก 1 โดยเป็นไปตามข้อตกลงและเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในตารางดังกล่าว
2. เมื่อมีการร้องขอจากภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง คู่ภาคีจะต้องเจรจาในประเด็น ดังเช่น การปรับปรุงเงื่อนไขการเข้าสู่ตลาดที่ใช้กับสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดซึ่งได้กำหนดไว้สำหรับการเจรจาในตารางในภาคผนวก 1 โดยเป็นไปตามข้อตกลงและเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในตารางดังกล่าว

ข้อ 19**การประเมินราคาศุลกากร**

เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดราคาศุลกากรของสินค้าที่ค้าขายระหว่างคู่ภาคี บทบัญญัติของภาคีหนึ่งของความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อเจ็ดของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994 ในภาคผนวก 1 เอ ของความตกลง ดับบลิว ที โอ ตามที่อาจแก้ไขเพิ่มเติม (ซึ่งต่อไปในความตกลงฉบับนี้จะเรียกว่า “ความตกลงว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากร”) จะใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ 20**การอุดหนุนการส่งออกสินค้าเกษตร**

ภายใต้บังคับของความตกลงว่าด้วยการเกษตร ในภาคผนวก 1 เอ ของความตกลง ดับบลิว ที โอ ตามที่อาจแก้ไขเพิ่มเติม (ซึ่งต่อไปในบทนี้จะเรียกว่า “ความตกลงว่าด้วยการเกษตร”) คู่ภาคีจะต้องไม่นำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งการอุดหนุนการส่งออกใดๆ แก่สินค้าเกษตรใดๆ ที่ระบุไว้ในภาคผนวก 1 ของความตกลงว่าด้วยการเกษตร

ข้อ 21**มาตรการที่ไม่ใช่ภาษีศุลกากร**

1. ยกเว้นว่าจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่นในความตกลงฉบับนี้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องไม่นำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งมาตรการที่ไม่ใช่ภาษีศุลกากรใดๆ แก่การนำเข้าสินค้าใดๆ จากภาคีอีกฝ่าย หรือการส่งออกหรือการจำหน่ายเพื่อส่งออกสินค้าใดๆ ไปยังภาคีอีกฝ่าย ที่ไม่สอดคล้องกับพันธกรณีของตนภายใต้ความตกลง ดับบลิว ที โอ

2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจในความโปร่งใสของมาตรการที่ไม่ใช่ภาษีศุลกากรของตนที่ใช้ได้ตามวรรค 1 ข้างต้น และจะต้องให้ความมั่นใจในการปฏิบัติตามพันธกรณีของตนภายใต้ความตกลง ดับบลิว ที โอ อย่างครบถ้วน

ข้อ 22

มาตรการปกป้องสองฝ่าย

1. หากจากผลของการยกเลิกหรือลดอากรศุลกากรที่เป็นไปตามข้อ 18 สินค้าที่ได้ถึงกำเนิดของภาคีฝ่ายหนึ่งถูกนำเข้ามายังภาคีอีกฝ่ายในปริมาณที่เพิ่มขึ้น ทั้งในปริมาณที่นำเข้าจริงหรือโดยเปรียบเทียบกับการผลิตภายในประเทศ และภายใต้เงื่อนไขที่การนำเข้าสินค้าที่ได้ถึงกำเนิดนั้นเป็นเหตุของความเสียหายอย่างรุนแรงหรือภัยที่อาจเกิดความเสียหายอย่างรุนแรงต่ออุตสาหกรรมภายในของภาคีอีกฝ่าย ภาคีอีกฝ่ายนั้นอาจดำเนินการต่อไปนี้เป็นมาตรการปกป้องสองฝ่ายเพียงน้อยที่สุดเท่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันหรือเยียวยาความเสียหายอย่างรุนแรงต่ออุตสาหกรรมภายในของตนและเพื่อเอื้ออำนวยต่อการปรับตัวของอุตสาหกรรมภายใน

(เอ) ระวังการลดอัตราอากรศุลกากรใดๆ ต่อไปสำหรับสินค้าที่ได้ถึงกำเนิดนั้นที่กำหนดไว้ในบทนี้ หรือ

(บี) เพิ่มอัตราอากรศุลกากรที่เรียกเก็บกับสินค้าเป็นระดับที่ไม่เกินอัตราที่ต่ำกว่าระหว่าง

(หนึ่ง) อัตราอากรศุลกากรที่เรียกเก็บจริงเยี่ยงชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์ซึ่งที่มีผลใช้อยู่ในขณะที่ใช้มาตรการปกป้องสองฝ่าย และ

(สอง) อัตราอากรศุลกากรที่เรียกเก็บจริงเยี่ยงชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์ซึ่งที่มีผลใช้อยู่ในวันก่อนวันที่ความตกลงฉบับนี้มีผลใช้บังคับหนึ่งวัน

2. (เอ) ภาคีอาจดำเนินมาตรการปกป้องสองฝ่ายได้เฉพาะหลังจากที่ได้มีการไต่สวนโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีนั้นโดยเป็นไปตามข้อ 3 และวรรค 2 ของข้อ 4 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องในภาคผนวก 1 เอ ของความตกลง ดับบลิว ที โอ ตามที่อาจแก้ไขเพิ่มเติม (ซึ่งต่อไปในบทนี้จะเรียกว่า “ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้อง”) และเพื่อการนี้ ข้อ 3 และวรรค 2 ของข้อ 4 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องจะบรรจุอยู่ใน และเป็นส่วนหนึ่งของ ความตกลงฉบับนี้ โดยอนุโลม

(บี) การไต่สวนที่กล่าวถึงในอนุวรรค (เอ) ข้างต้นจะต้องเสร็จสิ้นภายใน 1 ปี ยกเว้นในสภาวะการณพิเศษ และไม่ว่าในกรณีใดๆ จะไม่เกิน 18 เดือนหลังจากวันเริ่มไต่สวน

3. เงื่อนไขและข้อจำกัดต่อไปนี้จะใช้บังคับกับมาตรการปกป้องสองฝ่าย

(เอ) ภาคีจะต้องส่งหนังสือบอกกล่าวให้ภาคีอีกฝ่ายทันทีเมื่อ

(หนึ่ง) เริ่มการไต่สวนที่กล่าวถึงในอนุวรรค 2 (เอ) ข้างต้นเกี่ยวกับความเสียหายอย่างรุนแรงหรือภัยที่อาจเกิดความเสียหายอย่างรุนแรงพร้อมด้วยเหตุผล

(สอง) จัดทำผลการพิจารณาว่ามีความเสียหายอย่างรุนแรงหรือภัยที่อาจเกิดความเสียหายอย่างรุนแรงที่มีสาเหตุมาจากการนำเข้าของสินค้าที่ได้ถึงกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายที่เพิ่มขึ้น และ

(สาม) ตัดสินใจที่จะใช้หรือขยายเวลาการใช้มาตรการปกป้องสองฝ่าย

- (บี) ภายใต้บังคับของบทบัญญัติของข้อ 8 ภาคีฝ่ายที่หนึ่งสืบบอกกล่าวที่กล่าวถึงในอนุวรรค (เอ) ข้างต้นจะต้องให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องทั้งหมดแก่ภาคีอีกฝ่าย ซึ่งจะต้องรวมถึง
- (หนึ่ง) สำหรับในหนังสือบอกกล่าวที่กล่าวถึงในอนุวรรค (เอ) (หนึ่ง) ข้างต้น เหตุผลของการเริ่มการไต่สวนรายละเอียดที่ชัดเจนของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายที่ถูกไต่สวนและพิกัดอัตราศุลกากรภายใต้ระบบฮาร์โมนไนซ์ของสินค้านั้น และวันที่เริ่มการไต่สวน และ
- (สอง) สำหรับในหนังสือบอกกล่าวที่กล่าวถึงในอนุวรรค (เอ) (สอง) และอนุวรรค (เอ) (สาม) ข้างต้น หลักฐานแสดงความเสียหายอย่างรุนแรงหรือภัยที่อาจเกิดความเสียหายอย่างรุนแรงที่มีสาเหตุมาจากการนำเข้าสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดจากภาคีอีกฝ่ายที่เพิ่มขึ้น รายละเอียดที่ชัดเจนของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายที่จะใช้มาตรการปกป้องสองฝ่ายที่เสนอและพิกัดอัตราศุลกากรภายใต้ระบบฮาร์โมนไนซ์ของสินค้านั้น รายละเอียดที่ชัดเจนของมาตรการปกป้องสองฝ่ายที่เสนอจะใช้ วันที่เสนอจะเริ่มใช้และระยะเวลาที่คาดว่าจะใช้มาตรการนั้น
- (ซี) ภาคีที่เสนอจะใช้หรือขยายเวลาการใช้มาตรการปกป้องสองฝ่ายจะต้องให้โอกาสที่เพียงพอในการปรึกษาหารือล่วงหน้าแก่ภาคีอีกฝ่าย เพื่อความมุ่งหมายที่จะทบทวนข้อมูลที่ได้จากการไต่สวนที่กล่าวถึงในอนุวรรค 2 (เอ) ข้างต้นและแลกเปลี่ยนความเห็นเกี่ยวกับมาตรการปกป้องสองฝ่าย
- (ดี) มาตรการปกป้องสองฝ่ายจะต้องคงไว้ได้เฉพาะในขอบเขตและระยะเวลาเท่าที่จำเป็นเพื่อปกป้องหรือเยียวยาความเสียหายอย่างรุนแรงและเพื่อเอื้ออำนวยให้เกิดการปรับตัว โดยมีเงื่อนไขว่าระยะเวลาดังกล่าวจะไม่เกิน 3 ปี มาตรการปกป้องสองฝ่ายอาจขยายระยะเวลาได้ไม่เกิน 2 ปี โดยมีเงื่อนไขว่าได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในข้อนี้ ระยะเวลาโดยรวมของมาตรการปกป้องสองฝ่ายซึ่งรวมถึงระยะเวลาใดๆ ที่ได้ขยายออกไปจะไม่เกิน 5 ปี ภาคีฝ่ายที่ใช้มาตรการปกป้องสองฝ่ายจะต้องผ่อนคลายนโยบายของมาตรการนั้นตามลำดับเป็นระยะๆ ระหว่างระยะเวลาที่ใช้ เพื่อเอื้ออำนวยให้เกิดการปรับตัวในสถานการณ์ที่ระยะเวลาที่คาดว่าจะใช้มาตรการปกป้องสองฝ่ายเกินกว่า 1 ปี
- (อี) มาตรการปกป้องสองฝ่ายจะต้องไม่นำมาใช้ซ้ำกับการนำเข้าสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดอย่างใดอย่างหนึ่งของภาคีอีกฝ่ายที่เคยใช้มาตรการปกป้องสองฝ่ายดังกล่าวแล้ว ในระยะเวลาเท่ากับระยะเวลาที่ใช้มาตรการปกป้องสองฝ่ายในครั้งก่อน หรือ 1 ปี แล้วแต่ว่าระยะเวลาใดจะนานกว่า
- (เอฟ) เมื่อเลิกใช้มาตรการปกป้องสองฝ่ายกับสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่าย อัตราการศุลกากรของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายดังกล่าวจะต้องเป็นอัตราที่จะมีผลใช้อยู่หากไม่ได้ใช้มาตรการปกป้องสองฝ่ายนั้น
4. (เอ) ภาคีที่ใช้หรือขยายเวลาการใช้มาตรการปกป้องสองฝ่ายจะต้องให้โอกาสที่เพียงพอแก่ภาคีอีกฝ่ายในการปรึกษาหารือเกี่ยวกับวิธีการชดเชยความเสียหายทางการค้าที่เพียงพอในรูปของการให้สิทธิประโยชน์ที่เท่าเทียมในสาระสำคัญกับมาตรการปกป้องสองฝ่ายโดยไม่ล่าช้าและไม่ช้ากว่า 30 วันหลังจากการใช้หรือการขยายเวลามาตรการปกป้องสองฝ่ายดังกล่าว

- (บี) หากคู่ภาคีไม่สามารถตกลงเกี่ยวกับการชดเชยความเสียหายได้ภายใน 30 วันหลังจากที่เริ่มการปรึกษาหารือตามอนุวรรค (เอ) ข้างต้น ภาคีที่สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดถูกใช้มาตรการปกป้องสองฝ่ายจะต้องเป็นอิสระที่จะระงับการให้สิทธิประโยชน์ภายใต้ความตกลงฉบับนี้ ที่เท่าเทียมในสาระสำคัญกับมาตรการปกป้องสองฝ่ายนั้น ภาคีดังกล่าวอาจจะระงับการให้สิทธิประโยชน์ได้เฉพาะระยะเวลาที่น้อยที่สุดเท่าที่จำเป็นในการได้มาซึ่งผลที่เท่าเทียมในสาระสำคัญและเฉพาะในระหว่างที่มีการใช้มาตรการปกป้องสองฝ่าย
- (ซี) ภาคีที่ใช้สิทธิการระงับที่กำหนดในอนุวรรค (บี) ข้างต้นจะต้องส่งหนังสือบอกกล่าวให้ภาคีอีกฝ่ายอย่างน้อย 30 วันก่อนที่จะระงับการให้สิทธิประโยชน์
- (ดี) สิทธิการระงับที่กำหนดไว้ในอนุวรรค (บี) ข้างต้นจะต้องไม่ใช้ใน 2 ปีแรกที่มาตรการปกป้องสองฝ่ายมีผลใช้ โดยมีความเชื่อใจว่ามาตรการปกป้องสองฝ่ายนั้นถูกนำมาใช้โดยเป็นผลมาจากการเพิ่มขึ้นจริงของปริมาณการนำเข้า และมาตรการปกป้องสองฝ่ายดังกล่าวสอดคล้องกับบทบัญญัติของข้อนี้
5. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่ามีการบริหารกฎหมายและข้อบังคับเกี่ยวกับมาตรการปกป้องสองฝ่ายที่สม่ำเสมอ เป็นกลาง และสมเหตุสมผล
6. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องรับเอาและคงไว้ซึ่งขั้นตอนเกี่ยวกับมาตรการปกป้องสองฝ่ายที่เสมอภาค ทันกาล โปร่งใส และมีประสิทธิภาพ
7. (เอ) ในสภาวะการณิกฤตซึ่งความล่าช้าอาจเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายที่ยากจะแก้ไข ภาคีอาจใช้มาตรการปกป้องสองฝ่ายชั่วคราว ซึ่งจะต้องอยู่ในรูปของมาตรการที่ระบุไว้ในอนุวรรค 1 (เอ) หรืออนุวรรค 1 (บี) ข้างต้น ตามการวินิจฉัยเบื้องต้นว่ามีหลักฐานที่ชัดเจนว่าการนำเข้าของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายที่เพิ่มขึ้นเป็นผลมาจากการยกเลิกหรือการลดอากรศุลกากรโดยเป็นไปตามข้อ 18 ได้เป็นเหตุให้เกิดหรือเป็นภัยที่อาจทำให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรงต่ออุตสาหกรรมภายใน
- (บี) ภาคีจะต้องส่งหนังสือบอกกล่าวให้ภาคีอีกฝ่ายก่อนการใช้มาตรการปกป้องสองฝ่ายชั่วคราว การปรึกษาหารือระหว่างคู่ภาคีเกี่ยวกับการใช้มาตรการปกป้องสองฝ่ายชั่วคราวจะเริ่มต้นหลังจากมีการใช้มาตรการปกป้องสองฝ่ายชั่วคราวนั้น
- (ซี) ระยะเวลาการใช้มาตรการปกป้องสองฝ่ายชั่วคราวจะต้องไม่เกิน 200 วัน ระหว่างระยะเวลานั้น ข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องของวรรค 2 ข้างต้นจะต้องได้รับการปฏิบัติตาม ระยะเวลาของการใช้มาตรการปกป้องสองฝ่ายชั่วคราวจะต้องนับเป็นส่วนหนึ่งของระยะเวลาที่กล่าวถึงในอนุวรรค 3 (ดี) ข้างต้น
- (ดี) อนุวรรค 3 (เอฟ) และวรรค 5 และวรรค 6 ข้างต้นจะใช้บังคับกับมาตรการปกป้องสองฝ่ายชั่วคราวโดยอนุโลม อากรศุลกากรใดๆ ที่มีการเก็บเพิ่มเติมโดยเป็นผลของมาตรการปกป้องสองฝ่ายชั่วคราวจะต้องได้รับคืนโดยพลัน หากการไต่สวนหลังจากนั้นที่กล่าวถึงในอนุวรรค 2 (เอ) ข้างต้นไม่ได้กำหนดว่าการนำเข้าสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายที่เพิ่มขึ้นนั้นเป็นเหตุให้เกิดหรือเป็นภัยที่อาจทำให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรงต่ออุตสาหกรรมภายใน
8. หนังสือบอกกล่าวที่กล่าวถึงในอนุวรรค 3 (เอ) อนุวรรค 4 (ซี) และอนุวรรค 7 (บี) ข้างต้นจะต้องทำเป็นภาษาอังกฤษ

9. ภาคีแต่ละฝ่ายคงไว้ซึ่งสิทธิและพันธกรณีภายใต้ข้อสิบเก้าของแกตต์ 1994 ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้อง และ ข้อ 5 ของความตกลงว่าด้วยการเกษตร

10. หากจำเป็น คู่ภาคีจะต้องทบทวนบทบัญญัติของข้อนี้ หลังจาก 15 ปีนับแต่วันที่ความตกลงฉบับนี้มีผลใช้บังคับ

ข้อ 23

ข้อจำกัดเพื่อปกป้องดุลการชำระเงิน

1. ไม่มีสิ่งใดในบทนี้จะถูกตีความว่าเป็นการขัดขวางภาคีไม่ให้ดำเนินมาตรการใดๆ เพื่อความมุ่งประสงค์เกี่ยวกับ ดุลการชำระเงิน ภาคีที่ดำเนินมาตรการดังกล่าวจะต้องดำเนินการโดยเป็นไปตามเงื่อนไขที่ตั้งขึ้นภายใต้ข้อสิบสองของ แกตต์ 1994 และความเข้าใจว่าด้วยบทบัญญัติเกี่ยวกับดุลการชำระเงินของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994 ในภาคผนวก 1 เอ ของความตกลง ดับบลิว ที โอ
2. ไม่มีสิ่งใดในบทนี้จะปิดกั้นภาคีไม่ให้ใช้มาตรการควบคุมการแลกเปลี่ยนหรือมาตรการจำกัดการแลกเปลี่ยนที่เป็นไป ตามข้อบทของความตกลงของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ ตามที่อาจแก้ไขเพิ่มเติม

ข้อ 24

ขั้นตอนการดำเนินการ

เมื่อวันที่ความตกลงฉบับนี้มีผลใช้บังคับ คณะกรรมการร่วมจะต้องรับรองขั้นตอนการดำเนินการที่กำหนดข้อบังคับ ในรายละเอียดซึ่งหน่วยงานศุลกากร หน่วยงานของรัฐผู้มีอำนาจที่นิยามไว้ในข้อ 27 และหน่วยงานผู้มีอำนาจที่เกี่ยวข้อง ของคู่ภาคีจะต้องปฏิบัติหน้าที่ของตนภายใต้บทนี้และบทที่ 3 ตามนั้น

ข้อ 25

คณะอนุกรรมการว่าด้วยการค้าสินค้า

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการปฏิบัติตามและการดำเนินการตามบทนี้ต้องมีประสิทธิภาพ ให้จัดตั้งคณะอนุกรรมการ ว่าด้วยการค้าสินค้า (ซึ่งต่อไปในข้อนี้จะเรียกว่า “คณะอนุกรรมการ”) ตามข้อ 13
2. หน้าที่ของคณะอนุกรรมการจะมีดังต่อไปนี้
  - (เอ) ทบทวนการปฏิบัติตามและการดำเนินการตามบทนี้
  - (บี) รายงานผลการพิจารณาของคณะอนุกรรมการต่อคณะกรรมการร่วม และ
  - (ซี) ปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ ที่อาจได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการร่วมตามข้อ 13
3. คณะอนุกรรมการจะต้องประกอบด้วยผู้แทนจากรัฐบาลของคู่ภาคี และอาจเชิญผู้แทนขององค์กรที่เกี่ยวข้องที่ นอกเหนือจากรัฐบาลของคู่ภาคีซึ่งมีความเชี่ยวชาญที่จำเป็นเกี่ยวกับประเด็นที่จะหารือ

ข้อ 26

การทบทวน

ในปีปฏิทินที่ 10 หลังจากปีปฏิทินที่ความตกลงฉบับนี้มีผลใช้บังคับ หรือก่อนหน้านั้นเฉพาะในกรณีที่คู่ภาคีตกลงกัน คู่ภาคีจะต้องทำการทบทวนทั่วไปซึ่งบทบัญญัติของบทนี้ รวมถึงการทบทวนทั่วไปซึ่งตารางในภาคผนวก 1 รวมถึงสินค้าที่ ได้ถิ่นกำเนิดที่ไม่ได้รวมอยู่ในข้อผูกพันใดๆ ที่จะยกเลิกหรือลดอากรศุลกากรและข้อผูกพันที่จะเจรจา จากผลการทบทวน

ดังกล่าว และเฉพาะในกรณีที่คู่ภาคีตกลงกัน คู่ภาคีอาจเข้าสู่การเจรจาเกี่ยวกับความเป็นไปได้ในการยกเลิกหรือลดอากรศุลกากรที่เรียกเก็บกับสินค้าที่ได้ถึงกำหนดที่คู่ภาคีตกลงในระหว่างการทบทวนดังกล่าวว่าจะเจรจากัน

บทที่ 3 กฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า

ข้อ 27

คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

- (เอ) คำว่า “หน่วยงานของรัฐผู้มีอำนาจ” หมายถึง หน่วยงานผู้มีอำนาจ ซึ่งตามกฎหมายของภาคีแต่ละฝ่าย เป็น ผู้รับผิดชอบการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าหรือการแต่งตั้งองค์กรหรือหน่วยงานรับรองถิ่นกำเนิด สินค้า ในกรณีญี่ปุ่น ได้แก่ กระทรวงเศรษฐกิจ การค้าและอุตสาหกรรม (เมติ) หรือหน่วยงานผู้มีอำนาจที่รับ ช่วงต่อจากกระทรวงนี้ ในกรณีประเทศไทย ได้แก่ กระทรวงพาณิชย์หรือหน่วยงานผู้มีอำนาจที่รับช่วงต่อจาก กระทรวงนี้
- (บี) คำว่า “หน่วยงานศุลกากร” หมายถึง หน่วยงานผู้มีอำนาจ ซึ่งตามกฎหมายของภาคีแต่ละฝ่ายหรือประเทศที่ ไม่ใช่คู่ภาคี เป็นผู้รับผิดชอบการบริหาร และการบังคับใช้กฎหมายและข้อบังคับเกี่ยวกับศุลกากร ในกรณี ญี่ปุ่น ได้แก่ กระทรวงการคลัง และในกรณีประเทศไทย ได้แก่ กรมศุลกากร
- (ซี) คำว่า “ผู้ส่งออก” หมายถึง บุคคลที่มีถิ่นที่อยู่ในภาคีผู้ส่งออกซึ่งเป็นผู้ส่งออกสินค้าจากภาคีผู้ส่งออก
- (ดี) คำว่า “เรือโรงงานของภาคีนั้น” และ “เรือของภาคีนั้น” หมายถึง เรือโรงงานและเรือดังต่อไปนี้ตามลำดับ
- (หนึ่ง) ซึ่งจดทะเบียนในภาคีนั้น
- (สอง) ซึ่งแล่นโดยชักธงของภาคีนั้น
- (สาม) ซึ่งอย่างน้อยร้อยละ 50 เป็นเจ้าของโดยคนชาติของภาคีนั้น หรือของนิติบุคคลที่มีสำนักงานใหญ่ อยู่ในภาคีนั้น ซึ่งมีผู้แทน ประธานคณะกรรมการบริหาร และสมาชิกเสียงข้างมากของ คณะกรรมการดังกล่าวเป็นคนชาติของภาคีนั้น และอย่างน้อยร้อยละ 50 ของส่วนได้เสียในหุ้นเป็น เจ้าของโดยคนชาติหรือนิติบุคคลของภาคีนั้น และ
- (สี่) ซึ่งอย่างน้อยร้อยละ 75 ของจำนวนรวมของผู้บังคับการเรือ เจ้าหน้าที่ประจำเรือ และลูกเรือ เป็นคน ชาติของคู่ภาคีหรือประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคีซึ่งเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียง ใต้ (ซึ่งต่อไปในความตกลงฉบับนี้จะเรียกว่า “อาเซียน”)
- (อี) คำว่า “สินค้าซึ่งทดแทนกันได้” หรือ “วัสดุซึ่งทดแทนกันได้” หมายความว่า สินค้าหรือวัสดุที่ สามารถใช้แทนกันได้เพื่อความมุ่งประสงค์ในเชิงพาณิชย์ โดยคุณสมบัติของสินค้าหรือวัสดุดังกล่าว เหมือนกันในสาระสำคัญ
- (เอฟ) คำว่า “หลักการทางบัญชีอันเป็นที่ยอมรับทั่วไป” หมายถึง ฉันทามติที่ได้รับการยอมรับหรือการสนับสนุน จากผู้ที่เชื่อถือได้อย่างมีนัยสำคัญภายในภาคี ณ เวลาใดเวลาหนึ่ง เกี่ยวกับว่าทรัพยากรและภาระผูกพันทาง เศรษฐกิจใดที่ควรจะเป็นสินทรัพย์และหนี้สิน การเปลี่ยนแปลงในสินทรัพย์และหนี้สินใดที่ควร จะบันทึกไว้ สินทรัพย์ หนี้สิน และการเปลี่ยนแปลงของสินทรัพย์และหนี้สินควรจะวัดอย่างไร ข้อมูลใดที่ควร จะ

เปิดเผยและควรจะเปิดเผยด้วยวิธีการใด และงบการเงินใดที่ควรจะทำขึ้น มาตรฐานเหล่านี้อาจเป็นแนวทางกว้างๆ สำหรับการใช้งบด้วยโดยทั่วไป ตลอดจนทางปฏิบัติและขั้นตอนอย่างละเอียด

- (จ) คำว่า “ผู้นำเข้า” หมายถึง บุคคลที่นำสินค้าเข้ามาในภาคีผู้นำเข้า โดยเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับของภาคนั้น
- (เอช) คำว่า “วัสดุทางอ้อม” หมายถึง สินค้าที่ใช้ในการผลิต การทดสอบ หรือการตรวจสอบสินค้าอื่นแต่ไม่รวมอยู่ในตัวสินค้านั้น หรือสินค้าที่ใช้ในการบำรุงรักษาอาคารหรือการใช้อุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้าอื่น ซึ่งรวมถึง
- (หนึ่ง) เชื้อเพลิงและพลังงาน
- (สอง) เครื่องมือ แมคคานิกส์ และแบบหล่อ
- (สาม) ชิ้นส่วนสำรองและสินค้าที่ใช้ในการบำรุงรักษาอุปกรณ์และอาคาร
- (สี่) สารหล่อลื่น ไซ สารประกอบ และสินค้าอื่นซึ่งใช้ในการผลิตหรือใช้ในการใช้อุปกรณ์และอาคาร
- (ห้า) ถุงมือ แก้ว รองเท้า เสื้อผ้า อุปกรณ์และพัสดุเพื่อความปลอดภัย
- (หก) อุปกรณ์ เครื่องประดิษฐ์และพัสดุที่ใช้สำหรับทดสอบหรือตรวจสอบสินค้า
- (เจ็ด) คะตะไลส์และตัวทำละลาย และ
- (แปด) สินค้าอื่นใดที่ไม่รวมอยู่ในตัวสินค้าแต่ใช้ในการผลิตสินค้าโดยสามารถแสดงให้เห็นอย่างสมเหตุสมผลได้ว่าการใช้ดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของการผลิตนั้นด้วย
- (ไอ) คำว่า “วัสดุ” หมายถึง สินค้าที่ใช้ในการผลิตสินค้าอื่น
- (เอ) คำว่า “วัสดุที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิด” หมายถึง สินค้าที่ใช้ในการผลิตสินค้าอื่นและไม่มีคุณสมบัติของการเป็นวัสดุที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีที่กล่าวถึงในวรรค (เค) ข้างล่าง
- (เค) คำว่า “วัสดุที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคี” หมายถึง สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีที่ใช้ในการผลิตสินค้าอื่นในภาครวมถึงที่ได้รับการพิจารณาว่าเป็นวัสดุที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีตามข้อ 29
- (แอล) คำว่า “วัสดุที่ใช้ในการบรรจุหีบห่อและภาชนะที่ใช้บรรจุสินค้าสำหรับการส่งสินค้า” หมายถึง สินค้าที่ใช้ในการป้องกันสินค้าระหว่างการขนส่ง ที่นอกเหนือจากวัสดุที่เป็นบรรจุภัณฑ์และภาชนะที่ใช้บรรจุสินค้าสำหรับการขายปลีกที่กล่าวถึงในข้อ 37
- (เอ็ม) คำว่า “การประทับตีพิเศษทางภาษีศุลกากร” หมายถึง อัตราอากรศุลกากรที่ใช้งบด้วยกับสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งออกโดยเป็นไปตามวรรค 1 ของข้อ 18 และ
- (เอ็น) คำว่า “การผลิต” หมายถึง วิธีการได้มาซึ่งสินค้า ที่รวมถึงแต่ไม่จำกัดเฉพาะ การผลิตในโรงงาน การประกอบ การผ่านกระบวนการ การเลี้ยง การปลูก การเพาะพันธุ์ การทำเหมือง การสกัด การเก็บเกี่ยว การประมง การดัก การรวบรวม การเก็บ การล่า และการจับ

ข้อ 28
สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด

1. ยกเว้นว่าจะกำหนดเป็นอย่างอื่นไว้ในบทนี้ สินค้าจะมีคุณสมบัติของการเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคี ในกรณีนี้
  - (เอ) สินค้าได้มาทั้งหมดหรือมีการผลิตทั้งหมดในภาคนั้น ตามที่นิยามไว้ในวรรค 2 ข้างล่าง
  - (บี) สินค้ามีการผลิตทั้งหมดในภาคนั้นจากวัสดุที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคนั้นล้วน หรือ
  - (ซี) สินค้าเป็นไปตามกฎเฉพาะผลิตภัณฑ์ที่ระบุไว้ในภาคผนวก 2 ตลอดจนข้อกำหนดที่ใช้อย่างอื่น ๆ ของบทนี้ ทั้งหมด เมื่อสินค้ามีการผลิตทั้งหมดในภาคนั้นโดยใช้วัสดุที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดทั้งหมดหรือบางส่วน
2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุวรรค 1 (เอ) ข้างต้น สินค้าต่อไปนี้จะได้รับการพิจารณาว่าเป็นสินค้าที่ได้มาทั้งหมดหรือมีการผลิตทั้งหมดในภาคี
  - (เอ) สัตว์มีชีวิตที่เกิดและเลี้ยงเติบโตในภาคนั้น
  - (บี) สัตว์ต่างๆ ที่ได้มาโดยการล่า การดัก การประมง การรวบรวม หรือการจับในภาคนั้น
  - (ซี) สินค้าที่ได้มาจากสัตว์มีชีวิตในภาคนั้น
  - (ดี) พืชและผลิตภัณฑ์จากพืชที่เก็บเกี่ยว เก็บ หรือรวบรวมในภาคนั้น
  - (อี) แร่ธาตุและสารอื่นที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ ซึ่งไม่รวมอยู่ในอนุวรรค (เอ) ถึง อนุวรรค (ดี) ข้างต้น ที่สกัดหรือได้มาในภาคนั้น
  - (เอฟ) สินค้าประมงทะเลและสินค้าอื่นที่ได้มาโดยเรือของภาคนั้นจากทะเลนอกทะเลอาณาเขตของคู่ภาคี
  - (จี) สินค้าที่ผลิตบนเรือโรงงานของภาคนั้นจากสินค้าที่กล่าวถึงในอนุวรรค (เอฟ) ข้างต้น
  - (เฮช) สินค้าที่ได้จากพื้นดินท้องทะเลหรือดินใต้ผิวดินที่อยู่ใต้พื้นดินท้องทะเลนอกทะเลอาณาเขตของภาคนั้น โดยมีเงื่อนไขว่าภาคนั้นมีสิทธิในการใช้ประโยชน์จากพื้นดินท้องทะเลหรือดินใต้ผิวดินดังกล่าว
  - (ไอ) ของที่รวบรวมได้ในภาคนั้นซึ่งไม่สามารถใช้ต่อไปในภาคนั้นได้ตามความมุ่งประสงค์เดิมของของนั้น หรือไม่สามารถทำให้คืนสู่สภาพเดิมหรือซ่อมแซมได้ และซึ่งเหมาะเฉพาะสำหรับการกำจัดหรือการนำกลับคืนมาซึ่งขึ้นส่วนหรือวัตถุดิบ
  - (เจ) ของที่ใช้ไม่ได้และเศษที่ได้จากการดำเนินการผลิตหรือการผ่านกระบวนการ หรือจากการบริโภคในภาคนั้น และเหมาะเฉพาะสำหรับการกำจัดหรือการนำกลับคืนมาซึ่งวัตถุดิบ
  - (เค) ชิ้นส่วนหรือวัตถุดิบที่ถูกนำกลับคืนมาในภาคนั้นจากของที่ไม่สามารถใช้ต่อไปได้ตามความมุ่งประสงค์เดิมของของนั้น หรือไม่สามารถทำให้คืนสู่สภาพเดิมหรือซ่อมแซมได้ และ
  - (แอล) สินค้าที่ได้มาหรือมีการผลิตในภาคนั้นจากสินค้าที่กล่าวถึงในอนุวรรค (เอ) ถึงอนุวรรค (เค) ข้างต้นล้วน
3. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุวรรค 1 (ซี) ข้างต้น กฎเฉพาะผลิตภัณฑ์ที่ระบุไว้ในภาคผนวก 2 ที่กำหนดให้วัสดุที่ใช้ต้องผ่านการเปลี่ยนพิภคอัตราศุลกากร หรือการดำเนินการผลิตหรือการผ่านกระบวนการที่เฉพาะเจาะจง จะใช้กับวัสดุที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดในภาคนั้น

4. (เอ) เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุวรรค 1 (ซี) ข้างต้น กฎเฉพาะผลิตภัณฑ์ที่ระบุไว้ในภาคผนวก 2 ที่ใช้วิธีการคำนวณมูลค่าเพิ่มกำหนดให้สัดส่วนมูลค่าที่ได้คุณสมบัติของสินค้าที่คำนวณตามอนุวรรค (บี) ข้างล่างต้องไม่น้อยกว่าค่าร้อยละที่ระบุไว้โดยกฎสำหรับสินค้านั้น

(บี) เพื่อความมุ่งประสงค์ของการคำนวณสัดส่วนมูลค่าที่ได้คุณสมบัติของสินค้า สูตรต่อไปนี้จะใช้บังคับ

$$\text{คิว วี ซี} = \frac{\text{เอฟ โอ บี} - \text{วี เอ็น เอ็ม} \times 100}{\text{เอฟ โอ บี}}$$

โดยที่

คิว วี ซี ได้แก่ สัดส่วนมูลค่าที่ได้คุณสมบัติของสินค้า ซึ่งแสดงเป็นค่าร้อยละ

เอฟ โอ บี ได้แก่ ยกเว้นตามที่กำหนดไว้ในอนุวรรค 5 ข้างล่าง มูลค่า เอฟ โอ บี ของสินค้าซึ่งผู้ซื้อสินค้าต้องชำระให้แก่ผู้ขายสินค้า โดยไม่คำนึงถึงวิธีการขนส่ง ทั้งนี้ ไม่รวมถึงภาษีภายในใดๆ ที่ได้รับการลด ยกเว้นหรือชำระคืนเมื่อสินค้าได้ส่งออกแล้ว และ

วี เอ็น เอ็ม ได้แก่ มูลค่าของวัสดุที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดที่ใช้ในการผลิตสินค้า

5. เอฟ โอ บี ที่กล่าวถึงในอนุวรรค 4 (บี) ข้างต้นจะต้องเป็นมูลค่า

(เอ) ที่ได้ปรับให้เป็นราคาที่ใกล้เคียงที่สุดกับราคาที่ถูกต้องของสินค้าที่ผู้ซื้อจ่ายให้กับผู้ผลิตสินค้านั้น หากมีราคาเอฟ โอ บี ของสินค้า แต่ไม่รู้หรือไม่สามารถรู้แน่ชัดได้ หรือ

(บี) ที่กำหนดตามข้อ 1 ถึงข้อ 8 ของความตกลงว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากร หากไม่มีมูลค่า เอฟ โอ บี ของสินค้า

6. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการคำนวณสัดส่วนมูลค่าที่ได้คุณสมบัติของสินค้าภายใต้อนุวรรค 4 (บี) ข้างต้น มูลค่าของวัสดุที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดที่ใช้ในการผลิตสินค้านั้นในภาคี

(เอ) จะต้องกำหนดตามความตกลงว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากร และจะต้องรวมถึงค่าระวาง ค่าประกันภัย หากเหมาะสม ค่าหีบห่อและค่าใช้จ่ายอื่นทั้งหมดที่เกิดขึ้นในการขนส่งวัสดุไปยังท่าที่นำเข้าไปในภาคีนั้นซึ่งเป็นที่ตั้งของผู้ผลิตสินค้านั้น หรือ

(บี) หากมูลค่าดังกล่าวไม่เป็นที่รู้หรือไม่เป็นที่รู้แน่ชัด จะต้องเป็นราคาที่ใกล้เคียงที่สุดกับราคาที่ถูกต้องซึ่งได้ชำระสำหรับวัสดุในภาคีนั้น แต่อาจไม่รวมถึงค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่เกิดขึ้นในภาคีนั้นในการขนส่งวัสดุจากคลังสินค้าของผู้จัดหาวัสดุไปยังที่ตั้งของผู้ผลิต ดังเช่น ค่าระวาง ค่าประกันภัย และค่าหีบห่อ ตลอดจนค่าใช้จ่ายอื่นใดที่รู้และที่หาค่าที่ถูกต้องได้ที่เกิดขึ้นในภาคีนั้น

7. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการคำนวณสัดส่วนมูลค่าที่ได้คุณสมบัติของสินค้าภายใต้อนุวรรค 4 (บี) ข้างต้นในการกำหนดว่าสินค้านั้นมีคุณสมบัติของการเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีหรือไม่นั้น วี เอ็น เอ็ม ของสินค้าจะต้องไม่รวมมูลค่าของวัสดุที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดที่ใช้ในการผลิตวัสดุที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีนั้นที่ใช้ในการผลิตสินค้า

8. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุวรรค 5 (บี) หรืออนุวรรค 6 (เอ) ข้างต้น ในการใช้บังคับความตกลงว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากรเพื่อกำหนดมูลค่าสินค้าหรือวัสดุที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิด ความตกลงว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากรจะใช้บังคับโดยอนุโลมกับการทำธุรกรรมภายในประเทศ หรือกับกรณีที่ไม่มีการทำธุรกรรมของสินค้าหรือวัสดุที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิด

ข้อ 29

การสะสม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของการกำหนดว่าสินค้านั้นมีคุณสมบัติของการเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีหรือไม่นั้น สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีฝ่ายที่ใช้เป็นวัสดุในการผลิตสินค้าในภาคีฝ่ายแรก อาจได้รับการพิจารณาว่าเป็นวัสดุที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีฝ่ายแรก

ข้อ 30

เกณฑ์ขั้นต่ำ

สำหรับการใช้กฎเฉพาะผลิตภัณฑ์ที่ระบุไว้ในภาคผนวก 2 วัสดุที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดที่ใช้ในการผลิตสินค้าซึ่งไม่เป็นไปตามกฎที่ใช้บังคับสำหรับสินค้านั้นจะต้องไม่นำมาพิจารณา โดยมีเงื่อนไขข้อยกเว้นของวัสดุดังกล่าวไม่เกินกว่าค่าร้อยละเฉพาะโดยมูลค่า น้ำหนัก หรือปริมาตรของสินค้านั้น และค่าร้อยละดังกล่าวมีกำหนดไว้ในกฎเฉพาะผลิตภัณฑ์สำหรับสินค้านั้น

ข้อ 31

การดำเนินการที่ไม่ได้คุณสมบัติ

สินค้าจะไม่ได้รับการพิจารณาว่าเป็นไปตามข้อกำหนดของการเปลี่ยนพิกัดอัตราศุลกากรหรือการดำเนินการผลิตหรือการผ่านกระบวนการเฉพาะที่ระบุไว้ในภาคผนวก 2 โดยเพียงได้ผ่านการดำเนินการต่อไปนี้

- (เอ) การดำเนินการเพื่อให้ความมั่นใจในเรื่องการถนอมรักษาสภาพผลิตภัณฑ์ให้อยู่ในสภาพดีระหว่างการขนส่งและการเก็บรักษา (เช่น การอบแห้ง การแช่แข็ง การเก็บในน้ำเกลือ) และการดำเนินการอื่นที่คล้ายกัน
- (บี) การเปลี่ยนบรรจุภัณฑ์ และการแบ่งบรรจุและการจัดให้เป็นชุด
- (ซี) การถอดแยกออกจากกัน
- (ดี) การบรรจุในขวด ซอง กล่อง และการดำเนินการบรรจุที่บ่งบอกอย่างง่ายอื่นๆ
- (อี) การเก็บรวมชิ้นส่วนและส่วนประกอบที่จัดเป็นสินค้าตามหลักเกณฑ์ข้อ 2 (เอ) ของหลักเกณฑ์ทั่วไปสำหรับการตีความพิกัดอัตราศุลกากรระบบฮาร์โมนิ
- (เอฟ) การจัดของให้เป็นชุดเพียงอย่างเดียว หรือ
- (จี) การดำเนินการที่กล่าวถึงในอนุวรรค (เอ) ถึงอนุวรรค (เอฟ) ข้างต้นประกอบกัน

ข้อ 32

หลักเกณฑ์การส่งมอบ

1. สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีฝ่ายหนึ่งจะถือว่าเป็นไปตามหลักเกณฑ์การส่งมอบเมื่อสินค้านั้น

- (เอ) ขนส่งโดยตรงมาจากภาคีอีกฝ่าย หรือ
- (บี) ขนส่งผ่านประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคีหนึ่งแห่งหรือมากกว่าเพื่อความมุ่งประสงค์ของการผ่านแดนหรือการเก็บรักษาชั่วคราวในคลังสินค้าในประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคีดังกล่าว โดยมีเงื่อนไขว่าสินค้านั้นไม่ได้ผ่านการดำเนินการที่นอกเหนือจากการขนถ่ายสินค้าลง การขนถ่ายสินค้าขึ้น หรือการดำเนินการอื่นใดเพื่อถนอมรักษาสินค้านั้นให้อยู่ในสภาพดี
2. หากสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์การส่งมอบที่กล่าวถึงในวรรค 1 ข้างต้น สินค้านั้นจะไม่ได้รับการพิจารณาว่าเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่าย

ข้อ 33

สินค้าที่ยังไม่ได้ประกอบเข้าด้วยกันหรือถอดแยกออกจากกัน

ในกรณีที่สินค้าเป็นไปตามข้อกำหนดของบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของข้อ 28 ถึงข้อ 31 และได้นำเข้ามาในภาคีจากภาคีอีกฝ่ายในลักษณะที่ถอดแยกออกจากกัน แต่ถูกจัดเป็นสินค้าที่ประกอบเข้าด้วยกันตามหลักเกณฑ์ข้อ 2 (เอ) ของหลักเกณฑ์ทั่วไปสำหรับการตีความพิกัดอัตราศุลกากรระบบฮาร์โมนไนซ์ สินค้าที่มีลักษณะดังกล่าวจะได้รับการพิจารณาว่าเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่าย

ข้อ 34

สินค้าและวัสดุซึ่งทดแทนกันได้

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการกำหนดว่าสินค้านั้นมีคุณสมบัติของการเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีหรือไม่ ในกรณีที่วัสดุซึ่งทดแทนกันได้ประกอบด้วยวัสดุที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีและวัสดุที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดซึ่งปะปนกันอยู่ในสินค้าคงคลังที่ใช้ในการผลิตสินค้านั้น ถิ่นกำเนิดของวัสดุนั้นอาจได้รับการกำหนดตามวิธีการจัดการสินค้าคงคลังซึ่งได้รับการยอมรับในหลักการทางบัญชีอันเป็นที่ยอมรับทั่วไปในภาคนั้น
2. ในกรณีที่สินค้าซึ่งทดแทนกันได้ประกอบด้วยสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีและสินค้าที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดปะปนกันอยู่ในสินค้าคงคลัง และก่อนการส่งออก ไม่ได้ผ่านกระบวนการผลิตหรือการดำเนินการใดๆ ที่นอกเหนือจากการขนถ่ายสินค้าลง การขนถ่ายสินค้าขึ้น หรือการดำเนินการอื่นใดเพื่อถนอมรักษาสินค้านั้นให้อยู่ในสภาพดีในภาคีที่สินค้านั้นดังกล่าวถูกนำมาปะปนกัน ถิ่นกำเนิดของสินค้านั้นอาจได้รับการกำหนดตามวิธีการจัดการสินค้าคงคลังที่ได้รับการยอมรับในหลักการทางบัญชีอันเป็นที่ยอมรับทั่วไปในภาคนั้น

ข้อ 35

วัสดุทางอ้อม

วัสดุทางอ้อมจะต้องได้รับการพิจารณาว่าเป็นวัสดุที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีที่สินค้าถูกผลิต โดยไม่คำนึงว่าวัสดุทางอ้อมนั้นถูกผลิตที่ใด

ข้อ 36

ของที่ใช้ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง และเครื่องมือ

1. ในการกำหนดว่า วัสดุที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดทั้งหมดที่ใช้ในการผลิตสินค้าผ่านการเปลี่ยนพิกัดอัตราศุลกากรที่ใช้กับสินค้านั้นหรือการดำเนินการผลิตหรือการผ่านกระบวนการเฉพาะที่ระบุไว้ในภาคผนวก 2 หรือไม่นั้น ของที่ใช้ประกอบ ชิ้นส่วน

สำรวจ หรือเครื่องมือที่ส่งมากับสินค้านั้น ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของของที่ใช้ประกอบ ชิ้นส่วนสำรวจ หรือเครื่องมือดังกล่าวตามมาตรฐานของสินค้านั้นจะไม่นำมาพิจารณา โดยมีเงื่อนไขว่า

- (เอ) ของที่ใช้ประกอบ ชิ้นส่วนสำรวจ หรือเครื่องมือไม่ได้ทำบัญชีราคาสินค้าแยกต่างหากจากตัวสินค้า โดยไม่คำนึงว่าได้ระบุรายละเอียดของของที่ใช้ประกอบ ชิ้นส่วนสำรวจ หรือเครื่องมือเหล่านั้นแยกต่างหากในบัญชีราคาสินค้าหรือไม่ และ
  - (บี) ปริมาณและมูลค่าของของที่ใช้ประกอบ ชิ้นส่วนสำรวจ หรือเครื่องมือเป็นปริมาณและมูลค่าตามปกติสำหรับสินค้า
2. ในการคำนวณสัดส่วนมูลค่าที่ได้คุณสมบัติของสินค้า หากสินค้านั้นอยู่ภายใต้บังคับของข้อกำหนดเรื่องสัดส่วนมูลค่าที่ได้คุณสมบัติ มูลค่าของของที่ใช้ประกอบ ชิ้นส่วนสำรวจ หรือเครื่องมือจะต้องได้รับการพิจารณาเป็นมูลค่าของวัสดุที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคที่สินค้านั้นถูกผลิต หรือเป็นวัสดุที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิด แล้วแต่กรณี

ข้อ 37

วัสดุที่เป็นบรรจุภัณฑ์และภาชนะที่ใช้บรรจุสินค้าสำหรับการขายปลีก

1. ในการกำหนดว่าวัสดุที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดทั้งหมดที่ใช้ในการผลิตสินค้าผ่านการเปลี่ยนพิกัดอัตราศุลกากรหรือการดำเนินการผลิตหรือการผ่านกระบวนการเฉพาะที่ระบุไว้ในภาคผนวก 2 หรือไม่นั้น วัสดุที่เป็นบรรจุภัณฑ์และภาชนะที่ใช้บรรจุสินค้าสำหรับการขายปลีก ซึ่งจัดเป็นส่วนหนึ่งของสินค้านั้นตามหลักเกณฑ์ข้อ 5 ของหลักเกณฑ์ทั่วไปสำหรับการตีความพิกัดอัตราศุลกากระบบฮาร์โมนี จะต้องไม่นำมาพิจารณา
2. ในการคำนวณสัดส่วนมูลค่าที่ได้คุณสมบัติของสินค้า หากสินค้านั้นอยู่ภายใต้บังคับของข้อกำหนดเรื่องสัดส่วนมูลค่าที่ได้คุณสมบัติ มูลค่าของวัสดุที่เป็นบรรจุภัณฑ์และภาชนะที่ใช้บรรจุสินค้าสำหรับการขายปลีกจะต้องได้รับการพิจารณาเป็นมูลค่าของวัสดุที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคที่สินค้านั้นถูกผลิตหรือเป็นวัสดุที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิด แล้วแต่กรณี

ข้อ 38

วัสดุที่ใช้ในการบรรจุหีบห่อและภาชนะที่ใช้บรรจุสินค้าสำหรับการส่งสินค้า

วัสดุที่ใช้ในการบรรจุหีบห่อและภาชนะที่ใช้บรรจุสินค้าสำหรับการส่งสินค้าจะต้องไม่นำมาพิจารณา

- (เอ) ในการกำหนดว่า วัสดุที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดทั้งหมดที่ใช้ในการผลิตสินค้าผ่านการเปลี่ยนพิกัดอัตราศุลกากรที่ใช้กับสินค้านั้นหรือการดำเนินการผลิตหรือการผ่านกระบวนการเฉพาะที่ระบุไว้ในภาคผนวก 2 หรือไม่ และ
- (บี) ในการคำนวณสัดส่วนมูลค่าที่ได้คุณสมบัติของสินค้านั้น

ข้อ 39

การขอรับการประทับตีพิเศษทางภาษีศุลกากร

1. ภาควิผู้นำเข้าจะต้องเรียกขอหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าสำหรับสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาควิผู้ส่งออกจากผู้นำเข้าที่จะขอรับการประทับตีพิเศษทางภาษีศุลกากรสำหรับสินค้า
2. โดยไม่คำนึงถึงวรรค 1 ข้างต้น ภาควิผู้นำเข้าจะต้องไม่เรียกขอหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าจากผู้นำเข้าสำหรับ

- (เอ) การนำเข้าสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งออกที่การส่งมอมีราคาสุทธากกรรวมไม่เกิน 200 ดอลลาร์สหรัฐ หรือมูลค่าเท่ากันเมื่อคิดเป็นสกุลเงินของภาคีนั้น หรือมูลค่าที่สูงกว่าตามที่ภาคีนั้นอาจกำหนด หรือ
- (บี) การนำเข้าสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งออก ซึ่งภาคีผู้นำเข้าได้ยกเว้นข้อกำหนดเรื่องหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า
3. ในกรณีที่สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งออกนำเข้าผ่านประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคีหนึ่งแห่งหรือมากกว่า ภาคีผู้นำเข้าอาจกำหนดให้ผู้นำเข้า ซึ่งขอรับการปฏิบัติพิเศษทางภาษีศุลกากรสำหรับสินค้านั้น ต้องยื่น
- (เอ) สำเนาใบตราส่งสินค้า หรือ
- (บี) หนังสือรับรองหรือข้อมูลอื่นใดที่ให้ไว้โดยหน่วยงานศุลกากรของประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคีดังกล่าวหรือองค์กรอื่นที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นหลักฐานแสดงว่าสินค้านั้นไม่ได้ผ่านการดำเนินการที่นอกเหนือจากการขนส่งสินค้าลง การขนส่งสินค้าขึ้น หรือการดำเนินการอื่นใดเพื่อถนอมรักษาสินค้าให้อยู่ในสภาพดีในประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคีเหล่านั้น

ข้อ 40

หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

1. หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่กล่าวถึงในวรรค 1 ของข้อ 39 จะต้องออกให้โดยหน่วยงานของรัฐผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกเมื่อมีการร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้ส่งออกหรือตัวแทนผู้มีอำนาจของผู้ส่งออก หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้านี้จะต้องมีข้อมูลขั้นต่ำที่ระบุไว้ในภาคผนวก 3
2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ หน่วยงานของรัฐผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกอาจแต่งตั้งองค์กรหรือหน่วยงานอื่นให้รับผิดชอบการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า ภายใต้อำนาจตามกฎหมายและข้อบังคับที่เทียบเคียงของภาคีผู้ส่งออก
3. ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกแต่งตั้งองค์กรหรือหน่วยงานอื่นให้ดำเนินการในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า ภาคีผู้ส่งออกจะต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรแก่ภาคีอีกฝ่ายเกี่ยวกับหน่วยงานที่ได้รับการแต่งตั้ง
4. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ เมื่อความตกลงฉบับนี้มีผลใช้บังคับ คู่ภาคีจะต้องกำหนดรูปแบบของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าของภาคีแต่ละฝ่ายเป็นภาษาอังกฤษ ในขั้นตอนการดำเนินการที่กล่าวถึงในข้อ 24
5. หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่ออกจะต้องทำเป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด
6. หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่ออกจะใช้ได้กับการนำเข้าสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งออกเข้ามาในภาคีผู้นำเข้าครั้งเดียว และจะใช้ได้เป็นเวลา 12 เดือนนับแต่วันที่ออก
7. ในกรณีที่ผู้ส่งออกไม่ใช่ผู้ผลิตสินค้า ผู้ส่งออกอาจร้องขอหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าได้โดยอยู่บนพื้นฐานของ
  - (เอ) หนังสือสำแดงที่ให้โดยผู้ส่งออกแก่หน่วยงานของรัฐผู้มีอำนาจหรือหน่วยงานที่ได้รับการแต่งตั้งซึ่งอยู่บนพื้นฐานของข้อมูลจากผู้ผลิตสินค้าให้แก่ผู้ส่งออกนั้น หรือ
  - (บี) หนังสือสำแดงที่ให้โดยสมัครใจโดยผู้ผลิตแก่หน่วยงานของรัฐผู้มีอำนาจโดยตรงหรือหน่วยงานที่ได้รับการแต่งตั้งโดยการร้องขอของผู้ส่งออก

8. หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดจะออกต้องเฉพาะหลังจากผู้ส่งออกที่ร้องขอหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าหรือผู้ผลิตสินค้าในภาคีผู้ส่งออกที่กล่าวถึงในอนุวรรค 7 (บี) ข้างต้นพิสูจน์ให้หน่วยงานของรัฐผู้มีอำนาจหรือหน่วยงานที่ได้รับการแต่งตั้งเห็นว่าสินค้าที่จะส่งออกมีคุณสมบัติของการเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งออกแล้วเท่านั้น
9. หน่วยงานของรัฐผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกจะต้องให้ตัวอย่างลายมือชื่อและตราประทับที่ใช้ในสำนักงานของหน่วยงานของรัฐผู้มีอำนาจของผู้ส่งออกหรือหน่วยงานที่ได้รับการแต่งตั้งแก่ภาคีอีกฝ่าย
10. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่าหน่วยงานของรัฐผู้มีอำนาจหรือหน่วยงานที่ได้รับการแต่งตั้งจะต้องเก็บรักษาบันทึกข้อมูลของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดที่ออกไว้เป็นเวลา 5 ปีหลังจากวันที่ออกหนังสือรับรองดังกล่าว บันทึกข้อมูลดังกล่าวจะรวมถึงหลักฐานอื่นก่อนหน้านั้นทั้งหมด ซึ่งใช้ในการพิสูจน์คุณสมบัติของการเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งออก

ข้อ 41

การตอบข้อซักถาม

หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าจะต้องพยายาม ก่อนการนำเข้าสินค้า ที่จะตอบข้อซักถาม โดยเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับของภาคีแต่ละฝ่าย แก่ผู้นำเข้าสินค้าของภาคีผู้ส่งออกหรือตัวแทนผู้มีอำนาจของผู้นำเข้านั้น เกี่ยวกับว่าสินค้าที่จะนำเข้ามีคุณสมบัติเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งออกหรือไม่ ในกรณีที่มีคำขอเป็นหนังสือพร้อมข้อมูลที่จำเป็นทั้งหมด

ข้อ 42

พันธกรณีเกี่ยวกับการส่งออก

โดยเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับของตน ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่าผู้ส่งออกที่ได้รับการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า หรือผู้ผลิตสินค้าในภาคีผู้ส่งออกที่กล่าวถึงในอนุวรรค 7 (บี) ของข้อ 40

- (เอ) จะต้องแจ้งเป็นหนังสือแก่หน่วยงานของรัฐผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกหรือหน่วยงานที่ได้รับการแต่งตั้งโดยไม่ล่าช้า เมื่อรู้ว่าสินค้านั้นไม่มีคุณสมบัติของการเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งออก และ
- (บี) จะต้องเก็บรักษาบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับถิ่นกำเนิดของสินค้าไว้เป็นเวลา 5 ปี หลังจากวันที่ออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

ข้อ 43

การร้องขอเพื่อตรวจหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการกำหนดว่า สินค้าที่นำเข้าจากภาคีอีกฝ่ายภายใต้การประติบัติพิเศษทางภาษีศุลกากรมีคุณสมบัติของการเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายหรือไม่นั้น หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าอาจร้องขอข้อมูลเกี่ยวกับถิ่นกำเนิดของสินค้าจากหน่วยงานของรัฐผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออก โดยอยู่บนพื้นฐานของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า
2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 1 ข้างต้น หน่วยงานของรัฐผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกจะต้องให้ข้อมูลที่ได้รับการร้องขอ โดยเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับของตน ภายในระยะเวลา 3 เดือนจากวันที่ได้รับการร้องขอ

หากหน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าพิจารณาว่าจำเป็น หน่วยงานนั้นอาจเรียกขอข้อมูลเพิ่มเติมที่เกี่ยวข้องกับถิ่นกำเนิดของสินค้าได้ หากมีการร้องขอข้อมูลเพิ่มเติมโดยหน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้า หน่วยงานของรัฐผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกจะต้องให้ข้อมูลที่ได้รับการร้องขอ โดยเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับของตน ภายในระยะเวลาไม่เกิน 2 เดือนจากวันที่ได้รับการร้องขอ

3. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 2 ข้างต้น หน่วยงานของรัฐผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกอาจร้องขอผู้ส่งออกที่ได้รับการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าหรือผู้ผลิตสินค้าในภาคีผู้ส่งออกที่กล่าวถึงในอนุวรรค 7 (บี) ของข้อ 40 ให้ให้ข้อมูลที่ได้รับการร้องขอแก่ตนได้

4. การร้องขอข้อมูลตามวรรค 1 ข้างต้นจะต้องไม่ปิดกั้นการใช้วิธีการตรวจพิสูจน์ที่กำหนดไว้ในข้อ 44

ข้อ 44

การเยี่ยมชมเพื่อการตรวจพิสูจน์

1. หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าอาจร้องขอภาคีผู้ส่งออกให้

(เอ) รวบรวมและให้ข้อมูลเกี่ยวกับถิ่นกำเนิดของสินค้า และตรวจสอบ เพื่อความมุ่งประสงค์นั้น สิ่งอำนวยความสะดวกที่ใช้ในการผลิตสินค้า โดยการเยี่ยมชมสถานที่ของผู้ส่งออกซึ่งได้รับการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าหรือสถานที่ของผู้ผลิตสินค้าในภาคีผู้ส่งออกที่กล่าวถึงในอนุวรรค 7 (บี) ของข้อ 40 โดยหน่วยงานของรัฐผู้มีอำนาจร่วมกับหน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้า และ

(บี) ให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับถิ่นกำเนิดของสินค้าที่อยู่ในการครอบครองของหน่วยงานของรัฐผู้มีอำนาจหรือหน่วยงานที่ได้รับการแต่งตั้งระหว่างการเยี่ยมชมตามอนุวรรค (เอ) ข้างต้น

2. เมื่อภาคีผู้นำเข้าร้องขอให้ภาคีผู้ส่งออกนำเยี่ยมชมตามวรรค 1 ข้างต้น ภาคีผู้นำเข้าจะต้องส่งหนังสือติดต่อสื่อสารพร้อมกับการร้องขอดังกล่าวไปยังภาคีผู้ส่งออกอย่างน้อย 40 วันล่วงหน้าก่อนวันเยี่ยมชมที่เสนอ ซึ่งการได้รับการร้องขอจะได้รับยืนยันจากภาคีฝ่ายหลัง หน่วยงานของรัฐผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกจะต้องร้องขอหนังสือยินยอมจากผู้ส่งออกหรือผู้ผลิตสินค้าในภาคีผู้ส่งออกซึ่งเป็นเจ้าของสถานที่ซึ่งมีการเยี่ยมชม

3. การติดต่อสื่อสารที่กล่าวถึงในวรรค 2 ข้างต้นจะต้องรวมถึง

(เอ) หน่วยงานศุลกากรที่ออกหนังสือติดต่อสื่อสาร

(บี) ชื่อผู้ส่งออก หรือผู้ผลิตสินค้าในภาคีผู้ส่งออกซึ่งเป็นเจ้าของสถานที่ซึ่งมีการร้องขอการเยี่ยมชม

(ซี) วันและสถานที่ที่เสนอจะเยี่ยมชม

(ดี) เป้าหมายและขอบเขตของการเยี่ยมชมที่เสนอ ซึ่งรวมถึงการอ้างอิงที่เฉพาะเจาะจงถึงสินค้าที่จะมีการตรวจพิสูจน์ที่กล่าวถึงในหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า และ

(อี) ชื่อและตำแหน่งของเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าที่จะเข้าร่วมในการเยี่ยมชม

4. ภาคีผู้ส่งออกจะต้องตอบเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังภาคีผู้นำเข้าภายใน 30 วันนับแต่วันที่ได้รับการติดต่อสื่อสารที่กล่าวถึงในวรรค 2 ข้างต้นว่า ตันรับหรือปฏิเสธการนำการเยี่ยมชมที่ได้รับการร้องขอตามวรรค 1 ข้างต้น

5. หน่วยงานของรัฐผู้ที่มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกจะต้องให้ข้อมูลที่ได้รับตามวรรค 1 ข้างต้นแก่หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้า โดยเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับของตน ภายใน 45 วันหรือระยะเวลาอื่นใดตามที่ภาคีได้ตกลงกันนับจากวันสุดท้ายของการเยี่ยมชม

ข้อ 45

การกำหนดถิ่นกำเนิดและการปฏิบัติพิเศษทางภาษีศุลกากร

1. หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าอาจปฏิเสธการปฏิบัติพิเศษทางภาษีศุลกากรแก่สินค้าซึ่งผู้นำเข้าขอรับ ในกรณีที่สินค้านั้นไม่มีคุณสมบัติของการเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งออกหรือในกรณีที่ผู้นำเข้าไม่สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องใดๆ ของบทนี้
2. เมื่อหน่วยงานของรัฐผู้ที่มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกยกเลิกการตัดสินใจที่จะออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า หน่วยงานของรัฐผู้ที่มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกจะต้องแจ้งการยกเลิกนั้นแก่ผู้ส่งออกที่ได้รับการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิด และหน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าโดยพลัน ยกเว้นในกรณีที่หนังสือดังกล่าวได้ถูกส่งคืนมายังหน่วยงานของรัฐผู้ที่มีอำนาจแล้ว หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าอาจกำหนดว่าสินค้านั้นไม่มีคุณสมบัติของการเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งออกและอาจปฏิเสธการปฏิบัติพิเศษทางภาษีศุลกากรได้ในกรณีที่ได้รับการแจ้งดังกล่าว
3. หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าอาจกำหนดว่า สินค้าไม่มีคุณสมบัติของการเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งออกและอาจปฏิเสธการปฏิบัติพิเศษทางภาษีศุลกากร และจะต้องมีการส่งหนังสือผลการกำหนดนั้นไปยังหน่วยงานของรัฐผู้ที่มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออก
  - (เอ) ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐผู้ที่มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกไม่สามารถตอบสนองต่อการร้องขอ ภายในระยะเวลาที่กล่าวถึงในวรรค 2 ของข้อ 43 หรือวรรค 5 ของข้อ 44
  - (บี) ในกรณีที่ภาคีผู้ส่งออกปฏิเสธที่จะนำเยี่ยมชม หรือภาคีนั้นไม่สามารถตอบสนองต่อหนังสือติดต่อสื่อสารที่กล่าวถึงในวรรค 2 ของข้อ 44 ภายในระยะเวลาที่กล่าวถึงในวรรค 4 ของข้อ 44 หรือ
  - (ซี) ในกรณีที่ข้อมูลซึ่งได้ให้แก่หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าตามข้อ 43 หรือข้อ 44 ไม่เพียงพอในการพิสูจน์ว่าสินค้านั้นมีคุณสมบัติของการเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งออก
4. ภายหลังการดำเนินขั้นตอนที่กำหนดคร่าวๆ ไว้ในข้อ 43 หรือข้อ 44 แล้วแต่กรณี หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าจะต้องให้หนังสือผลการกำหนดแก่หน่วยงานของรัฐผู้ที่มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกแจ้งว่า สินค้ามีคุณสมบัติของการเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งออกหรือไม่ ซึ่งรวมถึงผลการพิจารณาข้อเท็จจริงและพื้นฐานทางกฎหมายสำหรับการกำหนดดังกล่าว หน่วยงานของรัฐผู้ที่มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกจะต้องแจ้งการกำหนดดังกล่าวของภาคีผู้นำเข้าไปยังผู้ส่งออกหรือผู้ผลิตสินค้าในภาคีผู้ส่งออกซึ่งเป็นเจ้าของสถานที่ที่จะมีการเยี่ยมชมที่กล่าวถึงในข้อ 44

ข้อ 46

ความลับ

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องรักษาความลับของข้อมูลที่ได้รับมาในฐานะข้อมูลลับตามบทนี้ โดยเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับของตน และจะต้องคุ้มครองข้อมูลดังกล่าวจากการเปิดเผยที่อาจมีผลเสียหายต่อสถานภาพในการแข่งขันของบุคคลที่ให้ข้อมูล

2. ข้อมูลที่ได้รับโดยหน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าตามบทนี้
  - (เอ) สามารถใช้ได้เฉพาะโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจดังกล่าวเพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้เท่านั้น และ
  - (บี) จะต้องไม่ถูกใช้โดยภาคีผู้นำเข้าในกระบวนการพิจารณาทางอาญาใดๆ ที่ดำเนินการโดยศาลหรือผู้พิพากษา เว้นแต่ข้อมูลนั้นจะได้รับการร้องขอไปยังภาคีอีกฝ่ายและได้ให้แก่ภาคีฝ่ายแรก ผ่านช่องทางทางการทูตหรือช่องทางอื่นที่จัดตั้งขึ้นโดยเป็นไปตามกฎหมายที่ใช้บังคับของภาคีที่ได้รับการร้องขอ

ข้อ 47

บทลงโทษและมาตรการต่อต้านหนังสือสำแดงเท็จ

1. โดยเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับของตน ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องจัดให้มีหรือคงไว้ซึ่งบทลงโทษหรือการลงโทษอื่นๆ ที่เหมาะสมต่อผู้ส่งออกของตนที่ได้รับการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าและผู้ผลิตสินค้าในภาคีผู้ส่งออกที่กล่าวถึงในอนุวรรค 7 (บี) ของข้อ 40 ของตนสำหรับการให้หนังสือสำแดงหรือเอกสารที่เป็นเท็จแก่หน่วยงานของรัฐผู้มีอำนาจหรือหน่วยงานที่ได้รับการแต่งตั้งก่อนการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า
2. โดยเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับของตน ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องดำเนินมาตรการซึ่งตนพิจารณาว่าเหมาะสมต่อผู้ส่งออกของตนที่ได้รับการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าหรือผู้ผลิตสินค้าในภาคีผู้ส่งออกที่กล่าวถึงในอนุวรรค 7 (บี) ของข้อ 40 ของตน สำหรับการไม่สามารถแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรแก่หน่วยงานของรัฐผู้มีอำนาจหรือหน่วยงานที่ได้รับการแต่งตั้งโดยไม่ล่าช้าหลังจากที่ได้รู้ หลังจากการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า ว่าสินค้านั้นไม่มีคุณสมบัติของการเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งออก

ข้อ 48

บทบัญญัติเบ็ดเตล็ด

สำหรับการใช้กฎเฉพาะผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องที่ระบุในภาคผนวก 2 และการกำหนดถิ่นกำเนิดสินค้า หลักการทางบัญชีอันเป็นที่ยอมรับทั่วไปจะใช้บังคับ

ข้อ 49

คณะอนุกรรมการว่าด้วยกฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการปฏิบัติตามและการดำเนินการตามบทนี้อย่างมีประสิทธิภาพ ให้จัดตั้งคณะอนุกรรมการว่าด้วยกฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า (ซึ่งต่อไปในความตกลงฉบับนี้จะเรียกว่า “คณะอนุกรรมการ”)
2. หน้าที่ของคณะอนุกรรมการจะมีดังต่อไปนี้
  - (เอ) ทบทวนและจัดทำข้อเสนอแนะที่เหมาะสมตามที่จำเป็นให้แก่คณะกรรมการร่วมกับ
    - (หนึ่ง) การปฏิบัติตามและการดำเนินการตามบทนี้
    - (สอง) การแก้ไขเพิ่มเติมใดๆ ต่อภาคผนวก 2 และภาคผนวก 3 ที่ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเสนอ และ
    - (สาม) ขั้นตอนการดำเนินการที่กล่าวถึงในข้อ 24
  - (บี) พิจารณาเรื่องอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับบทนี้ตามที่ภาคีอาจจะตกลงกัน

- (ซี) รายงานผลการพิจารณาของคณะอนุกรรมการต่อคณะกรรมการร่วม และ
  - (ดี) ปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ ที่อาจได้รับมอบหมายโดยคณะกรรมการร่วมตามข้อ 13
3. คณะอนุกรรมการจะประกอบด้วยผู้แทนของรัฐบาลของคู่ภาคี และอาจเชิญผู้แทนขององค์กรที่เกี่ยวข้องที่นอกเหนือจากรัฐบาลของคู่ภาคีที่มีความเชี่ยวชาญที่จำเป็นเกี่ยวกับประเด็นที่จะหารือ
  4. คณะอนุกรรมการจะประชุมกัน ณ สถานที่และเวลาตามที่อาจจะตกลงกัน

บทที่ 4 พิธีการศุลกากร

ข้อ 50

ขอบเขตและความครอบคลุม

1. บทนี้จะใช้บังคับกับพิธีการศุลกากรที่กำหนดให้ต้องปฏิบัติสำหรับการตรวจปล่อยสินค้าที่มีการค้ากันระหว่างคู่ภาคี
2. คู่ภาคีจะต้องปฏิบัติตามบทนี้ โดยเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับของตน และภายในทรัพยากรเท่าที่มีอยู่ของหน่วยงานศุลกากรของแต่ละฝ่าย

ข้อ 51

คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

- (เอ) คำว่า “หน่วยงานศุลกากร” หมายถึง หน่วยงานศุลกากรตามที่นิยามไว้ในอนุวรรค (บี) ของข้อ 27 และ
- (บี) คำว่า “กฎหมายศุลกากร” หมายถึง บทบัญญัติของกฎหมายซึ่งบังคับและควบคุมเกี่ยวกับการนำเข้า การส่งออก การเคลื่อนย้าย หรือการเก็บรักษาสินค้า การบริหารจัดการและการบังคับใช้ของบทบัญญัติเหล่านั้นที่ได้มอบหมายให้เป็นหน้าที่ของหน่วยงานศุลกากรของภาคีแต่ละฝ่ายเป็นการเฉพาะ และข้อบังคับใดๆ ที่หน่วยงานศุลกากรของแต่ละฝ่ายกำหนดขึ้นภายใต้อำนาจตามกฎหมายของตน

ข้อ 52

ความโปร่งใส

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่าข้อมูลเกี่ยวกับการใช้บังคับโดยทั่วไปที่เกี่ยวกับกฎหมายศุลกากรของตนจะมีอยู่พร้อมให้บุคคลผู้มีส่วนได้เสียใดๆ เข้าถึงได้
2. เมื่อข้อมูลซึ่งได้จัดให้เข้าถึงได้ต้องได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมเนื่องจากความเปลี่ยนแปลงในกฎหมายศุลกากรของตน ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้ข้อมูลที่ปรับปรุงแล้วมีอยู่พร้อมให้เข้าถึงได้เป็นการล่วงหน้าอย่างเพียงพอก่อนที่การเปลี่ยนแปลงนั้นจะมีผลใช้บังคับเพื่อบุคคลผู้มีส่วนได้เสียจะสามารถนำไปประกอบการพิจารณาได้ เว้นแต่การบอกกล่าวล่วงหน้าจะไม่สามารถทำได้
3. เมื่อมีการร้องขอจากบุคคลผู้มีส่วนได้เสีย ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเฉพาะที่บุคคลผู้มีส่วนได้เสียยกขึ้นและเกี่ยวข้องกับกฎหมายศุลกากรของตน โดยเร็วที่สุดและถูกต้องที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องไม่ให้แต่เฉพาะข้อมูลที่มีการร้องขอเป็นการเฉพาะเท่านั้น แต่จะต้องให้ข้อมูลอื่นใดที่เกี่ยวข้องที่ตนพิจารณาแล้วเห็นว่าบุคคลผู้มีส่วนได้เสียควรที่จะรู้ด้วย

ข้อ 53

การตรวจปล่อยสินค้า

1. ภาคีทั้งสองฝ่ายจะต้องดำเนินการความพยายามที่จะร่วมมือกันเพื่อทำให้พิธีการศุลกากรของทั้งสองฝ่ายเรียบง่ายและสอดคล้องกัน โดยปฏิบัติตามหลักการดังต่อไปนี้

- (เอ) การใช้พิธีการศุลกากรในลักษณะที่คาดการณ์ได้ สม่ำเสมอ และโปร่งใส
  - (บี) ความร่วมมือกับหน่วยงานแห่งชาติผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง หน่วยงานศุลกากรของประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคี และประชาคมการค้า ในทุกกรณีที่เหมาะสม เพื่อความมุ่งหมายที่จะสรรค์สร้างการค้าไร้กระดาษและเพื่อความมุ่งประสงค์อื่น ๆ และ
  - (ซี) การจัดให้มีกระบวนการทบทวนทางปกครองและทางตุลาการที่บุคคลผู้มีส่วนได้เสียเข้าถึงได้โดยง่าย
2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 1 ข้างต้น ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้อง
- (เอ) ใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
  - (บี) ลดข้อกำหนดเรื่องเอกสารเกี่ยวกับการนำเข้าและส่งออกและทำให้ข้อกำหนดดังกล่าวเรียบง่ายขึ้น และ
  - (ซี) ทำให้พิธีการศุลกากรของตนมีความสอดคล้อง ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ กับมาตรฐานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องและทางปฏิบัติที่ได้รับการเสนอแนะ ดังเช่น ที่ได้กระทำภายใต้การยอมรับสนับสนุนของสภาความร่วมมือว่าด้วยศุลกากร

ข้อ 54

การรับสินค้าเข้ามาชั่วคราวและสินค้าที่อยู่ระหว่างการผ่านแดน

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องคงอำนาจความสะดวกต่อไปแก่ขั้นตอนสำหรับการรับสินค้าที่มีการค้ากันระหว่างคู่ภาคีเข้ามาชั่วคราว โดยเป็นไปตามอนุสัญญาศุลกากรว่าด้วย เอ ที เอ คาร์เนต สำหรับการรับสินค้าเข้ามาชั่วคราว ตามที่อาจแก้ไขเพิ่มเติม (ซึ่งต่อไปในข้อนี้จะเรียกว่า “อนุสัญญา เอ ที เอ”)
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องคงอำนาจความสะดวกต่อไปแก่การตรวจปล่อยสินค้าที่อยู่ระหว่างการส่งผ่านจาก หรือไปยัง ภาคีอีกฝ่าย โดยเป็นไปตามวรรค 3 ของข้อห้าของแกตต์ 1994
3. คู่ภาคีจะต้องพยายามที่จะส่งเสริมการใช้ เอ ที เอ คาร์เนต ตามอนุสัญญา เอ ที เอ สำหรับการรับสินค้าเข้ามาชั่วคราวและการอำนวยความสะดวกแก่การตรวจปล่อยสินค้าที่อยู่ระหว่างการผ่านแดนในคู่ภาคีหรือประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคี โดยผ่านการสัมมนาและหลักสูตรต่างๆ
4. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ คำว่า “การรับเข้ามาชั่วคราว” หมายถึง พิธีการศุลกากรที่สินค้าบางอย่างอาจถูกนำเข้ามาในดินแดนศุลกากรได้อย่างมีเงื่อนไข โดยได้รับการยกเว้นให้ไม่ต้องชำระอากรศุลกากรทั้งหมดหรือบางส่วน สินค้าดังกล่าวจะต้องนำเข้ามาเพื่อความมุ่งประสงค์เฉพาะ และจะต้องมีความมุ่งหมายเพื่อการส่งออกอีกครั้งภายในระยะเวลาที่ระบุและโดยไม่ผ่านการเปลี่ยนแปลงใดๆ นอกจากการเสื่อมค่าตามปกติที่เกิดจากการใช้สินค้านั้น

ข้อ 55

ความร่วมมือและการแลกเปลี่ยนข้อมูล

1. คู่ภาคีจะต้องร่วมมือและแลกเปลี่ยนข้อมูลในด้านพิธีการศุลกากร ซึ่งรวมถึงการบังคับใช้กฎหมายเพื่อต่อต้านการลักลอบขนสินค้าต้องห้าม และการนำเข้าและการส่งออกสินค้าซึ่งต้องสงสัยว่าละเมิดสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา
2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการปฏิบัติตามวรรค 1 ข้างต้นอย่างมีประสิทธิภาพ คู่ภาคีจะต้องร่วมมือและแลกเปลี่ยนข้อมูลกันตามที่กำหนดไว้ในความตกลงเพื่อการปฏิบัติตาม

3. ข้อ 8 จะไม่ใช้บังคับกับการแลกเปลี่ยนข้อมูลภายใต้ข้อนี้

ข้อ 56

คณะอนุกรรมการว่าด้วยพิธีการศุลกากร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ในการปฏิบัติตามและการดำเนินการตามบทนี้อย่างมีประสิทธิภาพ ให้จัดตั้งคณะอนุกรรมการว่าด้วยพิธีการศุลกากร (ซึ่งต่อไปในข้อนี้จะเรียกว่า “คณะอนุกรรมการ”) ตามข้อ 13
2. หน้าที่ของคณะอนุกรรมการจะมีดังต่อไปนี้
  - (เอ) ทบทวนการปฏิบัติตามและการดำเนินการตามบทนี้
  - (บี) รายงานผลการพิจารณาของคณะอนุกรรมการต่อคณะกรรมการร่วม
  - (ซี) บังชี้สาขาที่ควรได้รับการปรับปรุงเพื่ออำนวยความสะดวกแก่การค้าระหว่างคู่ภาคี และ
  - (ดี) ปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ ที่อาจได้รับมอบหมายโดยคณะกรรมการร่วมตามข้อ 13
3. องค์ประกอบของคณะอนุกรรมการจะระบุไว้ในความตกลงเพื่อการปฏิบัติตาม
4. คณะอนุกรรมการจะประชุมกัน ณ สถานที่และเวลาตามที่อาจจะตกลงกัน

บทที่ 5 การค้าไร้กระดาษ

ข้อ 57

ความร่วมมือว่าด้วยการค้าไร้กระดาษระหว่างคู่ภาคี

โดยที่คู่ภาคียอมรับว่าการค้าที่ใช้การจัดเก็บและถ่ายโอนข้อมูลเกี่ยวกับการค้าทางอิเล็กทรอนิกส์และเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ ดังเช่น ใบตราส่งสินค้า บัญชีราคาสินค้า เลขที่รื้อออฟเครดิตร และหนังสือรับรองการประกันภัย ในฐานะที่เป็นทางเลือกอีกทางที่นอกเหนือจากวิธีการใช้กระดาษเป็นหลัก (ซึ่งต่อไปในบทนี้จะเรียกว่า “การค้าไร้กระดาษ”) จะส่งเสริมประสิทธิภาพของการค้าอย่างมีนัยสำคัญโดยการลดค่าใช้จ่ายและเวลา คู่ภาคีจะต้องร่วมมือกันเพื่อความมุ่งหมายที่จะสรรค์สร้างและส่งเสริมการค้าไร้กระดาษระหว่างกัน

ข้อ 58

การแลกเปลี่ยนความเห็นและข้อมูล

คู่ภาคีจะต้องแลกเปลี่ยนความเห็นและข้อมูลเกี่ยวกับการสรรค์สร้าง ส่งเสริม และการพัฒนาการค้าไร้กระดาษ

ข้อ 59

ความร่วมมือว่าด้วยการค้าไร้กระดาษระหว่างองค์กรเอกชน

คู่ภาคีจะต้องสนับสนุนความร่วมมือระหว่างองค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้องของตนที่ร่วมดำเนินการในกิจกรรมเกี่ยวกับการค้าไร้กระดาษ ความร่วมมือดังกล่าวอาจรวมถึงการจัดตั้งและการบริหารจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกโดยองค์กรเอกชนดังกล่าว (ซึ่งต่อไปในบทนี้จะเรียกว่า “สิ่งอำนวยความสะดวก”) เพื่อให้การไหลเวียนของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้องกับการค้าและเอกสารที่เกี่ยวข้องในรูปอิเล็กทรอนิกส์ระหว่างวิสาหกิจต่างๆ ของคู่ภาคีเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและปลอดภัย

ข้อ 60

การทบทวนการสรรค์สร้างการค้าไร้กระดาษ

คู่ภาคีจะต้องทบทวนโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และไม่ว่ากรณีใดๆ ไม่เกิน 2 ปีหลังจากวันที่ความตกลงฉบับนี้มีผลใช้บังคับ เกี่ยวกับวิธีการที่จะสรรค์สร้างการค้าไร้กระดาษที่ซึ่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เกี่ยวกับการค้าและเอกสารที่เกี่ยวข้องในรูปอิเล็กทรอนิกส์ที่ได้มีการแลกเปลี่ยนกันระหว่างวิสาหกิจของคู่ภาคีผ่านทางสิ่งอำนวยความสะดวกอาจใช้เป็นเอกสารประกอบโดยองค์กรควบคุมดูแลทางการค้าของคู่ภาคีแต่ละฝ่าย

ข้อ 61

คณะอนุกรรมการว่าด้วยการค้าไร้กระดาษ

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการปฏิบัติตามและการดำเนินการตามบทนี้ให้มีประสิทธิภาพ ให้จัดตั้งคณะอนุกรรมการว่าด้วยการค้าไร้กระดาษ (ซึ่งต่อไปในข้อนี้จะเรียกว่า “คณะอนุกรรมการ”) ตามข้อ 13
2. หน้าที่ของคณะอนุกรรมการจะมีดังต่อไปนี้
  - (เอ) ทบทวนการปฏิบัติตามและการดำเนินการตามบทนี้

- (บี) แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการค้าไร้กระดาษ
  - (ซี) หารือประเด็นใดๆ ที่เกี่ยวข้องกันตามที่อาจจะตกลงกัน และ
  - (ดี) ปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ ที่อาจได้รับมอบหมายโดยคณะกรรมการร่วมตามข้อ 13
3. องค์ประกอบของคณะอนุกรรมการจะระบุไว้ในความตกลงเพื่อการปฏิบัติตาม
  4. คณะอนุกรรมการจะจัดการประชุมครั้งแรกภายใน 1 ปี หลังจากวันที่ความตกลงฉบับนี้มีผลใช้บังคับ การประชุมคณะอนุกรรมการครั้งต่อไปจะจัดขึ้น ณ สถานที่และเวลาตามที่อาจจะตกลงกัน

บทที่ 6 การยอมรับร่วมกัน

ข้อ 62 พันธกรณีทั่วไป

1. โดยเป็นไปตามบทบัญญัติของบทนี้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องอนุญาตให้มีการเข้าร่วมของหน่วยงานประเมินความสอดคล้องของภาคีอีกฝ่ายในระบบของภาคีฝ่ายแรกที่จัดให้มีขั้นตอนการประเมินความสอดคล้อง และจะต้องยอมรับผลของขั้นตอนการประเมินความสอดคล้องที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ข้อบังคับ และบทบัญญัติของฝ่ายบริหารที่ใช้บังคับที่ระบุไว้ในภาคผนวก 4 รวมถึงหนังสือรับรองความสอดคล้อง ซึ่งดำเนินการโดยหน่วยงานประเมินความสอดคล้องของภาคีอีกฝ่ายที่จดทะเบียนหรือแต่งตั้งโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจจดทะเบียนหรือหน่วยงานผู้มีอำนาจแต่งตั้งของภาคีฝ่ายแรก ในส่วนที่เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในภาคีอีกฝ่ายและนำเข้าจากภาคีฝ่ายนั้นเข้าไปในภาคีฝ่ายแรก
2. ในกรณีที่ภาคีกำหนดให้ต้องมีใบอนุญาตเพิ่มเติมจากหนังสือรับรองความสอดคล้องที่กล่าวถึงในวรรค 1 ข้างต้น สำหรับการใช้เครื่องหมายรับรองความสอดคล้อง ใบอนุญาตดังกล่าวจะต้องออกให้โดยไม่ชักช้าเมื่อมีการยื่นคำขอสำหรับใบอนุญาต เพื่อไม่ให้ใช้เป็นวิธีหลีกเลี่ยงพันธกรณีภายใต้วรรค 1 ข้างต้น

ข้อ 63 ขอบเขตและความครอบคลุม

1. บทนี้ใช้บังคับกับการจดทะเบียนหรือการแต่งตั้งหน่วยงานประเมินความสอดคล้องและขั้นตอนการประเมินความสอดคล้องสำหรับผลิตภัณฑ์หรือกระบวนการที่ครอบคลุมโดยภาคผนวก 4 ภาคผนวก 4 อาจประกอบด้วยส่วนที่ 1 และส่วนที่ 2
2. ส่วนที่ 1 ของภาคผนวก 4 จะต้องรวมถึง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บทบัญญัติว่าด้วยขอบเขตและความครอบคลุม
3. ส่วนที่ 2 ของภาคผนวก 4 จะต้องระบุเรื่องต่างๆ ต่อไปนี้
  - (เอ) กฎหมาย ข้อบังคับ และบทบัญญัติของฝ่ายบริหารที่ใช้บังคับของภาคีแต่ละฝ่ายที่กำหนดผลิตภัณฑ์ที่ครอบคลุมโดยบทนี้
  - (บี) กฎหมาย ข้อบังคับ และบทบัญญัติของฝ่ายบริหารที่ใช้บังคับของภาคีแต่ละฝ่ายที่กำหนดข้อกำหนดทางเทคนิคที่ครอบคลุมโดยบทนี้และขั้นตอนการประเมินความสอดคล้องที่ครอบคลุมโดยบทนี้ในการทำให้เป็นไปตามข้อกำหนดดังกล่าว
  - (ซี) กฎหมาย ข้อบังคับ และบทบัญญัติของฝ่ายบริหารที่ใช้บังคับของภาคีแต่ละฝ่ายที่กำหนดหลักเกณฑ์สำหรับการจดทะเบียนหรือการแต่งตั้งหน่วยงานประเมินความสอดคล้อง และ
  - (ดี) รายชื่อหน่วยงานผู้มีอำนาจจดทะเบียนหรือหน่วยงานผู้มีอำนาจแต่งตั้ง

ข้อ 64
คำนิยาม

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

- (เอ) คำว่า “หนังสือรับรองความสอดคล้อง” หมายถึง เอกสารที่ออกโดยหน่วยงานประเมินความสอดคล้องที่จดทะเบียนหรือได้รับการแต่งตั้งที่เป็นผลของขั้นตอนการประเมินความสอดคล้อง ซึ่งแสดงว่าผลิตภัณฑ์ และ/หรือ กระบวนการเป็นไปตามข้อกำหนดทางเทคนิคที่เกี่ยวข้องที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ข้อบังคับ และ บทบัญญัติของฝ่ายบริหารที่ใช้บังคับของภาคีฝ่ายหนึ่งที่จะระบุไว้ในภาคผนวก 4
- (บี) คำว่า “หน่วยงานประเมินความสอดคล้อง” หมายถึง หน่วยงานที่ดำเนินขั้นตอนการประเมินความสอดคล้อง และออกหนังสือรับรองความสอดคล้อง
- (ซี) คำว่า “หน่วยงานประเมินความสอดคล้องของภาคีอีกฝ่าย” หมายถึง หน่วยงานประเมินความสอดคล้องที่ตั้งอยู่ในภาคีอีกฝ่าย
- (ดี) คำว่า “ขั้นตอนการประเมินความสอดคล้อง” หมายถึง ขั้นตอนใดๆ เพื่อพิจารณากำหนด ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อมว่า ผลิตภัณฑ์หรือกระบวนการต่างๆ เป็นไปตามข้อกำหนดทางเทคนิคที่เกี่ยวข้องที่จะระบุไว้ในกฎหมาย ข้อบังคับ และบทบัญญัติของฝ่ายบริหารที่ใช้บังคับของภาคีที่ระบุในภาคผนวก 4 หรือไม่
- (อี) คำว่า “หลักเกณฑ์สำหรับการจดทะเบียนหรือการแต่งตั้ง” หมายถึง หลักเกณฑ์ที่หน่วยงานประเมินความสอดคล้องของภาคีถูกกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามเพื่อที่จะได้รับการจดทะเบียนหรือได้รับการแต่งตั้งโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจจดทะเบียนหรือหน่วยงานผู้มีอำนาจแต่งตั้งของภาคีอีกฝ่าย และเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ซึ่งหน่วยงานประเมินความสอดคล้องที่จดทะเบียนหรือแต่งตั้งโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจจดทะเบียนหรือหน่วยงานผู้มีอำนาจแต่งตั้งของภาคีอีกฝ่ายถูกกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามอย่างต่อเนื่องหลังจากการจดทะเบียนหรือการแต่งตั้ง ตามที่ระบุไว้ในกฎหมาย ข้อบังคับ และบทบัญญัติของฝ่ายบริหารที่ใช้บังคับของภาคีอีกฝ่ายนั้นที่ระบุไว้ในภาคผนวก 4
- (เอฟ) คำว่า “ใบอนุญาต” ในกรณีของประเทศไทย หมายถึง เอกสารที่ออกโดยคณะกรรมการมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเพื่ออนุญาตให้ผู้ได้รับอนุญาตนำเข้าสำหรับการจำหน่ายในประเทศไทย ซึ่งผลิตภัณฑ์ที่ถูกกำหนดโดยพระราชกฤษฎีกาที่ใช้บังคับให้ต้องสอดคล้องกับมาตรฐานอุตสาหกรรมไทย
- (จี) คำว่า “หน่วยงานผู้มีอำนาจจดทะเบียนหรือหน่วยงานผู้มีอำนาจแต่งตั้ง” หมายถึง หน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีที่ได้รับมอบอำนาจให้จดทะเบียนหรือแต่งตั้งหน่วยงานประเมินความสอดคล้องของภาคีอีกฝ่ายและเพิกถอนการจดทะเบียนหรือการแต่งตั้งดังกล่าว ตามกฎหมาย ข้อบังคับ และบทบัญญัติของฝ่ายบริหารที่ใช้บังคับของภาคีฝ่ายแรกที่จะระบุไว้ในภาคผนวก 4 และ
- (เอช) คำว่า “การจดทะเบียนหรือการแต่งตั้ง” หมายถึง การจดทะเบียนหรือการแต่งตั้งหน่วยงานประเมินความสอดคล้องของภาคีโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจจดทะเบียนหรือหน่วยงานผู้มีอำนาจแต่งตั้งของภาคีอีกฝ่าย ตามกฎหมาย ข้อบังคับ และบทบัญญัติของฝ่ายบริหารที่ใช้บังคับของภาคีอีกฝ่ายนั้นที่ระบุไว้ในภาคผนวก 4

2. คำใดๆ ที่ใช้ในบทนี้ เว้นแต่จะได้นิยามไว้เป็นอย่างอื่นในที่นี่ มีความหมายตามที่ให้ไว้ใน ไอ เอส โอ / ไอ ซี ซี ไกด์ 2 ฉบับปี ค.ศ. 1996 เรื่อง “การทำให้สอดคล้องกับมาตรฐานและกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง - คำศัพท์ทั่วไป”

ข้อ 65

การจดทะเบียนหรือการแต่งตั้งหน่วยงานประเมินความสอดคล้อง และการเพิกถอนการจดทะเบียนหรือการแต่งตั้งดังกล่าว

1. (เอ) หน่วยงานผู้มีอำนาจจดทะเบียนหรือหน่วยงานผู้มีอำนาจแต่งตั้งของภาคีจะต้องจดทะเบียนหรือแต่งตั้งหน่วยงานประเมินความสอดคล้องของภาคีอีกฝ่าย โดยเป็นไปตามกฎหมาย ข้อบังคับ และบทบัญญัติของฝ่ายบริหารที่ใช้บังคับของภาคีฝ่ายแรกที่ระบุไว้ในภาคผนวก 4 ในกรณีที่หน่วยงานประเมินความสอดคล้องที่ยื่นคำขอเพื่อการจดทะเบียนหรือการแต่งตั้งปฏิบัติตามหลักเกณฑ์สำหรับการจดทะเบียนหรือการแต่งตั้งของภาคีฝ่ายแรกที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ข้อบังคับ และบทบัญญัติของฝ่ายบริหารที่ใช้บังคับของภาคีฝ่ายนั้นที่ระบุไว้ในภาคผนวก 4
- (บี) หน่วยงานผู้มีอำนาจจดทะเบียนหรือหน่วยงานผู้มีอำนาจแต่งตั้งของภาคีอาจเพิกถอนการจดทะเบียนหรือการแต่งตั้งหน่วยงานประเมินความสอดคล้องของภาคีอีกฝ่าย ในกรณีที่หน่วยงานประเมินความสอดคล้องนั้นไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์สำหรับการจดทะเบียนหรือการแต่งตั้งของภาคีฝ่ายแรกที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ข้อบังคับ และบทบัญญัติของฝ่ายบริหารที่ใช้บังคับที่ระบุในภาคผนวก 4 อีกต่อไป
2. (เอ) เพื่อความมุ่งประสงค์ของการยืนยันการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์สำหรับการจดทะเบียนหรือการแต่งตั้งโดยหน่วยงานประเมินความสอดคล้องของภาคีอีกฝ่าย หน่วยงานผู้มีอำนาจจดทะเบียนหรือหน่วยงานผู้มีอำนาจแต่งตั้งของภาคีอาจ
  - (หนึ่ง) มีข้อสอบถามโดยวิธีส่งแบบสอบถามเป็นหนังสือไปยังหน่วยงานประเมินความสอดคล้องของภาคีอีกฝ่ายหรือระหว่างการเยี่ยมชมที่กล่าวถึงในอนุวรรค (สอง) ข้างล่าง และ
  - (สอง) ดำเนินการเยี่ยมชมสถานที่ต่างๆ ของหน่วยงานประเมินความสอดคล้องของภาคีอีกฝ่ายบนเงื่อนไขที่ว่าภาคีอีกฝ่ายดังกล่าวไม่คัดค้านการเยี่ยมชมดังกล่าวและหน่วยงานประเมินความสอดคล้องที่เกี่ยวข้องให้ความยินยอมต่อการเยี่ยมชมดังกล่าว และ หากภาคีอีกฝ่ายร้องขอ เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานผู้มีอำนาจจดทะเบียนหรือหน่วยงานผู้มีอำนาจแต่งตั้งของภาคีอีกฝ่ายดังกล่าวเข้าร่วมการเยี่ยมชมดังกล่าวด้วย

หมายเหตุ หากไม่มีการคัดค้านติดต่อสื่อสารไปยังหน่วยงานผู้มีอำนาจจดทะเบียนหรือหน่วยงานผู้มีอำนาจแต่งตั้งของภาคีฝ่ายแรกภายใน 14 วัน หรือภายในระยะเวลาที่ระบุโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจจดทะเบียนหรือหน่วยงานผู้มีอำนาจแต่งตั้ง แล้วแต่ระยะเวลาใดจะยาวกว่า นับแต่วันที่ได้รับการร้องขอเพื่อการเยี่ยมชมดังกล่าว จะต้องถือว่าไม่มีการคัดค้าน
- (บี) หน่วยงานผู้มีอำนาจจดทะเบียนหรือหน่วยงานผู้มีอำนาจแต่งตั้งของภาคีจะต้องแจ้งให้ภาคีอีกฝ่ายรู้ทันทีเมื่อมีข้อซักถามโดยวิธีส่งแบบสอบถามเป็นหนังสือที่กล่าวถึงในอนุวรรค (เอ) (หนึ่ง) ข้างต้น

- (ซี) การเยี่ยมชมที่กล่าวถึงในอนุวรรค (เอ) (สอง) ข้างต้นจะต้องดำเนินการในลักษณะที่ไม่ขัดกับกฎหมายและข้อบังคับของภาคีที่ซึ่งมีการเยี่ยมชม
  - (ดี) ภาคีจะต้องให้ข้อมูลที่ได้มาโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจจดทะเบียนหรือหน่วยงานผู้มีอำนาจแต่งตั้งของตนโดยความเกี่ยวเนื่องกับข้อซักถามหรือการเยี่ยมชมดังกล่าวเฉพาะเพื่อความมุ่งประสงค์ที่กล่าวถึงในอนุวรรค (เอ) ข้างต้นเท่านั้น
3. หน่วยงานผู้มีอำนาจจดทะเบียนหรือหน่วยงานผู้มีอำนาจแต่งตั้งของภาคีอาจเพิกถอนการจดทะเบียนหรือการแต่งตั้งหน่วยงานประเมินความสอดคล้องของภาคีอีกฝ่าย ในกรณีนี้ข้อสอบถามที่ระบุในอนุวรรค 2 (เอ) (หนึ่ง) ข้างต้น ไม่ได้รับการตอบสนองโดยปราศจากเหตุผลโดยชอบหรือได้รับการตอบสนองอย่างเป็นทางการเป็นเท็จ หรือภาคีอีกฝ่ายคัดค้านการเยี่ยมชมหรือหน่วยงานประเมินความสอดคล้องที่เกี่ยวข้องไม่ให้ความยินยอมที่กล่าวถึงในอนุวรรค 2 (เอ) (สอง) ข้างต้น หรือการเยี่ยมชมที่ระบุในอนุวรรค 2 (เอ) (สอง) ข้างต้นถูกปฏิเสธ ชัดขวาง หรือหลบเลี่ยง

ข้อ 66

คณะอนุกรรมการว่าด้วยการยอมรับร่วมกัน

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการปฏิบัติตามและการดำเนินการตามบทนี้อย่างมีประสิทธิภาพ ให้จัดตั้งคณะอนุกรรมการว่าด้วยการยอมรับร่วมกัน (ซึ่งต่อไปในข้อนี้จะเรียกว่า “คณะอนุกรรมการ”) ตามข้อ 13
2. หน้าที่ของคณะอนุกรรมการจะมีดังต่อไปนี้
  - (เอ) แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการมาตรฐานและขั้นตอนการประเมินความสอดคล้องเพื่อความมุ่งหมายในการสร้างเสริมศักยภาพของหน่วยงานประเมินความสอดคล้องของภาคีแต่ละฝ่ายในการดำเนินขั้นตอนการประเมินความสอดคล้องที่กำหนดโดยกฎหมาย ข้อบังคับ และบทบัญญัติของฝ่ายบริหารที่ใช้บังคับของภาคีอีกฝ่ายที่ระบุในภาคผนวก 4
  - (บี) หาหรือวิธีทางในการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างคู่ภาคีเพื่อความมุ่งหมายที่จะปฏิบัติตามและดำเนินการตามบทนี้อย่างมีประสิทธิภาพ
  - (ซี) ทบทวนการปฏิบัติตามและการดำเนินการตามบทนี้
  - (ดี) หาหรือประเด็นอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับบทนี้ตามที่อาจจะตกลงกัน
  - (อี) รายงานผลการพิจารณาของคณะอนุกรรมการต่อคณะกรรมการร่วม และ
  - (เอฟ) ปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ ที่อาจได้รับมอบหมายโดยคณะกรรมการร่วมตามข้อ 13

ข้อ 67

จุดติดต่อ

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องแต่งตั้งจุดติดต่อเพื่อตอบข้อซักถามที่สมเหตุสมผลทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับบทนี้ที่มาจากภาคีอีกฝ่ายและ ในกรณีที่เหมาะสม เพื่อให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับภาคีอีกฝ่าย

ข้อ 68 ข้อยกเว้นทั่วไป

ไม่มีสิ่งใดในบทนี้จะถูกตีความให้จำกัดอำนาจหน้าที่ของภาคีในการดำเนินมาตรการที่ตนเห็นว่าเหมาะสมเพื่อการคุ้มครองสุขภาพ ความปลอดภัย หรือสิ่งแวดล้อม หรือเพื่อป้องกันการปฏิบัติที่มีลักษณะหลอกลวง

ข้อ 69 บทบัญญัติเบ็ดเตล็ด

1. ไม่มีสิ่งใดในบทนี้จะถูกตีความว่าให้อำนาจภาคีในการดำเนินมาตรการเชิงบังคับกับหน่วยงานประเมินความสอดคล้องของภาคีอีกฝ่ายหรือกับผู้แทน ลูกจ้าง และบุคลากรอื่นๆ ของหน่วยงานดังกล่าว เป็นที่ยืนยันว่าภาคีแต่ละฝ่ายจะไม่กำหนดบทลงโทษทางอาญา ทางแพ่ง หรือทางปกครองใดๆ ต่อหน่วยงานประเมินความสอดคล้องของภาคีอีกฝ่ายหรือใช้กับผู้แทน ลูกจ้าง และบุคลากรอื่นๆ ของหน่วยงานเหล่านั้นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบทนี้

หมายเหตุ คำว่า “บทลงโทษทางปกครอง” ไม่รวมถึงการเพิกถอนการจดทะเบียนหรือการแต่งตั้งที่กล่าวถึงในข้อ 65

2. ไม่มีสิ่งใดในบทนี้จะถูกตีความว่ากำหนดให้ภาคีต้องยอมรับมาตรฐานของภาคีอีกฝ่าย
3. ไม่มีสิ่งใดในบทนี้จะถูกตีความให้กระทบต่อสิทธิและพันธกรณีของภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งภายใต้ความตกลงว่าด้วยอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้าในภาคผนวก 1 เอ ของความตกลง ดับบลิว ที โอ ตามที่อาจแก้ไขเพิ่มเติม

ข้อ 70 ความลับ

1. โดยเป็นไปตามตามกฎหมายและข้อบังคับของตน ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องรักษาความลับของข้อมูลที่ให้แก่ตนด้วยความไว้นิ่งเชื่อใจตามบทนี้ และจะต้องคุ้มครองข้อมูลนั้นจากการเปิดเผยที่อาจมีผลเสียหายต่อสถานภาพในการแข่งขันของบุคคลที่ให้ข้อมูล
2. ข้อมูลที่ได้มาตามบทนี้จะต้องไม่ถูกใช้โดยภาคีในกระบวนการพิจารณาทางอาญาใดๆ ที่ดำเนินโดยศาลหรือผู้พิพากษา เว้นแต่ข้อมูลดังกล่าวถูกร้องขอจากภาคีอีกฝ่ายและได้ให้แก่ภาคีฝ่ายแรก ผ่านช่องทางทางการทูตหรือช่องทางอื่นๆ ที่จัดตั้งขึ้นโดยเป็นไปตามกฎหมายที่ใช้บังคับของภาคีฝ่ายที่ถูกร้องขอข้อมูล

บทที่ 7 การค้าบริการ

ข้อ 71 หลักการทั่วไป

หลักการทั่วไปของบทนี้ ได้แก่

- (เอ) เพื่อเปิดเสรีการค้าบริการระหว่างคู่ภาคี โดยเป็นไปตามวรรคสามของอารัมภบทและข้อห้าของแกตส์ และ
- (บี) เพื่อจัดให้มีกรอบสำหรับคู่ภาคีเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพ ความสามารถในการแข่งขัน และความหลากหลายของบริการและผู้ให้บริการ

ข้อ 72 ขอบเขตและความครอบคลุม

1. บทนี้จะใช้บังคับกับมาตรการของภาคีที่กระทบต่อการค้าบริการ
2. บทนี้จะไม่ใช้บังคับกับ
  - (เอ) ในส่วนที่เกี่ยวกับบริการขนส่งทางอากาศ มาตรการที่กระทบต่อสิทธิการบิน ไม่ว่าจะได้มาอย่างไรก็ตาม หรือ มาตรการที่กระทบโดยตรงต่อบริการที่เกี่ยวข้องกับการใช้สิทธิการบินนอกเหนือจากมาตรการที่กระทบต่อ
    - (หนึ่ง) บริการซ่อมแซมและบำรุงรักษาอากาศยาน
    - (สอง) การขายและการตลาดของบริการขนส่งทางอากาศ และ
    - (สาม) บริการสำรองที่นั่งด้วยระบบคอมพิวเตอร์
  - (บี) การขนส่งในน่านน้ำภายในประเทศในบริการการขนส่งทางทะเล
  - (ซี) การอุดหนุนหรือการให้โดยภาคีหรือรัฐวิสาหกิจของภาคี รวมถึงการให้ที่สนับสนุนโดยรัฐบาล การรับประกัน การประกัน และเงื่อนไขใดๆ ที่ผูกกับการรับหรือการรับที่ต่อเนื่องซึ่งการอุดหนุนหรือการให้ดังกล่าว
  - (ดี) มาตรการตามกฎหมายและข้อบังคับเรื่องการเข้าเมือง
  - (อี) มาตรการที่กระทบต่อบุคคลธรรมดาที่แสวงหาการเข้าสู่ตลาดการจ้างงานของภาคี หรือมาตรการเกี่ยวกับการถือสัญชาติ ถิ่นที่อยู่ หรือการจ้างงานถาวร และ
  - (เอฟ) การจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐ
3. ในส่วนที่เกี่ยวกับบริการการเงิน ภาคีผนวกว่าด้วยบริการการเงินของแกตส์จะใช้บังคับโดยอนุโลม

หมายเหตุ คำว่า “คณะผู้พิจารณา” ที่กล่าวถึงในวรรค 4 ของภาคีผนวกว่าด้วยบริการการเงินของแกตส์ ให้ถือว่าอ่านเป็น “คณะอนุญาโตตุลาการ” ที่กล่าวถึงในบทที่ 14 ของความตกลงฉบับนี้

4. ยกเว้นสำหรับข้อ 77 ข้อ 82 ข้อ 89 และ ข้อ 114 วรรค 4 ของข้อ 90 และบทที่ 13 และบทที่ 14 สิทธิและพันธกรณีใดๆ ภายใต้ความตกลงฉบับนี้ที่ไม่ได้มีอยู่ในแกตส์จะไม่ใช้บังคับกับบริการการเงิน

ข้อ 73

คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

- (เอ) คำว่า “บริการซ่อมแซมและบำรุงรักษาอากาศยาน” หมายถึง กิจกรรมที่กระทำต่ออากาศยานหรือส่วนของอากาศยานในขณะที่อากาศยานนั้นถูกถอนออกจากการให้บริการ และไม่รวมถึงการซ่อมบำรุงในลานจอด
- (บี) คำว่า “พื้นที่” หมายถึง ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาคี
- (หนึ่ง) ดินแดนของภาคีนั้น ซึ่งรวมถึงทะเลอาณาเขต และ
- (สอง) บริเวณเขตเศรษฐกิจเฉพาะและไหล่ทวีปในส่วนที่ซึ่งภาคีนั้นใช้สิทธิอธิปไตยหรือเขตอำนาจโดยเป็นไปตามกฎหมายระหว่างประเทศ
- (ซี) คำว่า “การจัดตั้งทางพาณิชย์” หมายถึง ประเภทใดๆ ของธุรกิจหรือการจัดตั้งทางวิชาชีพ ซึ่งรวมถึง โดย
- (หนึ่ง) การก่อตั้ง การได้มา หรือการคงไว้ซึ่งวิสาหกิจ หรือ
- หมายเหตุ คำว่า “การได้มา” รวมถึง การได้มาบางส่วนของการเข้าร่วมหุ้นในวิสาหกิจที่ให้บริการ
- (สอง) การจัดตั้งหรือการคงไว้ซึ่งสาขาหรือสำนักงานตัวแทนภายในพื้นที่ของภาคีเพื่อความมุ่งประสงค์ของการให้บริการ
- (ดี) คำว่า “บริการสำรองที่นั่งด้วยระบบคอมพิวเตอร์” หมายถึง บริการที่ให้โดยระบบคอมพิวเตอร์ที่มีข้อมูลเกี่ยวกับตารางการบินของสายการบิน ที่หนึ่งที่ว่าง ค่าโดยสาร และกฎเกี่ยวกับค่าโดยสาร ซึ่งสามารถสำหรับสำรองที่นั่งหรืออาจออกบัตรโดยสารผ่านระบบนั้นได้
- (อี) คำว่า “วิสาหกิจ” หมายถึง องค์กรตามกฎหมายใดๆ ที่ก่อตั้งโดยชอบหรือมิฉะนั้นก็จัดตั้งขึ้นภายใต้กฎหมายที่ใช้บังคับ ไม่ว่าจะเพื่อกำไรหรือเพื่อการอื่น และไม่จำเป็นที่จะเป็นเจ้าของโดยเอกชนหรือรัฐบาล ซึ่งรวมถึง บริษัท ทรัสต์ ห้างหุ้นส่วน การร่วมทุน การเป็นเจ้าของแต่เพียงผู้เดียว หรือสมาคมใดๆ
- (เอฟ) คำว่า “วิสาหกิจของภาคีอีกฝ่าย” หมายถึง วิสาหกิจซึ่ง
- (หนึ่ง) ก่อตั้งหรือจัดตั้งขึ้นภายใต้กฎหมายของภาคีอีกฝ่ายและประกอบธุรกิจอย่างมีสาระสำคัญในภาคีอีกฝ่ายนั้น หรือ
- (สอง) ในกรณีของการให้บริการผ่านการจัดตั้งทางพาณิชย์ เป็นเจ้าของหรือควบคุมโดย
- (เอเอ) บุคคลธรรมดาของภาคีอีกฝ่าย หรือ
- (บีบี) วิสาหกิจของภาคีอีกฝ่ายตามที่บ่งชี้ไว้ภายใต้อนุวรรค (หนึ่ง) ข้างต้น
- (จี) วิสาหกิจ

- (หนึ่ง) “เป็นเจ้าของ” โดยบุคคลของภาคีหรือประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคี หากมากกว่าร้อยละ 50 ของส่วนได้เสียในหุ้นในวิสาหกิจนั้นเป็นเจ้าของอย่างมีสิทธิได้รับประโยชน์โดยบุคคลดังกล่าว
- (สอง) “ถูกควบคุม” โดยบุคคลของภาคีหรือประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคี หากบุคคลดังกล่าวมีอำนาจในการเสนอชื่อกรรมการบริหารในจำนวนที่เป็นเสียงข้างมากหรือมีฉะนั้นก็เป็นผู้มีอำนาจโดยถูกต้องตามกฎหมายในการกำกับการกระทำของวิสาหกิจนั้น
- (สาม) “อยู่ในเครือ” กับบุคคลอื่น เมื่อวิสาหกิจนั้นควบคุม หรือถูกควบคุมโดย บุคคลอื่นนั้น หรือเมื่อวิสาหกิจและบุคคลอื่นต่างถูกควบคุมโดยบุคคลเดียวกัน
- (เอช) คำว่า “ที่มีอยู่” หมายถึง มีผลอยู่ ณ วันที่ความตกลงฉบับนี้มีผลใช้บังคับ
- (ไอ) คำว่า “มาตรการ” หมายถึง มาตรการโดยภาคีใดๆ ซึ่งรวมถึงมาตรการการจัดเก็บภาษี ไม่ว่าจะอยู่ในรูปของกฎหมาย ข้อบังคับ กฎ ขั้นตอน คำตัดสิน การกระทำทางปกครอง หรือรูปแบบอื่นใด
- (เจ) คำว่า “มาตรการโดยภาคี” หมายถึง มาตรการที่ใช้โดย
- (หนึ่ง) รัฐบาลและหน่วยงานผู้มีอำนาจของส่วนกลางหรือท้องถิ่น และ
- (สอง) องค์กรที่ไม่ใช่รัฐบาลซึ่งใช้อำนาจที่ได้รับมอบจากรัฐบาลหรือหน่วยงานผู้มีอำนาจของส่วนกลางหรือท้องถิ่น
- (สาม) ในการปฏิบัติตามพันธกรณีและข้อผูกพันของตนภายใต้บทนี้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องดำเนินมาตรการที่สมเหตุสมผลเท่าที่อาจจะมีอยู่ เพื่อให้ความมั่นใจในการปฏิบัติตามพันธสัญญาโดยพันธสัญญาโดยรัฐบาลและหน่วยงานผู้มีอำนาจส่วนท้องถิ่น และองค์กรที่ไม่ใช่รัฐบาล ในการใช้อำนาจที่ได้รับมอบจากรัฐบาลและหน่วยงานผู้มีอำนาจของส่วนกลางหรือท้องถิ่นภายในพื้นที่ของตน
- (เค) คำว่า “มาตรการโดยภาคีที่กระทบต่อการค้าบริการ” รวมถึง มาตรการที่เกี่ยวข้อง
- (หนึ่ง) การซื้อ การชำระ หรือการใช้บริการ
- (สอง) การเข้าถึงและการใช้ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการ ซึ่งบริการที่ถูกภาคีกำหนดให้ต้องเสนอต่อสาธารณชนโดยทั่วไป และ
- (สาม) การจัดตั้ง รวมถึงการจัดตั้งทางพาณิชย์ของบุคคลของภาคีเพื่อการให้บริการในพื้นที่ของภาคีอีกฝ่าย
- (เอล) คำว่า “ผู้ให้บริการที่ผูกขาด” หมายถึง บุคคลใดๆ ที่เป็นภาครัฐหรือเอกชน ที่ได้รับมอบอำนาจหรือจัดตั้งอย่างเป็นทางการหรือทำให้มีผลในทางปฏิบัติโดยภาคีนั้น ให้เป็นผู้ให้บริการนั้นเพียงผู้เดียวในตลาดที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ของภาคีนั้น
- (เอ็ม) คำว่า “บุคคลธรรมดาของภาคีอีกฝ่าย” หมายถึง บุคคลธรรมดาที่พำนักอาศัยในภาคีอีกฝ่ายหรือที่อื่น และผู้ที่ภายใต้กฎหมายของภาคีอีกฝ่ายเป็นประชาชนของภาคีอีกฝ่าย
- (เอ็น) คำว่า “บุคคล” หมายถึง บุคคลธรรมดาหรือวิสาหกิจ

- (ไอ) คำว่า “สาขา” ของบริการ หมายถึง
- (หนึ่ง) ในส่วนที่เกี่ยวกับข้อผูกพันเฉพาะ หนึ่งหรือมากกว่าหรือทั้งหมดของสาขาย่อยของบริการนั้น ตามที่ระบุไว้ในตารางข้อผูกพันเฉพาะของภาคีในภาคผนวก 5 หรือ
- (สอง) ไม่เช่นนั้น ทั้งหมดของสาขาบริการนั้น ซึ่งรวมถึงสาขาย่อยทั้งหมด
- (พี) คำว่า “การขายและการตลาดของบริการขนส่งทางอากาศ” หมายถึง โอกาสสำหรับสายการบินที่เกี่ยวข้องที่จะขายและทำการตลาดบริการขนส่งทางอากาศของตนอย่างเสรี ซึ่งรวมถึงแง่มุมทั้งหมดของการตลาด ดังเช่น การวิจัยตลาด การโฆษณา และการจัดจำหน่าย กิจกรรมเหล่านี้ไม่รวมถึงการกำหนดราคาของบริการขนส่งทางอากาศหรือเงื่อนไขที่ใช้บังคับอยู่
- (คิว) คำว่า “ผู้รับบริการ” หมายถึง บุคคลใดๆ ที่รับหรือใช้บริการ
- (อาร์) คำว่า “บริการของภาคีอีกฝ่าย” หมายถึง บริการที่ให้
- (หนึ่ง) จากหรือในพื้นที่ของภาคีอีกฝ่าย หรือในกรณีการขนส่งทางทะเล โดยเรือที่จดทะเบียนภายใต้กฎหมายของภาคีอีกฝ่าย หรือโดยบุคคลของภาคีอีกฝ่ายซึ่งให้บริการผ่านการดำเนินกิจการของเรือ หรือการใช้เรือทั้งหมดหรือบางส่วน หรือ
- (สอง) ในกรณีการให้บริการผ่านการจัดตั้งทางพาณิชย์หรือผ่านบุคคลธรรมดา โดยผู้ให้บริการของภาคีอีกฝ่าย
- (เอส) คำว่า “บริการ” รวมถึง บริการใดๆ ในสาขาใดๆ ยกเว้นบริการที่ให้ในการใช้อำนาจหน้าที่ของรัฐบาล
- (ที) คำว่า “บริการที่ให้ในการใช้อำนาจหน้าที่ของรัฐบาล” หมายถึง บริการใดๆ ที่ไม่ได้ให้บนพื้นฐานทางพาณิชย์ หรือในการแข่งขันกับผู้ให้บริการรายหนึ่งหรือมากกว่า
- (ยู) คำว่า “ผู้ให้บริการ” หมายถึง บุคคลใดๆ ที่ให้บริการ
- หมายเหตุ ในกรณีที่บริการไม่ได้ให้โดยตรงโดยวิสาหกิจแต่ผ่านรูปแบบอื่นของการจัดตั้งทางพาณิชย์ ดังเช่น สาขาหรือสำนักงานตัวแทน ผู้ให้บริการ (กล่าวคือวิสาหกิจนั้น) ก็ยังจะได้รับการปฏิบัติที่ให้แก่ผู้ให้บริการภายใต้บทนี้โดยผ่านการจัดตั้งดังกล่าว การประติบัติดังกล่าวจะขยายไปถึงการจัดตั้งซึ่งบริการถูกให้ผ่านการจัดตั้งนั้น และไม่จำเป็นต้องขยายไปยังส่วนอื่นใดของผู้ให้บริการที่ตั้งอยู่นอกพื้นที่ซึ่งมีการให้บริการ
- (วี) คำว่า “ผู้ให้บริการของภาคีอีกฝ่าย” หมายถึง บุคคลธรรมดาใดๆ ของภาคีอีกฝ่ายหรือวิสาหกิจใดๆ ของภาคีอีกฝ่ายที่ให้บริการ
- (ดับบลิว) คำว่า “รัฐวิสาหกิจ” หมายถึง วิสาหกิจที่เป็นเจ้าของหรือควบคุมโดยภาคี
- (เอกซ์) คำว่า “การให้บริการ” รวมถึง การผลิต การจัดจำหน่าย การตลาด การขาย และการส่งมอบบริการ
- (วาย) คำว่า “การค้าบริการ” หมายถึง การให้บริการ
- (หนึ่ง) จากพื้นที่ของภาคีฝ่ายหนึ่งไปยังพื้นที่ของภาคีอีกฝ่าย (“หมวดการให้บริการข้ามพรมแดน”)

- (สอง) ในพื้นที่ของภาคีฝ่ายหนึ่งแก่ผู้รับบริการของภาคีอีกฝ่าย (“หมวดการรับบริการในต่างแดน”)
- (สาม) โดยผู้ให้บริการของภาคีฝ่ายหนึ่งผ่านการจัดตั้งทางพาณิชย์ในพื้นที่ของภาคีอีกฝ่าย (“หมวดการจัดตั้งทางพาณิชย์”) และ
- (สี่) โดยผู้ให้บริการของภาคีฝ่ายหนึ่ง ผ่านบุคคลธรรมดาของภาคีนั้นที่อยู่ในพื้นที่ของภาคีอีกฝ่าย (“หมวดการให้บริการโดยบุคคลธรรมดา”) และ
- (ซัด) คำว่า “สิทธิการบิน” หมายถึง สิทธิสำหรับบริการแบบมีตารางเวลาและไม่มีตารางเวลาที่จะดำเนินการ และ/หรือ รับขนผู้โดยสาร สินค้า และไปรษณีย์ภัณฑ์เพื่อรายได้หรือค่าจ้าง จาก ไปยัง ภายใน หรือเหนือภาคี ซึ่งรวมถึงจุดที่ให้บริการ เส้นทางที่ดำเนินการ ประเภทของการจราจรที่รับขน ความจุที่ให้บริการที่เรียกเก็บ และเงื่อนไขการเรียกเก็บ และหลักเกณฑ์สำหรับการกำหนดสายการบิน รวมถึงหลักเกณฑ์เช่นจำนวน กรรมสิทธิ์ และการควบคุม

ข้อ 74

การเข้าสู่ตลาด

1. ในส่วนที่เกี่ยวกับการเข้าสู่ตลาดผ่านหมวดของการให้บริการตามที่นิยามไว้ในวรรค (วาย) ของข้อ 73 ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การปฏิบัติที่เป็นการอนุเคราะห์แก่บริการและผู้ให้บริการของภาคีอีกฝ่ายที่ไม่ด้อยไปกว่าที่ได้กำหนดไว้ภายใต้ข้อกำหนด ข้อจำกัด และเงื่อนไขที่ตกลงและระบุไว้ในตารางข้อผูกพันเฉพาะของตนในภาคผนวก 5

หมายเหตุ หากภาคีรับข้อผูกพันการเข้าสู่ตลาดที่เกี่ยวกับการให้บริการผ่านหมวดของการให้บริการตามที่กล่าวถึงในวรรค (วาย) (หนึ่ง) ของข้อ 73 และหากการเคลื่อนย้ายทุนข้ามพรมแดนเป็นส่วนจำเป็นของการให้บริการแล้ว ภาคีนั้นจะผูกพันตามนั้นที่จะอนุญาตการเคลื่อนย้ายทุนดังกล่าว หากภาคีรับข้อผูกพันการเข้าสู่ตลาดที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการผ่านหมวดของการให้บริการที่กล่าวถึงในวรรค (วาย) (สาม) ของข้อ 73 ภาคีนั้นจะผูกพันตามนั้นที่จะอนุญาตการโอนเงินที่เกี่ยวข้องเข้ามาในพื้นที่ของตน

2. ในสาขาที่มีการรับข้อผูกพันการเข้าสู่ตลาด มาตรการที่ภาคีจะต้องไม่คงไว้หรือรับเอามาใช้ ไม่ว่าจะบนพื้นฐานของการแบ่งเขตภูมิภาคีหรือบนพื้นฐานของพื้นที่ทั้งหมดของตน เว้นแต่จะได้ระบุไว้เป็นอย่างอื่นในตารางข้อผูกพันเฉพาะของตนในภาคผนวก 5 ได้รับการนิยามว่าเป็น

- (เอ) ข้อจำกัดเรื่องจำนวนผู้ให้บริการ ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของโควตาจำนวน การผูกขาด ผู้ให้บริการที่ได้รับสิทธิแต่ผู้เดียว หรือข้อกำหนดเกี่ยวกับการทดสอบความจำเป็นทางเศรษฐกิจ
- (บี) ข้อจำกัดเรื่องมูลค่าโดยรวมของธุรกรรมทางการค้าบริการหรือสินทรัพย์ในรูปแบบของโควตาจำนวน หรือข้อกำหนดเกี่ยวกับการทดสอบความจำเป็นทางเศรษฐกิจ
- (ซี) ข้อจำกัดเรื่องจำนวนโดยรวมของการประกอบการบริการ หรือเรื่องปริมาณโดยรวมของผลได้จากบริการที่แสดงเป็นหน่วยตัวเลขที่กำหนดในรูปแบบของโควตาหรือข้อกำหนดเกี่ยวกับการทดสอบความจำเป็นทางเศรษฐกิจ

หมายเหตุ อนุวรรคนี้ไม่ครอบคลุมถึงมาตรการโดยภาคีที่จำกัดปัจจัยที่ใช้สำหรับการให้บริการ

- (ดี) ข้อจำกัดเรื่องจำนวนโดยรวมของบุคคลธรรมดาที่อาจได้รับการว่าจ้างในสาขาบริการที่เฉพาะเจาะจงหรือที่ผู้ให้บริการอาจจ้างและเป็นผู้ที่จำเป็นสำหรับ และเกี่ยวข้องโดยตรงกับ การให้บริการสาขาที่เฉพาะเจาะจง ในรูปแบบของโควตาจำนวนหรือข้อกำหนดเกี่ยวกับการทดสอบความจำเป็นทางเศรษฐกิจ
- (อี) มาตรการซึ่งจำกัดหรือกำหนดประเภทเฉพาะขององค์กรทางกฎหมายหรือการร่วมทุน ซึ่งผู้ให้บริการอาจให้บริการผ่านองค์กรทางกฎหมายหรือการร่วมทุนนั้น และ
- (เอฟ) ข้อจำกัดเรื่องการลงทุนร่วมของทุนจากต่างประเทศในด้านการจำกัดอัตราร้อยละสูงสุดของการถือหุ้นโดยคนต่างชาติ หรือมูลค่าโดยรวมของการลงทุนจากต่างประเทศเฉพาะรายหรือโดยรวม

ข้อ 75

การปฏิบัติเยี่ยงคนชาติ

1. ในสาขาที่ระบุไว้ในตารางข้อผูกพันเฉพาะของตนในภาคผนวก 5 และโดยอยู่ภายใต้บังคับของเงื่อนไขและข้อกำหนดด้านคุณสมบัติที่ระบุไว้ในนั้น ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การปฏิบัติที่เป็นการอนุเคราะห์ต่อบริการและผู้ให้บริการของภาคีอีกฝ่ายในส่วนที่เกี่ยวข้องกับมาตรการทั้งหมดที่กระทบต่อการให้บริการ ที่ไม่ด้อยไปกว่าการปฏิบัติที่ภาคีนั้นให้แก่บริการและผู้ให้บริการที่คล้ายคลึงกันของตน

หมายเหตุ ข้อผูกพันเฉพาะที่รับภายใต้ข้อนี้จะต้องไม่ถูกตีความให้กำหนดให้ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งต้องชดเชยสำหรับความเสียหายในการแข่งขันที่เป็นผลมาจากลักษณะการเป็นต่างชาติของบริการหรือผู้ให้บริการที่เกี่ยวข้อง

2. ภาคีอาจปฏิบัติตามข้อกำหนดของวรรค 1 ข้างต้นโดยการให้แก่บริการและผู้ให้บริการของภาคีอีกฝ่าย ซึ่งการปฏิบัติที่เหมือนกันในทางรูปแบบหรือการปฏิบัติที่ต่างกันทางรูปแบบอย่างใดอย่างหนึ่ง กับการปฏิบัติที่ภาคีนั้นให้แก่บริการและผู้ให้บริการที่คล้ายคลึงกันของตน

3. การปฏิบัติที่เหมือนกันในทางรูปแบบหรือต่างกันทางรูปแบบจะต้องได้รับการพิจารณาว่าเป็นการอนุเคราะห์ที่ด้อยกว่า หากการปฏิบัตินั้นเป็นการปรับเปลี่ยนเงื่อนไขของการแข่งขันให้เอื้อประโยชน์ต่อบริการหรือผู้ให้บริการของภาคี เมื่อเปรียบเทียบกับบริการหรือผู้ให้บริการที่คล้ายคลึงกันของภาคีอีกฝ่าย

4. ภาคีไม่อาจอ้างวรรคข้างต้นของข้อนี้ภายใต้บทที่ 14 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับมาตรการของภาคีอีกฝ่ายที่อยู่ในขอบเขตของความตกลงระหว่างประเทศระหว่างกันที่เกี่ยวข้องกับการหลีกเลี่ยงการเก็บภาษีซ้อน

ข้อ 76

ข้อผูกพันเพิ่มเติม

คู่ภาคีอาจเจรจาข้อผูกพันในส่วนที่เกี่ยวข้องกับมาตรการที่กระทบต่อการค้าบริการซึ่งไม่อยู่ภายใต้การกำหนดตารางข้อผูกพันภายใต้ข้อ 74 และข้อ 75 ซึ่งรวมถึงข้อผูกพันที่เกี่ยวข้องกับเรื่องคุณสมบัติ มาตรฐาน หรือการออกใบอนุญาต ข้อผูกพันดังกล่าวจะระบุไว้ในตารางข้อผูกพันเฉพาะของภาคีในภาคผนวก 5

ข้อ 77

ตารางข้อผูกพันเฉพาะ

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องระบุในตารางข้อผูกพันเฉพาะซึ่งข้อผูกพันเฉพาะที่ตนรับภายใต้ข้อ 74 ข้อ 75 และข้อ 76
2. ในส่วนที่เกี่ยวกับสาขาที่ได้มีการรับข้อผูกพัน แต่ละตารางข้อผูกพันในภาคผนวก 5 จะระบุ
  - (เอ) ข้อกำหนด ข้อจำกัด และเงื่อนไขเรื่องการเข้าสู่ตลาด
  - (บี) เงื่อนไขและข้อกำหนดด้านคุณสมบัติเรื่องการประดิษฐ์คิดค้นคนชาติ
  - (ซี) การรับในส่วนที่เกี่ยวกับข้อผูกพันเพิ่มเติม และ
  - (ดี) ในกรณีที่เหมาะสม กรอบเวลาสำหรับการปฏิบัติตามข้อผูกพันดังกล่าว
3. มาตรการที่ไม่สอดคล้องกับทั้งข้อ 74 และข้อ 75 จะต้องระบุไว้ในแถวที่เกี่ยวข้องกับข้อ 74 การระบุนี้จะถูกพิจารณาว่าเป็นการกำหนดเงื่อนไขหรือข้อจำกัดต่อข้อ 75 เช่นกัน
4. ในส่วนที่เกี่ยวกับสาขาหรือสาขาย่อยที่มีการรับข้อผูกพันเฉพาะและระบุไว้ในตารางว่า “เอส เอส” มาตรการที่มีอยู่ทั้งหมดที่ไม่สอดคล้องกับข้อ 74 และข้อ 75 จะต้องได้รับการระบุเป็นข้อกำหนด ข้อจำกัด เงื่อนไข และข้อกำหนดด้านคุณสมบัติ ตามที่กล่าวถึงในอนุวรรค 2 (เอ) และอนุวรรค 2 (บี) ข้างต้น
5. เพื่อความมุ่งประสงค์ด้านความโปร่งใส สาขาและสาขาย่อยที่ไม่อยู่ภายใต้ข้อผูกพันเฉพาะใดๆ ภายใต้ข้อ 74 ข้อ 75 หรือข้อ 76 จะปรากฏในตารางข้อผูกพันเฉพาะในภาคผนวก 5 เช่นกัน
6. ตารางข้อผูกพันเฉพาะจะถูกผนวกเข้ากับความตกลงฉบับนี้เป็นภาคผนวก 5

หมายเหตุ รายการจำแนกสาขาบริการ (เอกสาร ดับบลิว ที โอ เอ็ม ที เอ็น จี เอ็น เอส / ดับบลิว /120 ลงวันที่ 10 กรกฎาคม ค.ศ. 1991) เป็นแนวทางสำหรับคูภาคีในการจัดทำรายการสาขาบริการทั้งหมดในตารางของแต่ละฝ่าย

ข้อ 78

การปรับเปลี่ยนตารางข้อผูกพัน

1. การปรับเปลี่ยนหรือการถอนใดๆ ซึ่งข้อผูกพันเฉพาะเกี่ยวกับการค้าบริการจะต้องกระทำโดยเป็นไปตามวรรค 1 ของข้อ 171 ในการเจรจาสำหรับการปรับเปลี่ยนหรือการถอนข้อผูกพันดังกล่าว คูภาคีจะต้องพยายามโดยเป็นไปตามอนุวรรค 2 (เอ) ของข้อยึดถือของแกตส์ เพื่อคงไว้ซึ่งระดับทั่วไปของข้อผูกพันที่เป็นประโยชน์ซึ่งกันและกัน ที่เป็นการอนุเคราะห์ต่อการค้าที่ไม่ต้องไปกว่าที่กำหนดไว้ในตารางข้อผูกพันเฉพาะของคูภาคีในภาคผนวก 5 ก่อนการเจรจาดังกล่าว
2. ในส่วนที่เกี่ยวกับข้อผูกพันเดียวกันที่ปรากฏในตารางข้อผูกพันเฉพาะของภาคีภายใต้ทั้งแกตส์และความตกลงฉบับนี้ หากการปรับเปลี่ยนหรือการถอนข้อผูกพันได้กระทำต่อข้อผูกพันดังกล่าวในส่วนที่เกี่ยวกับตารางข้อผูกพันเฉพาะของตน ภายใต้แกตส์ และภาคีอีกฝ่ายได้รับการปรับชดเชย ในฐานะที่เป็น “สมาชิกที่ได้รับผลกระทบ” โดยเป็นไปตามในข้อยึดถือของแกตส์แล้ว คูภาคีจะต้องตกลงที่จะแก้ไขเพิ่มเติมซึ่งความตกลงฉบับนี้เพื่อบรรจุการปรับเปลี่ยนหรือการถอนข้อผูกพันดังกล่าวในความตกลงฉบับนี้โดยไม่ต้องมีการเจรจาต่อไป ทั้งนี้ โดยอยู่ภายใต้ขั้นตอนภายในประเทศที่ใช้บังคับ

ข้อ 79

การปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์ยิ่ง

หากภายหลังจากความตกลงฉบับนี้มีผลใช้บังคับ ภาคีฝ่ายหนึ่งทำความตกลงว่าด้วยการค้าบริการใดกับประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคี ภาคีนั้นจะต้องพิจารณาคำร้องขอจากภาคีอีกฝ่ายสำหรับการบรรจุการปฏิบัติที่เป็นการอนุเคราะห์ที่ไม่ด้อยไปกว่าที่ไว้ในความตกลงฉบับนั้นในความตกลงฉบับนี้

ข้อ 80

ข้อบังคับภายในประเทศ

1. ในสาขาที่มีการรับข้อผูกพันเฉพาะ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่ามาตรการทั้งหมดที่ใช้โดยทั่วไปซึ่งกระทบต่อการค้าบริการจะได้รับการบริหารในลักษณะที่สมเหตุสมผล ปราศจากอคติ และเป็นกลาง
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องคงไว้ซึ่ง หรือจัดตั้ง องค์คณะหรือกระบวนการพิจารณาทางยุติธรรม อนุญาโตตุลาการ หรือทางปกครอง สำหรับการทบทวนคำตัดสินทางปกครองที่กระทบต่อการค้าบริการโดยพลัน โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะปฏิบัติได้ เมื่อได้รับคำร้องขอจากผู้ให้บริการที่ได้รับผลกระทบ และในกรณีที่สมเหตุสมผล สำหรับการเยียวยาที่เหมาะสมสำหรับคำตัดสินนั้น ในกรณีที่กระบวนการดังกล่าวไม่เป็นอิสระจากหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้มีคำตัดสินทางปกครองที่เกี่ยวข้อง ภาคีนั้นจะต้องให้ความมั่นใจว่า โดยข้อเท็จจริงแล้วกระบวนการดังกล่าวกำหนดให้มีการทบทวนที่ปราศจากอคติและเป็นกลาง
3. บทบัญญัติในวรรค 2 ข้างต้นจะไม่ถูกตีความให้กำหนดให้ภาคีต้องจัดตั้งองค์คณะหรือกระบวนการพิจารณาดังกล่าว ในกรณีที่การกระทำเช่นนั้นจะไม่สอดคล้องกับโครงสร้างรัฐธรรมนูญหรือลักษณะของระบบกฎหมายของตน
4. ในกรณีที่กำหนดให้ต้องมีการให้การจดทะเบียนมอบอำนาจสำหรับการให้บริการซึ่งมีการทำข้อผูกพันเฉพาะไว้ หน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีจะต้องแจ้งผลการตัดสินเกี่ยวกับคำขอการรับการอนุญาตต่อผู้ยื่นคำขอ ภายในระยะเวลาที่สมเหตุสมผลหลังจากการยื่นคำขอได้รับการพิจารณาว่าสมบูรณ์ภายใต้กฎหมายและข้อบังคับภายในประเทศ เมื่อมีการร้องขอจากผู้ยื่นคำขอ หน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีนั้นจะต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานะของคำขอนั้นโดยไม่ชักช้า
5. ในสาขาซึ่งภาคีได้รับข้อผูกพันเฉพาะภายใต้ข้อกำหนด ข้อจำกัด เงื่อนไข หรือข้อกำหนดด้านคุณสมบัติใดๆ ที่ระบุไว้ในนั้น ภาคีนั้นจะต้องไม่ใช้บังคับข้อกำหนดเรื่องการออกใบอนุญาตและคุณสมบัติ และมาตรฐานทางเทคนิค ที่จะลดล้างหรือทำให้ข้อผูกพันเฉพาะดังกล่าวเสื่อมเสียไปในลักษณะซึ่ง

(เอ) ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(หนึ่ง) อยู่บนพื้นฐานของหลักเกณฑ์ที่ปราศจากอคติและโปร่งใส ดังเช่น ความชำนาญและความสามารถในการให้บริการ

(สอง) ไม่เป็นภาระมากกว่าที่จำเป็นในการให้ความมั่นใจในคุณภาพของบริการ หรือ

(สาม) ในกรณีของขั้นตอนการออกใบอนุญาต ไม่เป็นข้อจำกัดในตัวเองต่อการให้บริการ และ

(บี) ไม่สามารถคาดการณ์ได้อย่างสมเหตุสมผลในขณะรับข้อผูกพันเฉพาะในสาขาเหล่านั้นว่าภาคีนั้นจะใช้เงื่อนไขดังกล่าว

6. ในสาขาซึ่งไม่มีการรับข้อผูกพันเฉพาะในตารางของตน ภาคีจะต้องพยายามที่จะให้ความมั่นใจว่า ข้อกำหนดเรื่องการออกใบอนุญาตและคุณสมบัติ และมาตรฐานทางเทคนิคสอดคล้อง เท่าที่จะเป็นไปได้ กับหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในอนุวรรค 5 (เอ) ข้างต้น

7. ในการกำหนดว่าภาคีได้ดำเนินการโดยสอดคล้องกับพันธกรณีของตนภายใต้วรรค 5 ข้างต้นหรือไม่ จะต้องคำนึงถึงมาตรฐานระหว่างประเทศขององค์การระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องซึ่งภาคีนั้นใช้อยู่

หมายเหตุ คำว่า “องค์การระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง” กล่าวถึง หน่วยงานระหว่างประเทศซึ่งเปิดให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องของคู่ภาคีเข้าเป็นสมาชิก

ข้อ 81

การยอมรับร่วมกัน

1. ภาคีอาจยอมรับการศึกษาหรือประสบการณ์ที่ได้รับ ข้อบังคับที่ได้ปฏิบัติตาม หรือใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองที่ออกให้ในภาคีอีกฝ่ายเพื่อความมุ่งประสงค์ของการปฏิบัติตามมาตรฐานหรือหลักเกณฑ์ของตน ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน สำหรับการจดทะเบียนมอบอำนาจ การออกใบอนุญาต หรือการรับรองผู้ให้บริการของภาคีอีกฝ่าย
2. การยอมรับที่กล่าวถึงในวรรค 1 ข้างต้น ซึ่งอาจกระทำได้โดยการทำให้สอดคล้องกันหรือโดยการอื่น อาจอยู่บนพื้นฐานของความตกลงหรือข้อตกลงระหว่างคู่ภาคี หรืออาจให้โดยฝ่ายเดียว
3. ในกรณีที่ภาคียอมรับ โดยความตกลงหรือข้อตกลงระหว่างภาคีกับประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคีหรือโดยฝ่ายเดียว ซึ่งการศึกษาหรือประสบการณ์ที่ได้รับ ข้อกำหนดที่ได้ปฏิบัติตาม หรือใบอนุญาตหรือใบรับรองที่ออกให้ในประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคี ภาคีจะต้องให้โอกาสที่เพียงพอแก่ภาคีอีกฝ่ายเพื่อแสดงให้เห็นว่าการศึกษาหรือประสบการณ์ที่ได้รับ ข้อกำหนดที่ได้ปฏิบัติตาม หรือใบอนุญาตหรือใบรับรองที่ได้ออกให้ในภาคีอีกฝ่ายควรได้รับการยอมรับเช่นกัน

ข้อ 82

ความโปร่งใส

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องจัดเตรียมรายชื่อที่ไม่มีผลผูกพันทางกฎหมายของกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้องทั้งหมดที่กระทบต่อพันธกรณีภายใต้ข้อ 74 ข้อ 75 และ/หรือ ข้อ 76 ในสาขาทั้งหมด รายชื่อดังกล่าวจะต้องแลกเปลี่ยนกับภาคีอีกฝ่ายและเผยแพร่ต่อสาธารณชน ณ เวลาที่ความตกลงฉบับนี้มีผลใช้บังคับ และจะต้องอยู่ภายใต้การทบทวนและการปรับแก้ในอนาคตตามที่จำเป็น

หมายเหตุ รายชื่อภายใต้ข้อนี้จัดทำขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ด้านความโปร่งใสอย่างเดียวนั้น และจะต้องไม่ถูกตีความให้กระทบต่อสิทธิและพันธกรณีของภาคีภายใต้บทนี้ การทบทวนหรือการปรับแก้ใดๆ ภายใต้ข้อนี้เพื่อความมุ่งประสงค์ของการปรับรายชื่อดังกล่าวให้ทันสมัยอย่างเดียวนั้น

ข้อ 83

การผูกขาดและผู้ให้บริการที่ได้รับสิทธิแต่ผู้เดียว

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่า ในการให้บริการที่ผูกขาดในตลาดที่เกี่ยวข้อง ผู้ให้บริการที่ผูกขาดในพื้นที่ของตนจะไม่กระทำการในลักษณะที่ไม่สอดคล้องกับข้อผูกพันเฉพาะของภาคีนั้น

2. ในกรณีที่ผู้ให้บริการที่ผูกขาดของภาคีแข่งขัน โดยทางตรงหรือผ่านบริษัทในเครือ ในการให้บริการที่อยู่นอกเหนือขอบเขตของสิทธิในการผูกขาดของตนซึ่งอยู่ภายใต้ข้อผูกพันเฉพาะของภาคีนั้น ภาคีนั้นจะต้องให้ความมั่นใจว่าผู้ให้บริการดังกล่าวไม่ใช่สถานะการผูกขาดของตนโดยมิชอบเพื่อกระทำกรณในพื้นที่ของตนในลักษณะที่ไม่สอดคล้องกับข้อผูกพันดังกล่าว
3. หากภาคีมีเหตุผลที่จะพึงเชื่อได้ว่า ผู้ให้บริการที่ผูกขาดของภาคีอีกฝ่ายกำลังกระทำกรณในลักษณะที่ไม่สอดคล้องกับวรรค 1 หรือวรรค 2 ข้างต้น ภาคีนั้นอาจร้องขอให้ภาคีอีกฝ่ายให้ข้อมูลเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการที่เกี่ยวข้อง
4. บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับกับกรณของผู้ให้บริการที่ได้รับสิทธิแต่ผู้เดียวเช่นกัน ในกรณีที่ภาคี โดยทางการหรือในทางปฏิบัติ
  - (เอ) อนุญาตหรือจัดตั้งผู้ให้บริการจำนวนน้อยราย และ
  - (บี) กีดกันการแข่งขันระหว่างผู้ให้บริการเหล่านั้นในพื้นที่ของตนในสาระสำคัญ

ข้อ 84

มาตรการปกป้องฉุกเฉิน

ภาคีจะต้องเข้าสู่การปรึกษาหารือ เพื่อความมุ่งหมายที่จะเริ่มการเจรจาเรื่องมาตรการปกป้องฉุกเฉิน ไม่ล่าช้ากว่า 6 เดือนหลังจากวันที่ความตกลงฉบับนี้มีผลใช้บังคับ ผลของการเจรจาดังกล่าว หากมี จะถูกบรรจุไว้ในบทนี้โดยเป็นไปตามวรรค 1 ของข้อ 171

ข้อ 85

การชำระและการโอน

1. ยกเว้นภายใต้สภาวะการณที่คาดไว้ในข้อ 86 ภาคีจะต้องไม่ใช่ข้อจำกัดกับการโอนและการชำระเงินระหว่างประเทศสำหรับธุรกรรมเดินสะพัดที่เกี่ยวข้องกับข้อผูกพันเฉพาะของตน
2. ไม่มีสิ่งใดในบทนี้จะกระทบต่อสิทธิและพันธกรณีของภาคีในฐานะสมาชิกของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (ซึ่งต่อไปในข้อนี้จะเรียกว่า “กองทุน”) ภายใต้ข้อบทของความตกลงของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ ตามที่อาจแก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งรวมถึงการใช้มาตรการการแลกเปลี่ยนเงินตราซึ่งสอดคล้องกับข้อบทของความตกลงของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ ตามที่อาจแก้ไขเพิ่มเติม โดยมีเงื่อนไขว่าภาคีจะต้องไม่กำหนดข้อจำกัดต่อธุรกรรมเกี่ยวกับเงินทุนใดๆ ที่ไม่สอดคล้องกับพันธกรณีของตนภายใต้บทนี้ที่เกี่ยวกับธุรกรรมดังกล่าว ยกเว้นภายใต้ข้อ 86 หรือเมื่อมีคำร้องขอของกองทุน

ข้อ 86

ข้อจำกัดเพื่อปกป้องดุลการชำระเงิน

1. ในกรณีที่มิมีปัญหาดุลการชำระเงินและปัญหาทางการเงินนอกประเทศอย่างรุนแรงหรือภัยที่อาจเกิดปัญหาดังกล่าว ภาคีอาจนำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งข้อจำกัดต่อการค้าบริการ ซึ่งรวมถึงการชำระเงินหรือการโอนเงินสำหรับธุรกรรม
2. ข้อจำกัดที่กล่าวถึงในวรรค 1 ข้างต้น
  - (เอ) จะต้องใช้บนพื้นฐานของการประติบัติเยี่ยงคนชาติ

- (เปี) จะต้องให้ความมั่นใจว่าภาคีอีกฝ่ายได้รับการปฏิบัติที่เป็นการอนุเคราะห์ที่เทียบเท่ากับประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคีใดๆ
- (ซี) จะต้องสอดคล้องกับข้อบทของความตกลงของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ ตามที่อาจแก้ไขเพิ่มเติม
- (ดี) จะต้องหลีกเลี่ยงความเสียหายที่ไม่จำเป็นต่อผลประโยชน์เชิงพาณิชย์ เศรษฐกิจ และการเงินของภาคีอีกฝ่าย
- (อี) จะต้องไม่เกินกว่าที่จำเป็นเพื่อแก้ไขสถานการณ์ที่ระบุไว้ในวรรค 1 ข้างต้น และ
- (เอฟ) จะต้องใช้เป็นการชั่วคราวและจะต้องค่อยๆ ยกเลิกแบบก้าวหน้าเป็นลำดับ เมื่อสถานการณ์ที่ระบุไว้ในวรรค 1 ข้างต้นดีขึ้น
3. ในการวินิจฉัยเหตุการณ์เพื่อใช้ข้อจำกัดดังกล่าว ภาคีอาจให้ลำดับความสำคัญที่มากกว่าแก่การให้บริการซึ่งมีความจำเป็นมากกว่าต่อแผนงานทางเศรษฐกิจหรือการพัฒนาของตน อย่างไรก็ตาม ข้อจำกัดดังกล่าวจะต้องไม่นำมาใช้หรือคงไว้เพื่อความมุ่งประสงค์ในการปกป้องสาขาบริการที่เฉพาะเจาะจง
4. ข้อจำกัดใดๆ ที่นำมาใช้หรือคงไว้ภายใต้วรรค 1 ข้างต้น หรือความเปลี่ยนแปลงใดๆ ในนั้น จะต้องแจ้งให้ภาคีอีกฝ่ายรู้โดยพลัน
5. ภาคีที่ใช้ข้อจำกัดโดยเป็นไปตามวรรค 1 ข้างต้นอาจเริ่มการปรึกษาหารือกับภาคีอีกฝ่ายโดยพลัน เมื่อได้รับการร้องขอโดยภาคีอีกฝ่าย เพื่อที่จะทบทวนข้อจำกัดที่นำมาใช้โดยภาคีฝ่ายแรก

ข้อ 87

การปฏิเสธประโยชน์

1. โดยขึ้นอยู่กับการแจ้งและการปรึกษาหารือล่วงหน้า ภาคีอาจปฏิเสธประโยชน์ของบทนี้แก่ผู้ให้บริการของภาคีอีกฝ่ายที่เป็นวิสาหกิจ ในกรณีที่ภาคีนั้นพิสูจน์ได้ว่าผู้ให้บริการนั้นเป็นเจ้าของ หรือถูกควบคุม โดยบุคคลของประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคี
2. ภาคีอาจปฏิเสธประโยชน์ของบทนี้แก่ผู้ให้บริการของภาคีอีกฝ่ายที่เป็นวิสาหกิจ ในกรณีที่ภาคีนั้นพิสูจน์ได้ว่าผู้ให้บริการนั้นเป็นเจ้าของ หรือถูกควบคุม โดยบุคคลของประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคี และภาคีที่ปฏิเสธประโยชน์
- (เอ) ไม่มีความสัมพันธ์ทางการทูตกับประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคีนั้น หรือ
- (บี) รับเอามาใช้ หรือคงไว้ ซึ่งมาตรการในส่วนที่เกี่ยวข้องกับประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคีนั้นที่ห้ามการทำธุรกรรมกับวิสาหกิจนั้น หรือที่จะถูกฝ่าฝืนหรือหลบเลี่ยงหากมีการให้ประโยชน์ภายใต้บทนี้แก่วิสาหกิจนั้น

ข้อ 88

คณะอนุกรรมการว่าด้วยการค้าบริการ

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการปฏิบัติตามและการดำเนินการตามบทนี้อย่างมีประสิทธิภาพ ให้จัดตั้งคณะอนุกรรมการว่าด้วยการค้าบริการ (ซึ่งต่อไปในข้อนี้จะเรียกว่า “คณะอนุกรรมการ”) ขึ้นตามข้อ 13
2. หน้าที่ของคณะอนุกรรมการจะมีดังต่อไปนี้
- (เอ) ทบทวนการปฏิบัติตามและการดำเนินการตามบทนี้

- (บี) แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับกฎหมายและข้อบังคับภายในประเทศ
- (ซี) หรือประเด็นใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับบทนี้ตามที่อาจจะตกลงกัน
- (ดี) รายงานผลการพิจารณาของคณะอนุกรรมการต่อคณะกรรมการร่วม และ
- (อี) ปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ ที่อาจได้รับมอบหมายโดยคณะกรรมการร่วมตามข้อ 13

ข้อ 89

การทบทวน

1. คู่ภาคีจะต้องเข้าสู่การเจรจาภายใน 5 ปีหลังจากวันที่ความตกลงฉบับนี้มีผลใช้บังคับ สำหรับการทบทวนทั่วไปซึ่งสาขาบริการทั้งหมด ซึ่งรวมถึงบริการการขนส่ง บริการการท่องเที่ยว บริการการเงิน และบริการโทรคมนาคม การทบทวนทั่วไปดังกล่าวจะรวมถึงการทบทวนขอบเขตของข้อผูกพันที่ระบุว่า “เอส เอส”
2. คู่ภาคีจะต้องเข้าสู่การเจรจาแยกต่างหากภายใน 3 ปีหลังจากวันที่ความตกลงฉบับนี้มีผลใช้บังคับ สำหรับการทบทวนบริการบำรุงรักษาและซ่อมแซม บริการค้าส่งและค้าปลีก และบริการให้เช่า
3. การทบทวนที่กล่าวถึงในวรรค 1 หรือวรรค 2 ข้างต้นจะรวมถึงการทบทวนขอบเขตของข้อผูกพันใดๆ ตลอดจนข้อกำหนด ข้อจำกัด เงื่อนไข ข้อกำหนดด้านคุณสมบัติ หรือข้อที่รับจะทำที่ระบุไว้ในตารางข้อผูกพันเฉพาะในภาคผนวก 5 ของคู่ภาคีที่เกี่ยวกับบริการที่กล่าวถึงข้างต้น และมีหลักการของการเปิดเสรีแบบก้าวหน้าซึ่งมีอยู่ในแกตส์เป็นแนวทาง
4. คู่ภาคีจะต้องเข้าสู่การเจรจาภายใน 5 ปีหลังจากวันที่ความตกลงฉบับนี้มีผลใช้บังคับ สำหรับการทบทวนบทบัญญัติของวรรค 4 ของข้อ 72 และวรรค 1 ของข้อ 87

บทที่ 8 การลงทุน

ข้อ 90

ขอบเขตและความครอบคลุม

1. บทนี้จะใช้บังคับกับมาตรการโดยภาคีที่เกี่ยวข้องกับ
    - (เอ) ผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่าย
    - (บี) การลงทุนของผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายในพื้นที่ของภาคีฝ่ายแรก และ
    - (ซี) การลงทุนทั้งหมดในพื้นที่ของภาคีฝ่ายแรก ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้อ 111
  2. ไม่มีสิ่งใดในบทนี้จะกำหนดพันธกรณีใดๆ แก่ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเกี่ยวกับมาตรการตามกฎหมายและข้อบังคับเรื่องการเข้าเมือง
  3. บทนี้จะไม่ใช่บังคับกับมาตรการโดยภาคีที่เกี่ยวข้องกับผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายและการลงทุนของผู้ลงทุนดังกล่าวในสาขาบริการ
  4. โดยไม่คำนึงถึงวรรค 3 ข้างต้น
    - (เอ) ข้อ 94 ข้อ 95 ข้อ 96 ข้อ 100 ข้อ 102 ข้อ 103 ข้อ 105 ข้อ 106 ข้อ 107 ข้อ 109 ข้อ 110 ข้อ 111 และ ข้อ 112 จะใช้บังคับกับมาตรการโดยภาคีที่เกี่ยวข้องกับผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายและการลงทุนของผู้ลงทุนดังกล่าวในสาขาบริการที่นอกเหนือจากสาขาบริการการเงิน ในส่วนที่เกี่ยวกับการจัดการ การดำเนินการ การปฏิบัติการ การคงไว้ การใช้ การได้รับประโยชน์ และการขายหรือการจำหน่ายจ่ายโอนอื่นๆ ซึ่งการลงทุนและ
    - (บี) ข้อ 94 ข้อ 102 ข้อ 103 ข้อ 105 ข้อ 109 และข้อ 112 จะใช้บังคับกับมาตรการโดยภาคีที่เกี่ยวข้องกับผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายและการลงทุนของผู้ลงทุนดังกล่าว ในสาขาบริการการเงิน ในส่วนที่เกี่ยวกับการจัดการ การดำเนินการ การปฏิบัติการ การคงไว้ การใช้ การได้รับประโยชน์ และการขายหรือการจำหน่ายจ่ายโอนอื่นๆ ซึ่งการลงทุน
- หมายเหตุ 1 เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุวรรค (บี) ข้างต้น ค่าชดเชยภายใต้ข้อ 102 หากมี จะต้องไม่มากกว่ามูลค่าสินทรัพย์สุทธิที่คำนวณจากส่วนต่างระหว่างมูลค่าของสินทรัพย์และมูลค่าของหนี้สินซึ่งรวมถึงหนี้สินที่อาจเกิดขึ้นของวิสาหกิจที่ให้บริการการเงินที่ได้รับผลกระทบ
- หมายเหตุ 2 ภายในคำนิยามของการลงทุนภายใต้บทนี้ การลงทุนที่กล่าวถึงในอนุวรรค (บี) ข้างต้นจะจำกัดอยู่เพียงส่วนได้เสียในหุ้น กำไรที่นำมาลงทุนต่อ และหนี้ถาวร (ซึ่งเป็นทุนเงินกู้)
5. ข้อ 93 และข้อ 96 จะไม่ใช่บังคับกับมาตรการใดๆ ที่ครอบคลุมโดยข้อยกเว้นของ หรือข้อผ่อนผันจากพันธกรณีภายใต้ข้อ 3 หรือข้อ 4 ของความตกลงว่าด้วยทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้าในภาคผนวก 1 ซี ของความตกลงดับบลิว ที โอ ตามที่อาจแก้ไขเพิ่มเติม (ซึ่งต่อไปในความตกลงฉบับนี้จะเรียกว่า “ความตกลงทริปส์”) ตามที่ได้กำหนดไว้เป็นการเฉพาะในข้อเหล่านั้นและในข้อ 5 ของความตกลงทริปส์

6. บทนี้จะไม่ใช้บังคับกับกฎหมาย ข้อบังคับ หรือกระบวนการ และทางปฏิบัติที่ใช้ควบคุมการจัดซื้อจัดจ้างโดยหน่วยงานของรัฐเกี่ยวกับสินค้าและบริการที่จัดซื้อเพื่อความประสงค์ของราชการ และไม่ใช้เพื่อความมุ่งหมายในการขายปลีกเชิงพาณิชย์ หรือเพื่อความมุ่งหมายที่จะใช้ในการผลิตสินค้าหรือการให้บริการเพื่อการขายเชิงพาณิชย์

ข้อ 91

คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

- (เอ) คำว่า “พื้นที่” หมายถึง ในส่วนที่เกี่ยวกับภาคี
- (หนึ่ง) ดินแดนของภาคีนั้น รวมถึงทะเลอาณาเขต และ
- (สอง) เขตเศรษฐกิจจำเพาะและไหล่ทวีปส่วนที่ซึ่งภาคีนั้นใช้สิทธิอธิปไตยหรือเขตอำนาจตามกฎหมายระหว่างประเทศ
- (บี) คำว่า “สินเชื่อผู้ซื้อ” หมายถึง จำนวนเงินที่กำหนดไว้แน่นอนของสินเชื่อภายใต้สัญญากู้ยืมเงินระหว่างผู้ลงทุนกับผู้ซื้อหรือผู้รับบริการ ซึ่งภายใต้สัญญานั้นผู้ลงทุนของภาคีออกเงินกู้โดยตรงแก่ผู้ซื้อสินค้านำเข้าหรือผู้รับบริการที่นอกเหนือจากบริการการเงินในพื้นที่ของภาคีอีกฝ่ายเพื่อความมุ่งประสงค์อย่างเฉพาะเจาะจงที่จะทำให้ผู้ซื้อหรือผู้บริโภครายหนึ่งสามารถชำระเงินแก่ผู้ขายสินค้าหรือผู้ให้บริการในพื้นที่ของภาคีฝ่ายแรก ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสัญญาซื้อขายสินค้าหรือบริการระหว่างผู้ขายหรือผู้ให้บริการกับผู้ซื้อหรือผู้รับบริการ แต่ไม่รวมถึงสินเชื่อที่ชำระคืนภายใน 3 ปีนับจากวันเริ่มต้นของสัญญากู้ยืมเงิน
- (ซี) คำว่า “วิสาหกิจการลงทุนทางตรง” หมายถึง
- (หนึ่ง) วิสาหกิจในพื้นที่ของภาคีที่ผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายเป็นเจ้าของทุนโดยตรงอย่างน้อยร้อยละ 10 ของส่วนได้เสียในหุ้นโดยรวมในวิสาหกิจนั้น หรือ
- (สอง) วิสาหกิจในพื้นที่ของภาคีที่ผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายเป็นเจ้าของส่วนได้เสียในหุ้น ไม่ว่าจะทั้งโดยตรงและโดยอ้อม หรือโดยอ้อม โดยที่อย่างน้อยร้อยละ 10 ของส่วนได้เสียในหุ้นทั้งหมดของวิสาหกิจนั้นถือได้ว่าเป็นของผู้ลงทุนดังกล่าว
- (ดี) คำว่า “ผู้ลงทุนทางตรง” หมายถึง
- (หนึ่ง) ผู้ลงทุนของภาคีที่เป็นเจ้าของโดยตรงอย่างน้อยร้อยละ 10 ของส่วนได้เสียในหุ้นทั้งหมดในวิสาหกิจในพื้นที่ของภาคีอีกฝ่าย หรือ
- (สอง) ผู้ลงทุนของภาคีซึ่งเป็นเจ้าของส่วนได้เสียในหุ้นในวิสาหกิจในพื้นที่ของภาคีอีกฝ่าย ไม่ว่าจะทั้งโดยตรงและโดยอ้อม หรือโดยอ้อม โดยที่อย่างน้อยร้อยละ 10 ของส่วนได้เสียในหุ้นทั้งหมดของวิสาหกิจนั้นถือได้ว่าเป็นของผู้ลงทุนดังกล่าว

หมายเหตุ เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุวรรค (ซี) และอนุวรรค (ดี) ข้างต้น “เป็นเจ้าของโดยอ้อม” หมายถึง การเป็นเจ้าของส่วนได้เสียในหุ้นในวิสาหกิจโดยผู้ลงทุนผ่านวิสาหกิจหนึ่งแห่งหรือมากกว่าเป็นทอดๆ โดยวิสาหกิจแต่ละแห่งเป็นเจ้าของโดยตรงอย่างน้อยร้อยละ 10 ของส่วน

ได้เสียในหุ้นทั้งหมดของวิสาหกิจลำดับถัดไป การเป็นเจ้าของโดยผู้ลงทุนดังกล่าวจะต้องอยู่บนพื้นฐานของระดับของส่วนได้เสียในหุ้นของผู้ลงทุนในวิสาหกิจดังกล่าว ระดับของส่วนได้เสียในหุ้นในวิสาหกิจแต่ละแห่งจะต้องเพียงพอที่จะให้ความมั่นใจที่จะถือได้ว่าอย่างน้อยร้อยละ 10 ของส่วนได้เสียในหุ้นทั้งหมดของวิสาหกิจนั้นเป็นของผู้ลงทุนนั้น

(อี) คำว่า “วิสาหกิจของภาคีอีกฝ่าย” หมายถึง บุคคลหรือองค์กรตามกฎหมายใดๆ ที่ก่อตั้งหรือจัดตั้งขึ้นโดยชอบภายใต้กฎหมายที่ใช้บังคับของภาคีอีกฝ่าย ไม่ว่าเพื่อจะแสวงหากำไรหรือเพื่อการอื่น และไม่ว่าเป็นเจ้าของหรือควบคุมโดยเอกชน หรือเป็นเจ้าของหรือควบคุมโดยรัฐบาล ซึ่งรวมถึงบรรษัท ทรัสต์ ห้างหุ้นส่วน การร่วมทุน การเป็นเจ้าของแต่เพียงผู้เดียว สมาคม องค์กร บริษัทหรือสาขาใดๆ

(เอฟ) วิสาหกิจ

(หนึ่ง) “เป็นเจ้าของ” โดยบุคคลของภาคีหรือประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคี หากมากกว่าร้อยละ 50 ของส่วนได้เสียในหุ้นในวิสาหกิจนั้นเป็นเจ้าของอย่างมีสิทธิได้รับประโยชน์โดยบุคคลดังกล่าว

(สอง) “ถูกควบคุม” โดยบุคคลของภาคีหรือประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคี หากบุคคลดังกล่าวมีอำนาจในการเสนอชื่อกรรมการบริหารในจำนวนที่เป็นเสียงข้างมากหรือมีฉะนั้นก็เป็นผู้มีอำนาจโดยถูกต้องตามกฎหมายในการกำกับหรือกระทำของวิสาหกิจนั้น

(จี) คำว่า “บริการการเงิน” จะมีความหมายเดียวกับในอนุวรรค 5 (เอ) ของภาคผนวกว่าด้วยบริการการเงินของแกตส์

(เอช) คำว่า “สกุลเงินตราที่ใช้ได้โดยเสรี” หมายถึง สกุลเงินตราที่ใช้ได้โดยเสรีตามที่กำหนดโดยกองทุนการเงินระหว่างประเทศภายใต้ขอบเขตของความตกลงของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ ตามที่อาจแก้ไขเพิ่มเติม

(ไอ) คำว่า “กิจกรรมการลงทุน” หมายถึง การจัดตั้ง การได้มา การขยาย การจัดการ การดำเนินการ การปฏิบัติการ การคงไว้ การใช้ การได้รับประโยชน์ และการขายหรือการจำหน่ายจ่ายโอนอื่นๆ ของการลงทุน

หมายเหตุ ในส่วนที่เกี่ยวกับข้อ 111 คำว่า “กิจกรรมการลงทุน” รวมถึงกิจกรรมโดยผู้ลงทุนของประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคี โดยในกรณีดังกล่าว คำว่า “การลงทุน” รวมถึงการลงทุนที่เป็นเจ้าของโดยผู้ลงทุนของประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคีเช่นกัน

(เจ) คำว่า “การลงทุน” หมายถึง

(หนึ่ง) สินทรัพย์ต่อไปนี้เป็นเจ้าของโดยผู้ลงทุนทางตรง

(เอเอ) หุ้นส่วน หุ้น หรือการเป็นเจ้าของส่วนได้เสียในหุ้นในรูปแบบอื่นในวิสาหกิจการลงทุนทางตรง รวมถึงสิทธิที่เกิดจากสินทรัพย์เหล่านั้น

(บีบี) กำไรที่นำมาลงทุนต่อในวิสาหกิจการลงทุนทางตรง หรือ

(ซีซี) พันธบัตร หุ้นกู้ ตราสารหนี้อื่นๆ และเงินกู้ระหว่างผู้ลงทุนทางตรงและวิสาหกิจการลงทุนทางตรง รวมถึงสิทธิที่เกิดจากสินทรัพย์เหล่านั้น

- (สอง) สิทธิทรัพย์สินต่อไปนี้ซึ่งเป็นเจ้าของโดยวิสาหกิจการลงทุนทางตรงหรือผู้ลงทุนทางตรง ซึ่งเกิดจากธุรกรรมระหว่างผู้ลงทุนทางตรงและวิสาหกิจการลงทุนทางตรง
- (เอเอ) สิทธิเรียกร้องเงินและสิทธิเรียกร้องการปฏิบัติใดๆ ภายใต้สัญญาที่มีมูลค่าทางการเงิน
- (บีบี) สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาตามที่ได้รับการยอมรับโดยกฎหมายและข้อบังคับของภาคีซึ่งการลงทุนได้กระทำในพื้นที่ของภาคีนั้น
- (ซีซี) สิทธิที่ได้รับตามกฎหมายและข้อบังคับของภาคีซึ่งการลงทุนได้กระทำในพื้นที่ของภาคีนั้น หรือสัญญา ดังเช่น สัมปทาน ใบอนุญาต การจดทะเบียนมอบอำนาจ และการอนุญาต หรือ
- (ดีดี) ทรัพย์สินอื่นใดที่จับต้องได้และจับต้องไม่ได้ ที่เป็นสังหาริมทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิในทรัพย์สินใด ๆ ดังเช่น การเช่า การจำนอง สิทธิยัดหน่วง และการค้ำประกัน หรือ
- (สาม) สิทธิทรัพย์สินต่อไปนี้ซึ่งเป็นเจ้าของโดยตรงโดยผู้ลงทุน
- (เอเอ) สินเชื่อผู้ขายซึ่งมีระยะเวลาครบกำหนดชำระดั้งเดิมอย่างน้อยที่สุด 3 ปี
- (บีบี) สินเชื่อผู้ซื้อซึ่งมีระยะเวลาครบกำหนดชำระดั้งเดิมอย่างน้อยที่สุด 3 ปี
- (ซีซี) เงินกู้โครงการซึ่งมีระยะเวลาครบกำหนดดั้งเดิมอย่างน้อยที่สุด 5 ปี หรือ
- (ดีดี) สิทธิภายใต้สัญญาเทิร์นคีย์

หมายเหตุ 1 คำว่า “การลงทุน” รวมถึง จำนวนเงินที่ได้จากการลงทุน โดยเฉพาะ กำไร กำไรส่วนทุน เงินปันผล ค่าสิทธิ ดอกเบี้ย ค่าธรรมเนียม และรายได้ประจำอื่นๆ การเปลี่ยนแปลงรูปแบบที่สิทธิผู้ถูกนำไปลงทุน จะไม่กระทบต่อลักษณะของสินทรัพย์นั้นในฐานะที่เป็นการลงทุน

หมายเหตุ 2 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอนุวรรค 1 (ซี) ของข้อ 90 คำว่า “การลงทุน” รวมถึง การลงทุนที่เป็นเจ้าของโดยผู้ลงทุนของประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคีเช่นกัน

- (เค) คำว่า “ผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่าย” หมายถึง คนชาติหรือวิสาหกิจที่กำลังทำ หรือได้ทำ การลงทุนในพื้นที่ของภาคี และเป็นคนชาติหรือวิสาหกิจของภาคีอีกฝ่าย ยกเว้นสาขาของวิสาหกิจของประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคีที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ของภาคีอีกฝ่าย
- (แอล) คำว่า “มาตรการ” หมายถึง มาตรการโดยภาคีใดๆ ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของกฎหมาย ข้อบังคับ กฎ ระเบียบ การตัดสิน การกระทำทางปกครอง หรือรูปแบบอื่นใด
- (เอ็ม) คำว่า “มาตรการโดยภาคี” หมายถึง มาตรการที่ภาคีรับเอา หรือคงไว้ โดยรัฐบาลกลางหรือท้องถิ่นและหน่วยงานผู้มีอำนาจส่วนกลางหรือท้องถิ่น
- (เอ็น) คำว่า “คนชาติของภาคีอีกฝ่าย” หมายถึง บุคคลธรรมดาที่มีสัญชาติของภาคีอีกฝ่าย โดยเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับที่ใช้บังคับของภาคีอีกฝ่ายนั้น
- (โอ) คำว่า “บุคคล” หมายถึง บุคคลธรรมดาหรือวิสาหกิจ

(พี) คำว่า “เงินกู้โครงการ” หมายถึง เงินกู้ภายใต้สัญญากู้ยืมเงินที่ผู้ลงทุนของภาคีให้เงินกู้ที่กำหนดจำนวนไว้แน่นอนแก่วิสาทกิจที่จัดตั้งขึ้นในพื้นที่ของภาคีอีกฝ่ายเพื่อความมุ่งประสงค์เฉพาะที่จะทำให้วิสาทกิจสามารถดำเนินโครงการที่เฉพาะเจาะจงได้ ในกรณีที่ดินทรัพย์ของโครงการถูกใช้เป็นหลักประกันการชำระหนี้ แต่ไม่รวมถึงเงินกู้ที่จ่ายคืนภายใน 5 ปีนับจากวันเริ่มต้นของสัญญากู้ยืมเงิน

หมายเหตุ โครงการที่กล่าวถึงในอนุวรรค (พี) ข้างต้นจะต้องมีการเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจ และไม่ใช่ว่าเพียงการทำธุรกรรมการเงินแต่อย่างเดียว

(คิว) คำว่า “กำไรที่นำมาลงทุนต่อ” หมายถึง หุ้นส่วนของผู้ลงทุนทางตรง ตามสัดส่วนของส่วนได้เสียในทุน ในรายได้ที่ไม่ได้แจกจ่ายเป็นเงินปันผลหรือส่งจากวิสาทกิจผู้ลงทุนทางตรงให้ผู้ลงทุนทางตรงของวิสาทกิจนั้น

(อาร์) คำว่า “สินเชื่อผู้ชาย” หมายถึง จำนวนเงินที่กำหนดไว้แน่นอนของสินเชื่อภายใต้สัญญากู้ยืมเงินระหว่างผู้ลงทุนกับผู้ซื้อหรือผู้รับบริการ ซึ่งภายใต้สัญญานั้นผู้ลงทุนที่เป็นผู้ชายสินค้าส่งออกหรือผู้ให้บริการที่นอกเหนือจากบริการการเงินในพื้นที่ของภาคี อนุญาตให้ผู้ซื้อสินค้าหรือผู้รับบริการในพื้นที่ของภาคีอีกฝ่ายเลือกการชำระเงินภายใต้สัญญาขายสินค้าหรือบริการระหว่างผู้ลงทุนกับผู้ซื้อหรือผู้รับบริการ แต่ไม่รวมถึงสินเชื่อที่จ่ายคืนภายใน 3 ปีนับจากวันเริ่มต้นของสัญญากู้ยืมเงิน

(เอส) คำว่า “การโอน” หมายถึง การโอนและการชำระเงินระหว่างประเทศ

ข้อ 92

การปฏิบัติตามบทบัญญัติของบทนี้

ในการปฏิบัติตามพันธกรณีและข้อผูกพันภายใต้บทนี้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องใช้มาตรการที่สมเหตุสมผลตามที่มีอยู่แก่ตน เพื่อให้ความมั่นใจว่ารัฐบาลและหน่วยงานผู้มีอำนาจส่วนท้องถิ่นของตนปฏิบัติตามบทบัญญัติของบทนี้ภายในพื้นที่ของตน

ข้อ 93

การประติบัติเยี่ยงคนชาติ

1. ในสาขาที่ระบุไว้ในส่วนที่ 1 ของภาคผนวก 6 และโดยอยู่ภายใต้เงื่อนไขและข้อกำหนดเรื่องคุณสมบัติใดๆ ที่ระบุไว้ในนั้น ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การประติบัติต่อผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายและการลงทุนของผู้ลงทุนนั้น ที่เป็นการอนุเคราะห์ไม่ด้อยไปกว่าที่ตนให้แก่ผู้ลงทุนของตนและการลงทุนของผู้ลงทุนนั้น ในสภาวะการณที่คล้ายคลึงกัน ในส่วนที่เกี่ยวกับการจัดตั้ง การได้มา และการขยายการลงทุนในพื้นที่ของตน

2. โดยอยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายและข้อบังคับที่มีอยู่ในวันที่ความตกลงฉบับนี้มีผลใช้บังคับ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การประติบัติต่อผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายและการลงทุนของผู้ลงทุนนั้น ที่เป็นการอนุเคราะห์ไม่ด้อยไปกว่าที่ตนให้แก่ผู้ลงทุนของตนและการลงทุนของผู้ลงทุนนั้น ในสภาวะการณที่คล้ายคลึงกัน ในส่วนที่เกี่ยวกับการจัดการ การดำเนินการ การปฏิบัติการ การคงไว้ การใช้ การได้รับประโยชน์ และการขายหรือการจำหน่ายจ่ายโอนอื่นๆ ซึ่งการลงทุนในพื้นที่ของตน

3. วรรค 2 ข้างต้นจะไม่ใช้บังคับกับมาตรการใดๆ ที่ระบุโดยภาคีในส่วนที่ 2 ของภาคผนวก 6

ข้อ 94

การเข้าถึงศาลยุติธรรม

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ ในพื้นที่ของตน ซึ่งการประติบัติต่อผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่าย ที่เป็นการอนุเคราะห์ไม่ด้อยไปกว่าการประติบัติที่ตนให้แก่ผู้ลงทุนของตนหรือผู้ลงทุนของประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคี ในสภาวะการณ์ที่คล้ายคลึงกัน ในส่วนที่เกี่ยวกับการเข้าถึงศาลยุติธรรมและองค์คณะและหน่วยงานฝ่ายปกครองในทุกระดับของเขตอำนาจ ทั้งในการเรียกร้องและปกป้องสิทธิของผู้ลงทุนดังกล่าว

ข้อ 95

มาตรฐานการประติบัติขั้นต่ำ

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การประติบัติต่อการลงทุนของผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายโดยเป็นไปตามกฎหมายระหว่างประเทศ รวมถึงการประติบัติที่เป็นธรรมและเท่าเทียม และการให้ความคุ้มครองและความมั่นคงอย่างครบถ้วน

หมายเหตุ ข้อนี้กำหนดมาตรฐานการประติบัติขั้นต่ำต่อคนต่างด้าวตามกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศเป็นมาตรฐานการประติบัติขั้นต่ำที่จะให้แก่การลงทุนของผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่าย หลักของ “การประติบัติที่เป็นธรรมและเท่าเทียม” และ “การให้ความคุ้มครองและความมั่นคงที่ครบถ้วน” ไม่กำหนดให้ต้องมีการประติบัติเพิ่มเติมหรือเกินกว่าที่กำหนดให้ต้องมีโดยมาตรฐานการประติบัติขั้นต่ำแก่คนต่างด้าวตามกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ และไม่สร้างสิทธิที่มีสาระสำคัญเพิ่มเติม การวินิจฉัยว่าได้มีการฝ่าฝืนบทบัญญัติอื่นของความตกลงฉบับนี้ หรือของความตกลงระหว่างประเทศที่แยกต่างหาก จะไม่เป็นหลักฐานว่าได้มีการฝ่าฝืนข้อนี้

ข้อ 96

การประติบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์ยิ่ง

1. หลังจากที่มีความตกลงฉบับนี้มีผลใช้บังคับ หากภาคีเข้าสู่ความตกลงว่าด้วยการลงทุนใดๆ กับประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคี ภาคีนั้นจะต้องพิจารณาคำร้องขอของภาคีอีกฝ่ายสำหรับการบรรจุการประติบัติที่เป็นการอนุเคราะห์ไม่ด้อยไปกว่าการประติบัติที่กำหนดไว้ภายใต้ความตกลงแรกที่กล่าวถึงในความตกลงฉบับนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับการจัดตั้ง การได้มา และการขยายการลงทุน
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การประติบัติแก่ผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหรือการลงทุนของผู้ลงทุนนั้น ที่เป็นการอนุเคราะห์ไม่ด้อยไปกว่าที่ตนให้แก่ผู้ลงทุนของประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคีและการลงทุนของผู้ลงทุนนั้น ในสภาวะการณ์ที่คล้ายคลึงกัน ในส่วนที่เกี่ยวกับการจัดการ การดำเนินการ การปฏิบัติการ การคงไว้ การใช้ การใช้ประโยชน์ และการขายหรือการจำหน่ายจ่ายโอนอื่นๆ ซึ่งการลงทุนในพื้นที่ของตน
3. วรรค 2 ข้างต้นจะต้องไม่ถูกตีความให้กำหนดให้ภาคีต้องขยายแก่ผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่าย ซึ่งสิทธิประโยชน์เกี่ยวกับการประติบัติ นิรุมสิทธิหรือสิทธิพิเศษใดๆ ซึ่งภาคีฝ่ายแรกอาจขยายโดยอาศัยสหภาพศุลกากร เขตการค้าเสรี สหภาพเงินตรา ความตกลงระหว่างประเทศที่คล้ายกันซึ่งนำไปสู่ความเป็นสหภาพหรือเขตการค้าเสรีดังกล่าว หรือรูปแบบอื่นๆ ของความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคที่ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นหรืออาจเป็นภาคี
4. วรรค 2 ข้างต้นจะไม่ใช้บังคับกับมาตรการใดๆ ที่ระบุโดยภาคีในตอนที่ 3 ของภาคผนวก 6

ข้อ 97

ข้อกำหนดให้ปฏิบัติ

1. ไม่มีสิ่งใดในบทนี้จะขัดขวางภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ให้อำหนดหรือบังคับใช้ข้อกำหนดให้ปฏิบัติใดๆ เป็นเงื่อนไขสำหรับกิจกรรมการลงทุนในพื้นที่ของตน เว้นแต่จะได้ระบุไว้เป็นอย่างอื่นในส่วนของ 1 ของภาคผนวก 6
2. ไม่มีสิ่งใดในบทนี้จะขัดขวางภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ให้อำหนดหรือบังคับใช้ข้อกำหนดให้ปฏิบัติใดๆ เป็นเงื่อนไขสำหรับการให้หรือการให้อย่างต่อเนื่องซึ่งผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการลงทุนในพื้นที่ของตน เว้นแต่จะได้ระบุไว้เป็นอย่างอื่นในส่วนของ 1 ของภาคผนวก 6
3. ไม่มีสิ่งใดในบทนี้และภาคผนวก 6 ที่จะกระทบต่อสิทธิและพันธกรณีของคู่ภาคีภายใต้ความตกลงว่าด้วยมาตรการการลงทุนที่เกี่ยวกับการค้าในภาคผนวก 1 เอ ของความตกลง ดับบลิว ที โอ ตามที่อาจแก้ไขเพิ่มเติม

ข้อ 98

ตารางข้อผูกพันเฉพาะ

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องระบุในตารางซึ่งข้อผูกพันเฉพาะที่ตนรับภายใต้วรรค 1 ของข้อ 93 และวรรค 1 และวรรค 2 ของข้อ 97
2. ในกรณีที่ใช้บังคับได้ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสาขาที่มีข้อผูกพัน ตารางข้อผูกพันเฉพาะแต่ละตารางในส่วนของ 1 ของภาคผนวก 6 จะต้องระบุ
  - (เอ) เงื่อนไขและคุณสมบัติเกี่ยวกับการ प्रतिบัติเยี่ยงคนชาติ และ
  - (บี) ข้อผูกพันใดๆ เกี่ยวกับข้อกำหนดให้ปฏิบัติ
3. ตารางข้อผูกพันเฉพาะจะผนวกกับความตกลงฉบับนี้เป็นส่วนของ 1 ของภาคผนวก 6

ข้อ 99

การปรับเปลี่ยนข้อผูกพัน

การปรับเปลี่ยนหรือการเพิกถอนใดๆ ซึ่งข้อผูกพันเฉพาะภายใต้บทนี้จะต้องทำโดยเป็นไปตามข้อ 171 ในการเจรจาสำหรับการปรับเปลี่ยนหรือการเพิกถอนดังกล่าว คู่ภาคีจะต้องพยายามคงไว้ซึ่งระดับทั่วไปของข้อผูกพันที่เป็นประโยชน์ร่วมกัน ที่เป็นการอนุเคราะห์ต่อการลงทุนไม่ด้อยไปกว่าที่กำหนดไว้ในตารางข้อผูกพันเฉพาะของตนในภาคผนวก 6 ก่อนการเจรจาดังกล่าว

ข้อ 100

การ प्रतिบัติที่ได้อยู่แล้ว

โดยเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับของตน ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องคงไว้ซึ่งระดับของการ प्रतिบัติที่ได้ให้แล้วแก่ผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายและการลงทุนของผู้ลงทุนนั้น ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการลงทุน

ข้อ 101

ความโปร่งใส

1. ภาครัฐแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่ากฎหมาย ข้อบังคับ วิธีปฏิบัติทางปกครอง และคำวินิจฉัยทางปกครองที่ใช้บังคับเป็นการทั่วไปในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องใดๆ ที่ครอบคลุมโดยบทนี้ ได้รับการจัดพิมพ์หรือเผยแพร่โดยวิธีอื่นในลักษณะที่จะทำให้บุคคลผู้มีส่วนได้เสียและภาคีอีกฝ่ายสามารถรู้ได้
2. เท่าที่จะเป็นไปได้ภายใต้กฎหมายและข้อบังคับภายใน ภาครัฐแต่ละฝ่ายจะต้อง
  - (เอ) จัดพิมพ์กฎหมาย ข้อบังคับ วิธีปฏิบัติทางปกครอง และคำวินิจฉัยทางปกครองใดๆ ดังกล่าวที่ใช้บังคับเป็นการทั่วไปที่ภาคนั้นนำมาใช้ และ
  - (บี) ให้โอกาสอย่างสมเหตุสมผลแก่บุคคลผู้มีส่วนได้เสียในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรการดังกล่าว

ข้อ 102

การเวนคืนและการชดเชย

1. ภาครัฐทั้งสองฝ่ายจะต้องไม่เวนคืนหรือทำให้เป็นของรัฐ ซึ่งการลงทุนในพื้นที่ของต้นของผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่าย หรือใช้มาตรการใดๆ ที่เทียบเท่ากับการเวนคืนหรือการทำให้เป็นของรัฐ (ซึ่งต่อไปในบทนี้จะเรียกว่า “การเวนคืน”) ยกเว้น
  - (เอ) เพื่อความมุ่งประสงค์ทางสาธารณะ
  - (บี) อยู่บนพื้นฐานของการไม่เลือกปฏิบัติ
  - (ซี) เป็นไปตามกระบวนการโดยชอบตามกฎหมาย และ
  - (ดี) มีการชำระค่าชดเชยโดยพลัน เพียงพอ และมีประสิทธิภาพ
2. การชดเชยจะเทียบเท่ากับมูลค่าตลาดที่เป็นธรรมของการลงทุนที่ถูกเวนคืน ณ เวลาที่ได้ประกาศเรื่องการเวนคืนต่อสาธารณชน หรือเมื่อเกิดการเวนคืนขึ้น แล้วแต่ว่ากรณีใดเกิดขึ้นก่อน ทั้งนี้ มูลค่าตลาดที่เป็นธรรมจะต้องไม่สะท้อนการเปลี่ยนแปลงในมูลค่าตลาดที่เกิดขึ้นเนื่องจากการเวนคืนเป็นที่รู้ของสาธารณชนก่อนหน้านั้น
3. ค่าชดเชยจะต้องชำระโดยไม่ล่าช้า และจะต้องให้โดยคิดรวมดอกเบี้ยในอัตราที่เหมาะสมตามกฎหมายและข้อบังคับของภาครัฐผู้ทำการเวนคืน ค่าชดเชยจะต้องสามารถเปลี่ยนเป็นเงินสดได้อย่างมีประสิทธิภาพ และจะต้องโอนได้โดยเสรีในสกุลเงินตราที่ใช้ได้โดยเสรี และจะต้องสามารถเปลี่ยนได้โดยเสรีเป็นสกุลเงินตราของภาครัฐของผู้ลงทุนที่เกี่ยวข้องและสกุลเงินตราที่ใช้ได้โดยเสรี ตามอัตราแลกเปลี่ยนตลาด ณ วันที่มีการเวนคืน
4. ผู้ลงทุนที่ได้รับผลกระทบจากการเวนคืนจะมีสิทธิเข้าถึงศาลยุติธรรมหรือองค์คณะหรือหน่วยงานทางปกครองของภาครัฐผู้ทำการเวนคืนเพื่อขอให้มีการทบทวนโดยพลันซึ่งกรณีของผู้ลงทุนนั้นและจำนวนค่าชดเชยโดยเป็นไปตามหลักการที่ระบุไว้ในข้อนี้

ข้อ 103

ความคุ้มครองจากจลาจล

1. ภาครัฐแต่ละฝ่ายจะต้องให้การปฏิบัติเกี่ยวกับการชดใช้คืน การชดใช้ความเสียหาย การชดเชย หรือการเยียวยาอื่นใด ที่เป็นการอนุเคราะห์ไม่ต้องไปกว่าการปฏิบัติที่ให้แก่ผู้ลงทุนของตนหรือผู้ลงทุนของประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคี แก่ผู้ลงทุน

ของภาคีอีกฝ่ายที่ได้รับความสูญเสียหรือความเสียหายเกี่ยวกับการลงทุนของผู้ลงทุนนั้นในพื้นที่ของภาคีฝ่ายแรกอันเนื่องมาจากการสู้รบด้วยอาวุธหรือภาวะฉุกเฉิน ดังเช่น การปฏิวัติ กบฏ การก่อความวุ่นวายโดยพลเรือน หรือเหตุการณ์อื่นใดที่คล้ายคลึงกันในพื้นที่ของภาคีฝ่ายแรกนั้น

2. การชำระเงินใดๆ ตามวรรค 1 ข้างต้นจะต้องสามารถทำให้เป็นเงินสดได้อย่างมีประสิทธิภาพ แลกเปลี่ยนได้โดยเสรีและโอนได้โดยเสรีในสกุลเงินตราที่ใช้ได้โดยเสรี

ข้อ 104

การโอน

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่า การโอนทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนของผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายในพื้นที่ของตนอาจทำได้โดยเสรีในสกุลเงินตราที่ใช้ได้โดยเสรี และโดยไม่ล่าช้า การโอนดังกล่าวจะรวมถึง

- (เอ) ทุนขั้นต้นและจำนวนเงินเพิ่มเติมใดๆ เพื่อคงไว้หรือเพิ่มการลงทุน
- (บี) กำไร กำไรส่วนทุน เงินปันผล ค่าสิทธิ ดอกเบี้ย ค่าธรรมเนียม และรายได้ประจำอื่นๆ ที่เป็นผลจากการลงทุน
- (ซี) ผลกำไรที่เกิดจากการขายการลงทุนหรือการชำระบัญชีของการลงทุนทั้งหมดหรือบางส่วน
- (ดี) การชำระเงินภายใต้สัญญา รวมถึงการชำระคืนเงินกู้ที่เกี่ยวข้องกับการลงทุน
- (อี) รายได้และค่าตอบแทนอื่นๆ ของบุคลากรจากภาคีอีกฝ่ายที่ทำงานเกี่ยวเนื่องกับการลงทุนในพื้นที่ของภาคีฝ่ายแรก
- (เอฟ) การชำระเงินตามข้อ 102 และข้อ 103 และ
- (จี) การชำระเงินที่เกิดจากการระงับข้อพิพาทภายใต้ข้อ 106

2. ภาคีทั้งสองฝ่ายจะต้องไม่ขัดขวางการโอนที่กล่าวถึงในวรรค 1 ข้างต้นไม่ให้ทำได้โดยไม่ล่าช้าในสกุลเงินตราที่ใช้ได้โดยเสรีที่อัตราแลกเปลี่ยนตลาด ณ วันที่มีการโอน

3. โดยไม่คำนึงถึงวรรค 1 และวรรค 2 ข้างต้น ภาคีอาจชะลอหรือขัดขวางการโอนตามที่กล่าวถึงในวรรค 1 ข้างต้นโดยการใช้อำนาจกฎหมายของตนอย่างยุติธรรม ไม่เลือกปฏิบัติ และโดยสุจริต ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ

- (เอ) การล้มละลาย การมีหนี้สินล้มพันตัว หรือการให้ความคุ้มครองสิทธิของเจ้าหนี้
- (บี) การออก การค้า หรือการซื้อขายหลักทรัพย์
- (ซี) เรื่องทางอาญา หรือ
- (ดี) การให้ความมั่นใจว่ามีการปฏิบัติตามคำสั่งหรือคำพิพากษาในกระบวนการพิจารณาเพื่อชี้ขาด

ข้อ 105

การสรรวมสิทธิ

1. หากภาคีหรือหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายของภาคีนั้นชำระเงินแก่ผู้ลงทุนใดๆ ของตนตามการชดเชยค่าเสียหาย การค้าประกัน หรือสัญญาประกันภัยที่เกิดจากหรือเกี่ยวกับการลงทุนของผู้ลงทุนนั้นในพื้นที่ของภาคีอีกฝ่าย ภาคีอีกฝ่ายจะต้อง

- (เอ) ยอมรับการโอนสิทธิหรือสิทธิเรียกร้องใดๆ ของผู้ลงทุนดังกล่าวซึ่งเป็นพื้นฐานของการชำระเงินดังกล่าวนั้น ให้ภาคีฝ่ายแรกหรือหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายของภาคีฝ่ายแรกนั้น และ
  - (บี) ยอมรับสิทธิของภาคีฝ่ายแรกหรือหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายของภาคีฝ่ายแรกนั้นเพื่อที่จะใช้สิทธิหรือสิทธิเรียกร้องใดๆ ในขอบเขตที่เท่าเทียมกับสิทธิหรือสิทธิเรียกร้องเดิมของผู้ลงทุนโดยอาศัยการสวรมสิทธิ
2. ข้อ 102 ข้อ 103 และข้อ 104 จะใช้บังคับโดยอนุโลมเกี่ยวกับการชำระเงินแก่ภาคีหรือหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายของภาคนั้นตามที่กล่าวถึงตอนแรกในวรรค 1 ข้างต้น โดยอาศัยการโอนสิทธิหรือสิทธิเรียกร้องดังกล่าว และการโอนการชำระเงินดังกล่าว

ข้อ 106

การระงับข้อพิพาทการลงทุนระหว่างภาคีและผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่าย

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ ข้อพิพาทการลงทุน ได้แก่ ข้อพิพาทระหว่างภาคีและผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายเกี่ยวกับการอ้างว่าผู้ลงทุนได้รับความสูญเสียหรือความเสียหายด้วยเหตุผลว่ามี หรือที่เกิดจาก การฝ่าฝืนพันธกรณีภายใต้บทนี้ที่กล่าวอ้างว่ามีโดยภาคีฝ่ายแรก
2. ในกรณีที่มีข้อพิพาทการลงทุน ข้อพิพาทการลงทุนดังกล่าวจะต้องระงับอย่างฉันทมิตรเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยผ่านการปรึกษาหารือกันระหว่างคู่พิพาทในข้อพิพาทการลงทุน
3. หากข้อพิพาทการลงทุนไม่สามารถระงับโดยผ่านการปรึกษาหารือดังกล่าวได้ภายใน 6 เดือนนับจากวันที่ผู้ลงทุนร้องขอการปรึกษาหารือเป็นลายลักษณ์อักษร และหากผู้ลงทุนที่เกี่ยวข้องยังไม่ได้ยื่นคำฟ้องข้อพิพาทการลงทุนเพื่อการแก้ไข ปัญหาต่อศาลยุติธรรมหรือองค์คณะทางปกครองภายใต้กฎหมายของภาคีที่เป็นคู่พิพาทในข้อพิพาทการลงทุน (ซึ่งต่อไปในข้อนี้จะเรียกว่า “ภาคีผู้พิพาท”) ผู้ลงทุนนั้นอาจยื่นข้อพิพาทการลงทุนต่อการประนอมข้อพิพาทหรือการอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศอย่างใดอย่างหนึ่งต่อไปนี้

- (เอ) การประนอมข้อพิพาทหรือการอนุญาโตตุลาการตามบทบัญญัติของอนุสัญญาว่าด้วยการระงับข้อพิพาทเกี่ยวกับการลงทุนระหว่างรัฐและคนชาติของรัฐอื่น ที่ทำที่กรุงวอชิงตัน เมื่อวันที่ 18 มีนาคม ค.ศ.1965 ตามที่อาจแก้ไขเพิ่มเติม (ซึ่งต่อไปในข้อนี้จะเรียกว่า “อนุสัญญาอิกสิต”) โดยมีเงื่อนไขว่าภาคีทั้งสองฝ่ายเป็นภาคีของอนุสัญญาอิกสิต
- (บี) การประนอมข้อพิพาทหรือการอนุญาโตตุลาการภายใต้กฎการอำนวยความสะดวกของศูนย์ระหว่างประเทศเพื่อการระงับข้อพิพาทการลงทุน ตามที่อาจแก้ไขเพิ่มเติม โดยมีเงื่อนไขว่าภาคีฝ่ายหนึ่งเป็นภาคีของอนุสัญญาอิกสิต หรือ
- (ซี) การอนุญาโตตุลาการภายใต้กฎอนุญาโตตุลาการของคณะกรรมการแห่งสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายการค้าระหว่างประเทศ ซึ่งยอมรับโดยคณะกรรมการแห่งสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายการค้าระหว่างประเทศ เมื่อวันที่ 28 เมษายน ค.ศ.1976 ตามที่อาจแก้ไขเพิ่มเติม

ในส่วนที่เกี่ยวกับการอ้างสิทธิที่เฉพาะเจาะจง ให้ถือว่าการใช้สิทธิภายใต้วรรคนี้เพื่อยื่นข้อพิพาทการลงทุนต่อการอนุญาโตตุลาการเป็นการยกเลิกสิทธิยื่นฟ้องต่อกระบวนการระงับข้อพิพาทอื่นใดที่ระบุไว้ในวรรคนี้และกระบวนการพิจารณา

ต่อหน้าศาลยุติธรรมและองค์คณะทางปกครองภายใต้กฎหมายของภาคีผู้พิพาท เว้นแต่ว่ากระบวนการอนุญาโตตุลาการได้ยุติลงก่อนที่จะมีคำชี้ขาดสุดท้ายในสาระของคดี

4. กฎอนุญาโตตุลาการที่ใช้บังคับจะใช้กับการอนุญาโตตุลาการที่กล่าวถึงในข้อนี้ ยกเว้นเท่าที่มีการปรับเปลี่ยนโดยข้อนี้

5. ผู้ลงทุนที่เป็นคู่พิพาทในข้อพิพาทการลงทุนที่ตั้งใจจะยื่นข้อพิพาทการลงทุนตามอนุวรรค 3 (เอ) อนุวรรค 3 (บี) หรืออนุวรรค 3 (ซี) ข้างต้น (ซึ่งต่อไปในข้อนี้จะเรียกว่า “ผู้ลงทุนผู้พิพาท”) จะต้องส่งหนังสือบอกกล่าวเจตจำนงดังกล่าวไปยังภาคีผู้พิพาท อย่างน้อย 90 วันก่อนที่ยื่นคำฟ้อง หนังสือบอกกล่าวเจตจำนงจะต้องระบุ

(เอ) ชื่อและที่อยู่ของผู้ลงทุนผู้พิพาท

(บี) มาตรการเฉพาะของภาคีผู้พิพาทที่เป็นประเด็นพิพาท และสรุปสาระสำคัญของมูลฐานทางข้อเท็จจริงและทางกฎหมายของข้อพิพาทที่เพียงพอที่จะเสนอปัญหาอย่างชัดเจน รวมถึงบทบัญญัติของบทนี้ที่ถูกกล่าวอ้างว่าถูกฝ่าฝืน และ

(ซี) กระบวนการระงับข้อพิพาทตามที่ระบุไว้ในอนุวรรค 3 (เอ) อนุวรรค 3 (บี) หรืออนุวรรค 3 (ซี) ข้างต้น ซึ่งผู้ลงทุนผู้พิพาทประสงค์จะเลือกใช้

6. ภาคีแต่ละฝ่ายยินยอม ณ ที่นี้ ให้ยื่นข้อพิพาทการลงทุนต่อการระงับข้อพิพาทหรือการอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศตามที่กำหนดไว้ในข้อนี้ หากเวลาเกินกว่าสองปีได้ผ่านไปนับตั้งแต่วันที่ผู้ลงทุนผู้พิพาทได้รู้ หรือควรที่จะได้รู้แล้วแต่ว่ากรณีใดเกิดก่อน ว่าความสูญเสียหรือความเสียหายตามที่ตนได้กล่าวอ้างได้เกิดขึ้นแก่ผู้ลงทุนผู้พิพาท ความยินยอมข้างต้นจะไม่มีผล

7. วรรค 3 ข้างต้นจะไม่ขัดขวางไม่ให้ผู้ลงทุนผู้พิพาทเริ่มหรือดำเนินต่อไปซึ่งการกระทำที่ได้มาซึ่งการเยียวยาความเสียหายโดยคำสั่งห้ามระหว่างกาลที่ไม่เกี่ยวกับการชำระค่าเสียหายต่อหน้าศาลยุติธรรมหรือองค์คณะทางปกครองภายใต้กฎหมายของภาคีผู้พิพาท โดยมีเงื่อนไขว่าการกระทำนั้นนำขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์เดียวที่จะรักษาไว้ซึ่งสิทธิและผลประโยชน์ของผู้ลงทุนผู้พิพาทในระหว่างที่กระบวนการอนุญาโตตุลาการยังไม่สิ้นสุด

8. เว้นแต่ผู้ลงทุนผู้พิพาทและภาคีผู้พิพาท (ซึ่งต่อไปในข้อนี้จะเรียกว่า “คู่พิพาท”) จะตกลงเป็นอย่างอื่น คณะอนุญาโตตุลาการจะประกอบด้วยอนุญาโตตุลาการ 3 คน ได้แก่อนุญาโตตุลาการที่แต่งตั้งโดยคู่พิพาทแต่ละฝ่ายฝ่ายละหนึ่งคน และอนุญาโตตุลาการคนที่สามซึ่งจะต้องเป็นอนุญาโตตุลาการผู้เป็นประธานที่แต่งตั้งโดยการตกลงกันระหว่างคู่พิพาท หากผู้ลงทุนผู้พิพาทหรือภาคีผู้พิพาทไม่สามารถแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการได้ภายใน 75 วัน นับจากวันที่ได้มีการยื่นข้อพิพาทการลงทุนต่อการอนุญาโตตุลาการ เลขานุการแห่งศูนย์ระหว่างประเทศเพื่อการระงับข้อพิพาทการลงทุนจะแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการหนึ่งคนหรือมากกว่าเท่าที่ยังไม่มีการแต่งตั้งตามดุลพินิจของตน เมื่อมีการร้องขอจากคู่พิพาทฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง โดยอยู่ภายใต้บังคับของข้อกำหนดของวรรค 9 และวรรค 10 ข้างล่าง

9. เว้นแต่คู่พิพาทจะตกลงเป็นอย่างอื่น อนุญาโตตุลาการคนที่สามจะต้องไม่มีสัญชาติเดียวกับผู้ลงทุนผู้พิพาท หรือไม่เป็นคนชาติของภาคีผู้พิพาท หรือไม่มีถิ่นที่อยู่ประจำในพื้นที่ของภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หรือไม่ได้ถูกจ้างโดยภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ณ เวลาที่ได้รับการแต่งตั้ง

10. คู่พิพาทแต่ละฝ่ายอาจจะบรรลุข้อตกลงไม่เกิน 3 สัปดาห์ซึ่งการแต่งตั้งให้เป็นอนุญาโตตุลาการไม่เป็นที่ยอมรับได้ของตน ในกรณีนี้ เลขานุการแห่งศูนย์ระหว่างประเทศเพื่อการระงับข้อพิพาทการลงทุนไม่อาจแต่งตั้งบุคคลใดที่มีสัญชาติที่ได้ระบุ โดยคู่พิพาทฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเป็นอนุญาโตตุลาการได้

11. การอนุญาโตตุลาการใดๆ ภายใต้ข้อนี้จะต้องจัดขึ้นในประเทศที่เป็นภาคีของอนุสัญญาว่าด้วยการยอมรับและการบังคับตามคำชี้ขาดอนุญาโตตุลาการต่างชาติ ที่ทำที่นครนิวยอร์ก เมื่อวันที่ 10 มิถุนายน ค.ศ. 1958 ตามที่อาจแก้ไขเพิ่มเติม

12. ในกรณีที่คณะอนุญาโตตุลาการมีคำชี้ขาดสุดท้ายให้คู่พิพาทฝ่ายหนึ่งแพ้ คณะอนุญาโตตุลาการอาจมีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ได้เท่านั้น ทั้งนี้ โดยแยกกันหรือรวมกันก็ได้

(เอ) การชำระค่าเสียหายเป็นเงินและดอกเบี้ยที่ใช้บังคับ และ

(บี) การชดใช้คืนทรัพย์สิน ซึ่งในกรณีนี้คำชี้ขาดจะต้องกำหนดว่าภาคีผู้พิพาทอาจชำระค่าเสียหายเป็นเงินและดอกเบี้ยที่ใช้บังคับแทนการชดใช้คืนได้

ทั้งนี้ อาจมีคำชี้ขาดเรื่องค่าใช้จ่าย ตามกฎอนุญาโตตุลาการที่ใช้บังคับได้เช่นกัน

13. คำชี้ขาดอนุญาโตตุลาการใดๆ ที่มีขึ้นตามข้อนี้จะเป็นที่สุดและผูกพันคู่พิพาท ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติของคำชี้ขาดใดๆ ดังกล่าวโดยไม่ล่าช้า และจะต้องกำหนดในพื้นที่ของตนให้มีการบังคับคำชี้ขาดโดยเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้องของตน

14. ในการอนุญาโตตุลาการภายใต้ข้อนี้ ภาคีจะต้องไม่อ้างเป็นคำแก้ต่าง คำฟ้องแย้ง สิทธิหักล้าง หรืออื่นใด ว่าผู้ลงทุนผู้พิพาทได้รับหรือจะได้รับการชดใช้ค่าเสียหายหรือการชดเชยอื่นสำหรับความเสียหายที่กล่าวอ้างทั้งหมดหรือบางส่วน

15. ข้อนี้จะไม่ใช่บังคับกับข้อพิพาทการลงทุน

(เอ) ที่เกิดจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น หรือข้อพิพาทการลงทุนที่ได้ระงับแล้ว ก่อนความตกลงฉบับนี้มีผลใช้บังคับ

(บี) ในส่วนที่เกี่ยวกับพันธกรณีภายใต้ข้อ 97 และ

(ซี) ในส่วนที่เกี่ยวกับมาตรการที่นอกเหนือจากมาตรการที่เกี่ยวกับการจัดการ การดำเนินการ การปฏิบัติการ การคงไว้ การใช้ การได้รับประโยชน์ และการขายหรือการจำหน่ายจ่ายโอนอื่นๆ ซึ่งการลงทุน

ข้อ 107

พิธีการพิเศษ

โดยไม่คำนึงถึงข้อ 93 และข้อ 96 ภาคีแต่ละฝ่ายอาจกำหนดพิธีการพิเศษที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการลงทุนของผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายในพื้นที่ของตน ดังเช่น การปฏิบัติตามข้อกำหนดเรื่องการจัดทะเบียน โดยมีเงื่อนไขว่าพิธีการพิเศษดังกล่าวไม่มีผลเสียต่อสาระของสิทธิภายใต้บทนี้

ข้อ 108
มาตรการปกป้องชั่วคราว

1. ภาคือนำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งมาตรการที่ไม่สอดคล้องกับพันธกรณีของตนภายใต้ข้อ 93 ที่เกี่ยวข้องกับธุรกรรมทุนข้ามชาติ และข้อ 104
  - (เอ) ในกรณีที่มีปัญหาเรื่องดุลการชำระเงินและปัญหาการเงินภายนอกอย่างรุนแรง หรือภัยที่อาจเกิดปัญหาดังกล่าว หรือ
  - (บี) ในกรณีที่ ในสภาวะการณ์ที่เป็นพิเศษ การเคลื่อนย้ายทุนทำให้ หรือเป็นภัยที่อาจทำให้เกิดวิกฤตทางเศรษฐกิจหรือทางการเงิน
2. มาตรการที่กล่าวถึงในวรรค 1 ข้างต้น
  - (เอ) จะต้องให้ความมั่นใจว่าภาคีอีกฝ่ายได้รับการปฏิบัติที่เป็นการอนุเคราะห์ที่เทียบเท่ากับประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคีใดๆ
  - (บี) จะต้องสอดคล้องกับขอบทของความตกลงของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ ตามที่อาจแก้ไขเพิ่มเติม
  - (ซี) จะต้องหลีกเลี่ยงความเสียหายที่ไม่จำเป็นต่อผลประโยชน์เชิงพาณิชย์ เศรษฐกิจ และทางการเงินของภาคีอีกฝ่าย
  - (ดี) จะต้องไม่เกินกว่าที่จำเป็นเพื่อแก้ไขสภาวะการณ์ที่ระบุไว้ในวรรค 1 ข้างต้น และ
  - (อี) จะต้องใช้เป็นการชั่วคราวและจะต้องค่อยๆ ยกเลิกแบบก้าวหน้าเป็นลำดับ เมื่อสถานการณ์ที่ระบุในวรรค 1 ข้างต้นดีขึ้น
3. ในการวินิจฉัยเหตุการณ์เพื่อใช้ข้อจำกัดดังกล่าว ภาคือนำมาใช้ลำดับความสำคัญที่มากกว่าแก่สาขาที่มีความจำเป็นมากกว่าในการพัฒนาทางเศรษฐกิจของตน อย่างไรก็ตาม มาตรการดังกล่าวจะต้องไม่นำมาใช้หรือคงไว้เพื่อความมุ่งประสงค์ในการปกป้องสาขาที่เฉพาะเจาะจง
4. มาตรการใดๆ ที่นำมาใช้หรือคงไว้ภายใต้วรรค 1 ข้างต้น หรือความเปลี่ยนแปลงใดๆ ในนั้น จะต้องแจ้งภาคีอีกฝ่ายให้รู้โดยพลัน
5. ภาคีที่ใช้มาตรการตามวรรค 1 ข้างต้น อาจเริ่มการปรึกษาหารือกับภาคีอีกฝ่ายโดยพลัน เมื่อได้รับการร้องขอจากภาคีอีกฝ่าย เพื่อที่จะทบทวนมาตรการที่นำมาใช้โดยภาคีฝ่ายแรก
6. ไม่มีสิ่งใดในบทนี้จะถือว่าเปลี่ยนแปลงสิทธิที่ได้รับและพันธกรณีที่ได้รับโดยภาคีในฐานะภาคีของขอบทของความตกลงของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ ตามที่อาจแก้ไขเพิ่มเติม

ข้อ 109
มาตรการด้านดูแลความแข็งแกร่งและ
มาตรการเพื่อความมั่นใจในเสถียรภาพของเศรษฐกิจมหภาคหรืออัตราแลกเปลี่ยน

1. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติอื่นใดของบทนี้ ภาคีจะไม่ถูกขัดขวางไม่ให้ใช้

(เอ) มาตรการเพื่อเหตุผลด้านดูแลความแข็งแกร่ง รวมถึงมาตรการเพื่อทำให้ความคุ้มครองผู้ลงทุน ผู้ฝากเงิน ผู้ถือกรรมธรรม์ หรือบุคคลที่มีวิสาหกิจผู้ให้บริการการเงินทำหน้าที่ดูแลทรัพย์สินให้ หรือเพื่อให้ความมั่นใจว่ามีความมั่นคงและเสถียรภาพของระบบการเงิน หรือ

(บี) มาตรการเพื่อให้ความมั่นใจว่ามีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจมหภาคหรืออัตราแลกเปลี่ยน

หมายเหตุ มาตรการที่กล่าวถึงในอนุวรรค (บี) ข้างต้น รวมถึง มาตรการเกี่ยวกับนโยบายเงินตราหรือมาตรการเพื่อยับยั้งการเคลื่อนย้ายทุนเพื่อเก็งกำไร มาตรการดังกล่าวจะต้องไม่เกินกว่าเท่าที่จำเป็นสำหรับวัตถุประสงค์ในการให้ความมั่นใจว่ามีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจมหภาคหรืออัตราแลกเปลี่ยน มาตรการเพื่อให้ความมั่นใจว่ามีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจมหภาคหรืออัตราแลกเปลี่ยนไม่ครอบคลุมถึงมาตรการที่เกี่ยวกับการส่งเสริมและให้ความคุ้มครองสาขาที่เฉพาะเจาะจง

2. ในกรณีที่มาตรการดังกล่าวไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติของบทนี้ มาตรการเหล่านั้นจะต้องไม่ใช่เป็นวิธีหลีกเลี่ยงข้อผูกพันหรือพันธกรณีของภาคีภายใต้บทนี้

ข้อ 110

มาตรการการจำกัดเก็บภาษีที่เป็นการเวนคืน

1. ข้อ 102 จะไม่ใช่บังคับกับมาตรการการจำกัดเก็บภาษีเท่าที่มาตรการการจำกัดเก็บภาษีนั้นเป็นการเวนคืนตามที่กำหนดไว้ในวรรค 1 ของข้อ 102

2. ในกรณีที่วรรค 1 ข้างต้นใช้บังคับ ข้อ 94 และข้อ 106 จะใช้บังคับเช่นกันในส่วนที่เกี่ยวข้องกับมาตรการการจำกัดเก็บภาษี

3. (เอ) ผู้ลงทุนไม่อาจอ้างข้อ 102 เป็นพื้นฐานสำหรับข้อพิพาทการลงทุนภายใต้ข้อ 106 ได้ ในกรณีที่มีการวินิจฉัยแล้วตามอนุวรรค (บี) ข้างล่างว่ามาตรการนั้นไม่ใช่การเวนคืน

(บี) ผู้ลงทุนที่ต้องการอ้างข้อ 102 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับมาตรการการจำกัดเก็บภาษีจะต้องยื่นประเด็นนั้นถึงหน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีทั้งสองฝ่าย ณ เวลาที่ผู้ลงทุนมีการร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษรภายใต้วรรค 5 ของข้อ 106 เพื่อวินิจฉัยว่ามาตรการดังกล่าวไม่เป็นการเวนคืนหรือไม่ หากหน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีทั้งสองฝ่ายไม่พิจารณาประเด็นดังกล่าว หรือได้พิจารณาแล้วแต่ไม่สามารถวินิจฉัยได้ว่ามาตรการดังกล่าวไม่เป็นการเวนคืนภายในระยะเวลา 180 วันของการส่งเรื่องดังกล่าว ผู้ลงทุนอาจยื่นคำฟ้องต่ออนุญาโตตุลาการภายใต้ข้อ 106

(ซี) เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุวรรค (บี) ข้างต้น คำว่า “หน่วยงานผู้มีอำนาจ” หมายถึง

(หนึ่ง) ในกรณีญี่ปุ่น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ

(สอง) ในกรณีประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ

ข้อ 111

มาตรการทางสิ่งแวดล้อม

ภาคีแต่ละฝ่ายยอมรับว่าเป็นการไม่เหมาะสมที่จะส่งเสริมการลงทุนโดยการผ่อนปรนมาตรการทางสิ่งแวดล้อมของตน เพื่อการนี้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องไม่ยกเว้นหรือผ่อนผันมาตรการทางสิ่งแวดล้อมดังกล่าวเพื่อเป็นการสนับสนุนกิจกรรมการลงทุนในพื้นที่ของตน

ข้อ 112

การปฏิเสธประโยชน์

1. ภาคีอาจปฏิเสธประโยชน์ของบทนี้แก่ผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายที่เป็นวิสาหกิจของภาคีอีกฝ่ายนั้นและแก่การลงทุนของผู้ลงทุนดังกล่าว ในกรณีที่ภาคีนั้นพิสูจน์ได้ว่าวิสาหกิจนั้นเป็นเจ้าของ หรือถูกควบคุม โดยบุคคลของประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคี และภาคีที่ปฏิเสธประโยชน์

- (เอ) ไม่มีความสัมพันธ์ทางการทูตกับประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคีนั้น หรือ
- (บี) รับเอามาใช้หรือคงไว้ซึ่งมาตรการในส่วนที่เกี่ยวข้องกับประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคีนั้นที่ห้ามการทำธุรกรรมกับวิสาหกิจนั้น หรือที่จะถูกฝ่าฝืนหรือหลบเลี่ยงหากมีการให้ประโยชน์ภายใต้บทนี้แก่วิสาหกิจนั้นหรือการลงทุนของวิสาหกิจนั้น

2. ภาคีอาจปฏิเสธการให้ประโยชน์ของบทนี้แก่ผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายที่เป็นวิสาหกิจของภาคีอีกฝ่ายนั้นและแก่การลงทุนของผู้ลงทุนดังกล่าว ในกรณีที่ภาคีนั้นพิสูจน์ได้ว่าวิสาหกิจนั้นเป็นเจ้าของ หรือถูกควบคุม โดยบุคคลของประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคี และวิสาหกิจนั้นไม่มีการดำเนินการทางธุรกิจที่มีนัยสำคัญในพื้นที่ของภาคีอีกฝ่ายนั้น

ข้อ 113

คณะกรรมการว่าด้วยการลงทุน

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการปฏิบัติตามและการดำเนินการตามบทนี้อย่างมีประสิทธิภาพ ให้จัดตั้งคณะกรรมการว่าด้วยการลงทุน (ซึ่งต่อไปในข้อนี้จะเรียกว่า “คณะกรรมการ”) ตามข้อ 13
2. หน้าที่ของคณะกรรมการจะมีดังต่อไปนี้
  - (เอ) ทบทวนการปฏิบัติตามและการดำเนินการตามบทนี้
  - (บี) แลกเปลี่ยนข้อมูลในเรื่องใดๆ ที่เกี่ยวกับบทนี้
  - (ซี) หาหรือประเด็นใดๆ ที่เกี่ยวกับบทนี้ตามที่อาจจะตกลงกัน
  - (ดี) รายงานผลการพิจารณาและผลจากการหารือของคณะกรรมการต่อคณะกรรมการร่วม และ
  - (อี) ปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ที่อาจได้รับมอบหมายโดยคณะกรรมการร่วมตามข้อ 13

ข้อ 114

การทบทวน

คู่ภาคีจะต้องเข้าสู่การเจรจาภายใน 5 ปีหลังจากวันที่ความตกลงฉบับนี้มีผลใช้บังคับสำหรับการทบทวนทั่วไปของข้อผูกพันภายใต้ข้อ 93 และข้อ 97 ในสาขาที่ไม่ใช่บริการทั้งหมด และจะต้องเข้าสู่การเจรจาภายใน 6 ปีหลังจากวันที่ความตกลงฉบับนี้มีผลใช้บังคับสำหรับการทบทวนบทบัญญัติของวรรค 4 และวรรค 6 ของข้อ 90 และของข้อ 96

บทที่ 9 การเคลื่อนย้ายของบุคคลธรรมดา

ข้อ 115

ขอบเขตและความครอบคลุม

1. บทนี้จะใช้บังคับกับมาตรการที่กระทบต่อการเคลื่อนย้ายของบุคคลธรรมดาของภาคีที่เข้าสู่ภาคีอีกฝ่ายและอยู่ในประเภทใดประเภทหนึ่งที่กล่าวถึงในวรรค 1 ของข้อ 117
2. บทนี้จะไม่ใช่บังคับกับมาตรการที่กระทบต่อบุคคลธรรมดาที่แสวงหาการเข้าสู่ตลาดการจ้างงานของคู่ภาคี และจะไม่ใช่บังคับกับมาตรการเกี่ยวกับการถือสัญชาติ ถิ่นที่อยู่ หรือการจ้างงานถาวร
3. บทนี้จะไม่ขัดขวางภาคีไม่ให้ใช้มาตรการควบคุมดูแลการเข้าเมืองไปยัง หรือการพำนักชั่วคราวใน ภาคีฝ่ายแรกของบุคคลธรรมดาของภาคีอีกฝ่าย รวมถึงมาตรการที่จำเป็นเพื่อปกป้องบูรณภาพของ และให้ความมั่นใจใน การเคลื่อนย้ายอย่างเป็นระเบียบของบุคคลธรรมดาข้ามเขตแดนของตน โดยมีเงื่อนไขว่ามาตรการดังกล่าวไม่ถูกใช้ในลักษณะที่ลดล้างหรือทำให้ประโยชน์ที่ภาคีอีกฝ่ายได้รับภายใต้ข้อกำหนดของข้อผูกพันเฉพาะเสื่อมเสีย

หมายเหตุ ข้อเท็จจริงเพียงอย่างเดียวที่มีข้อกำหนดให้ต้องมีการตรวจลงตราสำหรับบุคคลธรรมดาที่มีสัญชาติหรือเป็นพลเมืองของบางประเทศ และไม่มีข้อกำหนดดังกล่าวสำหรับบุคคลธรรมดาของประเทศอื่น จะไม่ถือว่าทำให้เป็นการลดล้าง หรือทำให้ประโยชน์ภายใต้ข้อผูกพันเฉพาะเสียหายไป

ข้อ 116

คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ คำว่า “บุคคลธรรมดาของภาคีอีกฝ่าย” หมายถึง บุคคลธรรมดาที่พำนักอาศัยในภาคีอีกฝ่ายหรือที่อื่น และเป็นผู้ที่ภายใต้กฎหมายของภาคีอีกฝ่ายเป็นชนชาติของภาคีอีกฝ่ายนั้น

ข้อ 117

ข้อผูกพันเฉพาะ

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องระบุในภาคผนวก 7 ซึ่งข้อผูกพันเฉพาะที่ตนรับสำหรับประเภทของบุคคลธรรมดาต่อไปนี้
  - (เอ) นักธุรกิจที่พำนักระยะสั้นของภาคีอีกฝ่าย
  - (บี) ผู้โอนย้ายภายในกิจการของภาคีอีกฝ่าย
  - (ซี) ผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่าย
  - (ดี) บุคคลธรรมดาของภาคีอีกฝ่ายซึ่งให้บริการวิชาชีพ
  - (อี) บุคคลธรรมดาของภาคีอีกฝ่ายซึ่งดำเนินกิจกรรมทางธุรกิจ ที่ต้องใช้เทคโนโลยีหรือความรู้ระดับสูงหรือที่ต้องใช้ทักษะเฉพาะทางที่เป็นส่วนหนึ่งของสาขาเฉพาะของอุตสาหกรรม บนพื้นฐานของสัญญาส่วนบุคคลกับองค์กรสาธารณะหรือเอกชนในภาคีฝ่ายแรก และ
  - (เอฟ) ผู้ฝึกสอนของภาคีอีกฝ่าย

2. บุคคลธรรมดาที่ครอบครัวควบคุมโดยข้อผูกพันเฉพาะที่กล่าวถึงในวรรค 1 ข้างต้น จะต้องได้รับอนุญาตให้เข้าเมืองและพำนักชั่วคราว โดยเป็นไปตามข้อกำหนดและเงื่อนไขของข้อผูกพันเฉพาะที่ระบุในภาคผนวก 7 โดยมีเงื่อนไขว่าบุคคลธรรมดานั้นปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับที่ใช้บังคับในการเข้าเมืองและการพำนักชั่วคราวซึ่งไม่ขัดต่อบทบัญญัติของบทนี้
3. ภาคีสองฝ่ายจะต้องไม่กำหนดหรือคงไว้ซึ่งข้อจำกัดเกี่ยวกับจำนวนโดยรวมของการตรวจลงตราที่จะออกให้ในคู่ภาคิแก่บุคคลธรรมดาของภาคิอีกฝ่ายภายในวรรค 1 ข้างต้น เว้นแต่จะระบุไว้เป็นอย่างอื่นในภาคผนวก 7

ข้อ 118

ข้อกำหนดและขั้นตอนเกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายของบุคคลธรรมดา

1. ภาคิแต่ละฝ่ายจะต้องจัดพิมพ์หรือเผยแพร่ด้วยวิธีอื่นแก่ภาคิอีกฝ่ายในวันที่ความตกลงฉบับนี้มีผลใช้บังคับ ซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับข้อกำหนดและขั้นตอนที่จำเป็นสำหรับการยื่นคำขอที่มีประสิทธิภาพสำหรับการให้เข้าเมือง การพำนักชั่วคราวครั้งแรกหรือการอยู่ต่อ และในกรณีที่ใช้บังคับได้ ใบอนุญาตทำงานและการเปลี่ยนแปลงสถานะของการพำนักชั่วคราวในภาคินั้น ในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลธรรมดาที่อยู่ในข้อผูกพันเฉพาะของภาคิภายใต้บทนี้
2. ภาคิแต่ละฝ่ายจะต้องพยายามให้ข้อมูลเกี่ยวกับข้อกำหนดและขั้นตอนที่กล่าวถึงในวรรค 1 ข้างต้น เมื่อได้รับการร้องขอจากบุคคลธรรมดาของภาคิอีกฝ่าย
3. ภาคิแต่ละฝ่ายจะต้องพยายามแจ้งให้ภาคิอีกฝ่ายรู้โดยพลันเกี่ยวกับการเริ่มใช้ข้อกำหนดและขั้นตอนใหม่ๆ หรือความเปลี่ยนแปลงในข้อกำหนดและขั้นตอนที่มีอยู่ใดๆ ที่กล่าวถึงในวรรค 1 ข้างต้น ที่กระทบต่อการยื่นคำร้องที่มีประสิทธิภาพสำหรับการให้เข้าเมือง การพำนักชั่วคราวครั้งแรกหรือการอยู่ต่อ และในกรณีที่ใช้บังคับได้ ใบอนุญาตทำงานและการเปลี่ยนแปลงสถานะของการพำนักชั่วคราวในภาคินั้น
4. ภาคิแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่าค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจของตนสำหรับการยื่นคำขอที่กล่าวถึงในวรรค 1 ข้างต้นจะไม่ใช่สิ่งกีดขวางที่ไม่สมเหตุผลในตัวเอง ต่อการเคลื่อนย้ายของบุคคลธรรมดาภายใต้บทนี้
5. ภาคิแต่ละฝ่ายจะต้องพยายาม อย่างมากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ ที่จะดำเนินมาตรการเพื่อให้ข้อกำหนดเรียบง่ายขึ้นและอำนวยความสะดวกและเร่งรัดขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนย้ายของบุคคลธรรมดาของภาคิอีกฝ่ายภายในกรอบของกฎหมายและข้อบังคับของตน ข้อผูกพันเฉพาะที่เกี่ยวกับมาตรการดังกล่าวจะระบุไว้ในภาคผนวก 7

ข้อ 119

การยอมรับร่วมกัน

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการอำนวยความสะดวกแก่การเคลื่อนย้ายของบุคคลธรรมดาภายใต้บทนี้ ภาคิอาจยอมรับการศึกษาหรือประสบการณ์ที่ได้รับ ข้อกำหนดที่ได้ปฏิบัติตาม หรือใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองที่ออกให้ในภาคิอีกฝ่าย เพื่อความมุ่งประสงค์ของการปฏิบัติตามมาตรฐานหรือหลักเกณฑ์ของตน ไม่ว่าจะทั้งหมดหรือบางส่วน สำหรับการจดทะเบียนมอบอำนาจ การออกใบอนุญาต หรือการรับรองบุคคลธรรมดาของภาคิอีกฝ่าย
2. การยอมรับที่กล่าวถึงในวรรค 1 ข้างต้น ซึ่งอาจบรรลุได้โดยการทำให้สอดคล้องกันหรือโดยวิธีอื่น อาจอยู่บนพื้นฐานของความตกลงหรือข้อตกลงระหว่างคู่ภาคิ หรืออาจให้โดยฝ่ายเดียว

3. ในกรณีที่ภาคียอมรับ โดยความตกลงหรือข้อตกลงระหว่างภาคีกับประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคีหรือโดยฝ่ายเดียว ซึ่งการศึกษาหรือประสบการณ์ที่ได้รับ ข้อกำหนดที่ได้ปฏิบัติตาม หรือใบอนุญาตหรือใบรับรองที่ออกให้ในประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคี ภาคีจะต้องให้โอกาสที่เพียงพอแก่ภาคีอีกฝ่ายเพื่อแสดงให้เห็นว่าการศึกษาหรือประสบการณ์ที่ได้รับ ข้อกำหนดที่ได้ปฏิบัติตาม หรือใบอนุญาตหรือใบรับรองที่ได้ออกให้ในภาคีอีกฝ่ายควรได้รับการยอมรับเช่นกัน

ข้อ 120

คณะอนุกรรมการว่าด้วยการเคลื่อนย้ายของบุคคลธรรมดา

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการปฏิบัติตามและการดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพของบทนี้ ให้จัดตั้งคณะอนุกรรมการว่าด้วยการเคลื่อนย้ายของบุคคลธรรมดา (ซึ่งต่อไปในข้อนี้เรียกว่า “คณะอนุกรรมการ”) ตามข้อ 13
2. หน้าที่ของคณะอนุกรรมการจะมีดังต่อไปนี้
  - (เอ) ทบทวนการปฏิบัติตามและการดำเนินการตามบทนี้
  - (บี) ทบทวนขอบเขตของข้อผูกพันของคู่ภาคีภายใต้บทนี้ รวมถึงการแสวงหาความเป็นไปได้สำหรับคู่ภาคีที่จะจัดทำข้อผูกพันที่ไม่ได้รวมอยู่ในข้อผูกพันเฉพาะภายใต้วรรค 1 ของข้อ 117 โดยคำนึงถึงความจำเป็นของแต่ละฝ่ายและผลประโยชน์ร่วมกันของคู่ภาคี
  - (ซี) หาหรือประเด็นใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับบทนี้ตามที่อาจจะตกลงกัน
  - (ดี) รายงานผลการพิจารณาของคณะอนุกรรมการต่อคณะกรรมการร่วม และ
  - (อี) ปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ ที่อาจได้รับมอบหมายโดยคณะกรรมการร่วมตามข้อ 13
3. คณะอนุกรรมการจะต้องทำงานโดยปรึกษาหารืออย่างใกล้ชิดกับคณะอนุกรรมการพิเศษว่าด้วยการยอมรับร่วมกัน ที่จัดตั้งภายใต้อนุวรรค 6 ข้างล่าง และจะต้องคำนึงถึงผลการพิจารณาของคณะอนุกรรมการพิเศษที่กล่าวถึงในอนุวรรค 6 (บี) (ห้า) ข้างล่าง ในการพิจารณาของตน
4. คณะอนุกรรมการจะประกอบด้วยผู้แทนของรัฐบาลของคู่ภาคี
5. คณะอนุกรรมการจะประชุมกันอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง
6. (เอ) เพื่อความมุ่งประสงค์ของการปฏิบัติตามและการดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพของข้อ 119 คณะอนุกรรมการจะจัดตั้งคณะอนุกรรมการพิเศษว่าด้วยการยอมรับร่วมกัน (ซึ่งต่อไปในบทนี้จะเรียกว่า “คณะอนุกรรมการพิเศษ”)
  - (บี) หน้าที่ของคณะอนุกรรมการพิเศษจะมีดังต่อไปนี้
    - (หนึ่ง) ทบทวนการปฏิบัติตามและการดำเนินการตามข้อดังกล่าว
    - (สอง) แสวงหาความเป็นไปได้สำหรับคู่ภาคีที่จะจัดทำข้อผูกพันเกี่ยวกับเรื่องที่ได้กล่าวถึงในข้อดังกล่าว โดยคำนึงถึงความต้องการของแต่ละฝ่ายและผลประโยชน์ร่วมกันของคู่ภาคี
    - (สาม) บ่งชี้สาขาและวิธีการในการสานความร่วมมือระหว่างคู่ภาคีต่อไปในเรื่องเกี่ยวกับการยอมรับร่วมกัน

- (สี่) หรือประเด็นใดๆ ที่เกี่ยวกับข้อดังกล่าวตามที่อาจจะตกลงกัน และ
- (ห้า) รายงานผลการพิจารณาของคณะอนุกรรมการพิเศษต่อคณะกรรมการร่วมผ่านทางคณะอนุกรรมการ

ข้อ 121
การเจรจาต่อไป

คู่ภาคีจะต้องเข้าสู่การเจรจาโดยเป็นไปตามภาคผนวก 7 หลังจากวันที่ความตกลงฉบับนี้มีผลใช้บังคับ

บทที่ 10 ทรัพย์สินทางปัญญา

ข้อ 122 บทบัญญัติทั่วไป

1. คู่มือจะต้องให้ และให้ความมั่นใจว่ามี การให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาที่เพียงพอ มีประสิทธิภาพ และอย่างไม่เลือกปฏิบัติ ส่งเสริมประสิทธิภาพและความโปร่งใสในการบริหารระบบการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา และกำหนดมาตรการสำหรับการบังคับใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา เพื่อต่อต้านการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา การปลอมเครื่องหมายการค้า และการละเมิดลิขสิทธิ์ โดยเป็นไปตามบทบัญญัติของบทนี้และความตกลงระหว่างประเทศที่ภาคีทั้งสองฝ่ายเป็นภาคี
2. ทรัพย์สินทางปัญญาที่กล่าวถึงในบทนี้จะหมายถึงทรัพย์สินทางปัญญาทุกประเภท
  - (เอ) ที่เป็นสาระของข้อ 130 ถึงข้อ 137 หรือ
  - (บี) ที่อยู่ภายใต้ความตกลงทริปส์หรือความตกลงระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องที่กล่าวถึงในความตกลงทริปส์
3. คู่มือที่ตระหนักถึงความสำคัญของความตกลงระหว่างประเทศซึ่งกำหนดมาตรฐานระหว่างประเทศในการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา
4. คู่มือที่ยืนยันอีกครั้งถึงข้อผูกพันของตนที่จะปฏิบัติตามพันธกรณีที่ระบุไว้ในความตกลงระหว่างประเทศและบทบัญญัติที่อ้างถึงของความตกลงระหว่างประเทศ ดังต่อไปนี้
  - (เอ) ความตกลงทริปส์
  - (บี) อนุสัญญากรุงเบอร์ลิน และ
  - (ซี) ข้อ 1 ถึงข้อ 12 และข้อ 19 ของอนุสัญญากรุงปารีส

ข้อ 123 คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

- (เอ) คำว่า “อนุสัญญากรุงเบอร์ลิน” หมายถึง อนุสัญญากรุงเบอร์ลินเพื่อการให้ความคุ้มครองงานวรรณกรรมและศิลปกรรม เมื่อวันที่ 9 สิงหาคม ค.ศ. 1886 ตามที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมและอาจแก้ไขเพิ่มเติม
- (บี) คำว่า “ความตกลงกรุงนิส” หมายถึง ความตกลงกรุงนิสเกี่ยวกับการจัดจำพวกสินค้าและบริการระหว่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจดทะเบียนเครื่องหมาย เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน ค.ศ. 1957 ตามที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมและอาจแก้ไขเพิ่มเติม
- (ซี) คำว่า “อนุสัญญากรุงปารีส” หมายถึง อนุสัญญากรุงปารีสเพื่อการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินอุตสาหกรรม เมื่อวันที่ 20 มีนาคม ค.ศ. 1883 ตามที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมและอาจแก้ไขเพิ่มเติม

- (ดี) คำว่า “ข้อมูลการบริหารจัดการสิทธิ” หมายถึง ข้อมูลซึ่งระบุงาน การแสดง หรือสิ่งบันเทิงเสียง ผู้สร้างสรรค์งาน ผู้แสดง หรือผู้ผลิตสิ่งบันเทิงเสียง เจ้าของสิทธิใดๆ ในงาน การแสดง หรือสิ่งบันเทิงเสียง หรือข้อมูลเกี่ยวกับเงื่อนไขและข้อตกลงของการทำงาน งานแสดง หรือสิ่งบันเทิงเสียง และตัวเลขหรือรหัสใดๆ ซึ่งใช้แสดงข้อมูลดังกล่าว เมื่อข้อมูลใดๆ เหล่านี้ได้ติดกับสำเนาของงาน งานแสดงที่ได้รับการบันทึก หรือสิ่งบันเทิงเสียง หรือได้ปรากฏในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสาร หรือการทำงาน งานแสดงที่ได้รับการบันทึก หรือสิ่งบันเทิงเสียงปรากฏต่อสาธารณชน และ
- (อี) คำว่า “ความตกลงสตราส์บวร์ก” หมายถึง ความตกลงสตราส์บวร์กเกี่ยวกับการจัดจำแนกประเภทสิทธิบัตรระหว่างประเทศ เมื่อวันที่ 24 มีนาคม ค.ศ. 1971 ตามที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมและอาจแก้ไขเพิ่มเติม

ข้อ 124

การประติบัติเยี่ยงคนชาติ

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การประติบัติในเรื่องการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาต่อคนชาติของภาคีอีกฝ่าย ที่เป็นการอนุเคราะห์ที่ไม่ด้อยไปกว่าการประติบัติที่ตนให้แก่คนชาติของตน โดยเป็นไปตามข้อ 3 และข้อ 5 ของความตกลงทริปส์

หมายเหตุ เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ “คนชาติ” จะมีความหมายเดียวกับในความตกลงทริปส์ เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อ 124 และข้อ 125 “การให้ความคุ้มครอง” จะรวมถึงเรื่องที่กระทบต่อการมีอยู่ การได้มา ขอบเขต การรักษา และการบังคับใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา ตลอดจนเรื่องที่กระทบต่อการใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่กำหนดเป็นการเฉพาะไว้ในบทนี้

ข้อ 125

การประติบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์ยิ่ง

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การประติบัติต่อคนชาติของภาคีอีกฝ่าย ที่เป็นการอนุเคราะห์ที่ไม่ด้อยไปกว่าการประติบัติที่ตนให้แก่คนชาติของประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคีในเรื่องการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา โดยเป็นไปตามข้อ 4 และข้อ 5 ของความตกลงทริปส์

ข้อ 126

การสร้างเสริมประสิทธิภาพและการทำให้สอดคล้องกันในเรื่องขั้นตอน

- 1 เพื่อความมุ่งประสงค์ของการจัดให้มีการบริหารระบบการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาอย่างมีประสิทธิภาพ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องใช้มาตรการที่เหมาะสมเพื่อสร้างเสริมประสิทธิภาพในขั้นตอนทางปกครองเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญา
- 2 คำขอและการรับจดทะเบียนสิทธิบัตรและการประกาศโฆษณาคำขอและการรับจดทะเบียนสิทธิบัตรจะต้องจัดจำแนกประเภทตามระบบการจัดจำแนกประเภทสิทธิบัตรระหว่างประเทศที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ความตกลงสตราส์บวร์กให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ คำขอจดทะเบียนและการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าสำหรับสินค้าและบริการและการประกาศโฆษณาคำขอและการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าจะต้องจัดจำพวกตามระบบการจัดพวกสินค้าและบริการระหว่างประเทศที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ความตกลงกรุงนิสให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

3. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่าการยื่นคำขอสำหรับการรับสิทธิบัตร หรือคำขอจดทะเบียนผลิตภัณฑ์ อรรถประโยชน์ หรือแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม หรือเครื่องหมายการค้า ซึ่งเทียบเท่ากับการยื่นคำขอปกติในระดับประเทศจะได้รับการยอมรับว่าทำให้เกิดสิทธิในลำดับก่อนที่ระบุในข้อ 4 ของอนุสัญญากรุงปารีส

หมายเหตุ เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 3 ข้างต้น “การยื่นคำขอปกติในระดับประเทศ” หมายถึงการยื่นคำขอใดๆ ที่เพียงพอที่จะกำหนดวันที่ได้มีการยื่นคำขอในภาคีของอนุสัญญากรุงปารีสหรือสมาชิกขององค์การการค้าโลก (ซึ่งต่อไปในบทนี้จะเรียกว่า “ดับบลิว ที โอ”) ไม่ว่าคำขอดังกล่าวจะถูกกำหนดอย่างไรในภายหลัง

ข้อ 127

ความโปร่งใส

เพื่อความมุ่งประสงค์ในการส่งเสริมต่อไปซึ่งความโปร่งใสในการบริหารระบบการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องใช้มาตรการที่เหมาะสมตามกฎหมายและข้อบังคับของตนเพื่อ

- (เอ) ประกาศโฆษณาหรือจัดให้ปรากฏต่อสาธารณชนได้โดยง่ายซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับคำขอสำหรับ และการให้สิทธิบัตร และคำขอจดทะเบียนและการจดทะเบียนผลิตภัณฑ์อรรถประโยชน์ แบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม เครื่องหมายการค้า แบบผังภูมิวงจรรวม และพันธุ์พืชใหม่ และข้อมูลที่อยู่ในแฟ้มที่ถือโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจ
- (บี) จัดให้ปรากฏต่อสาธารณชนได้โดยง่ายซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับคำขอให้ระงับการปล่อยโดยหน่วยงานตุลาการซึ่งสินค้าที่ละเมิดสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา
- (ซี) จัดให้ปรากฏต่อสาธารณชนได้โดยง่ายซึ่งข้อมูล (รวมถึงข้อมูลด้านสถิติ) เกี่ยวกับความพยายามของตนในการจัดให้มีการบังคับใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาอย่างมีประสิทธิภาพ และมีประสิทธิผล และข้อมูลอื่นๆ เกี่ยวกับระบบการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา

ข้อ 128

การส่งเสริมสำนึกเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาของสาธารณชน

คู่ภาคีจะต้องใช้มาตรการที่จำเป็นเพื่อสร้างเสริมสำนึกของสาธารณชนในการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา รวมถึงโครงการด้านการศึกษาและการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการใช้ทรัพย์สินทางปัญญา ตลอดจนการบังคับใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา

ข้อ 129

วัตถุประสงค์

1. การให้ความคุ้มครองและการบังคับใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาควรมีส่วนช่วยในการส่งเสริมนวัตกรรมทางเทคโนโลยี และการถ่ายโอนและการเผยแพร่เทคโนโลยี เพื่อผลประโยชน์ร่วมกันของผู้ผลิตและผู้ใช้ความรู้ด้านเทคโนโลยี และในลักษณะที่เอื้อประโยชน์ต่อสวัสดิการสังคมและเศรษฐกิจ และเพื่อทำให้เกิดความสมดุลของสิทธิและหน้าที่
2. บทนี้ควรได้รับการตีความและปฏิบัติตามในลักษณะที่สนับสนุนสิทธิของคู่ภาคีที่จะใช้มาตรการเพื่อคุ้มครองสาธารณชน โดยเป็นไปตามความตกลงทริปส์และมติโดยที่ประชุมรัฐมนตรีหรือคณะมนตรีใหญ่ของ ดับบลิว ที โอ ที่เกี่ยวกับความตกลงทริปส์และสาธารณชน

ข้อ 130

สิทธิบัตร

1. สิทธิบัตรจะต้องมีอยู่สำหรับการประดิษฐ์ใดๆ ไม่ว่าจะ เป็นผลิตภัณฑ์หรือกรรมวิธีในทุกสาขาของเทคโนโลยี โดยมีเงื่อนไขว่าการประดิษฐ์นั้นเป็นของใหม่ มีขั้นการประดิษฐ์สูงขึ้น และสามารถประยุกต์ในทางอุตสาหกรรมได้ โดยเป็นไปตามข้อ 27 ของความตกลงทริปส์
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่าการประดิษฐ์ที่ขอรับการให้ความคุ้มครองจะไม่ใช่ของใหม่ หากการประดิษฐ์นั้นเป็นที่รู้จักของสาธารณชน ได้ให้รายละเอียดไว้ในประกาศโฆษณาที่ประกาศ หรือทำให้ปรากฏต่อสาธารณชนผ่านทางสายโทรคมนาคมในภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือในประเทศที่ไม่ใช่ภาคีใดๆ ก่อนวันที่ได้มีการยื่นคำขอรับสิทธิบัตรสำหรับการประดิษฐ์นั้น หรือวันที่ได้ลำดับก่อนของการยื่นคำขอนั้นในกรณีที่มีการอ้างลำดับก่อน โดยเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับของภาคีฝ่ายนั้น
3. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่าคำขอรับสิทธิบัตรใดๆ จะไม่ถูกปฏิเสธด้วยเหตุผลเพียงอย่างเดียวว่าสาระที่ขอถือสิทธิในคำขอนั้นเกี่ยวข้องกับจุลชีพที่เกิดตามธรรมชาติ

ข้อ 131

แบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องกำหนดให้มีการให้ความคุ้มครองแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมซึ่งได้รับการสร้างสรรค์อย่างเป็นอิสระที่เป็นแบบผลิตภัณฑ์ใหม่หรือเป็นต้นแบบ โดยเป็นไปตามข้อ 25 ของความตกลงทริปส์
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่าแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่ขอถือสิทธิจะไม่ใช่ของใหม่ หากแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมนั้นเป็นที่รู้จักของสาธารณชน หรือได้ให้รายละเอียดไว้ในประกาศโฆษณาที่ประกาศในภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือในประเทศที่ไม่ใช่ภาคีใดๆ ก่อนวันที่ได้มีการยื่นคำขอจดทะเบียนแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม หรือวันที่ได้ลำดับก่อนของการยื่นคำขอนั้นในกรณีที่มีการอ้างลำดับก่อน โดยเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับของภาคีฝ่ายนั้น
3. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่าเจ้าของแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมซึ่งได้รับการให้ความคุ้มครองจะมีสิทธิที่จะป้องกันไม่ให้บุคคลที่สามซึ่งไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของแบบผลิตภัณฑ์ ทำ ขยาย หรือนำเข้าของซึ่งมีหรือประกอบเป็นแบบผลิตภัณฑ์ที่เป็นของลอกเลียน หรือในสาระสำคัญเป็นของลอกเลียนแบบผลิตภัณฑ์ซึ่งได้รับการคุ้มครอง เมื่อการกระทำดังกล่าวเป็นไปเพื่อความมุ่งประสงค์เชิงพาณิชย์

ข้อ 132

เครื่องหมายการค้าสำหรับสินค้าและบริการ

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่าเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้รับการจดทะเบียนจะมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวที่จะป้องกันไม่ให้บุคคลที่สามทั้งหมดที่ไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของเครื่องหมายการค้าใช้ในการทำการค้า ซึ่งเครื่องหมายที่เหมือนหรือคล้ายกันสำหรับสินค้าหรือบริการที่เหมือนหรือคล้ายกันกับสินค้าหรือบริการที่ได้รับการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า นั้น ในกรณีที่การใช้ดังกล่าวอาจจะก่อให้เกิดความสับสนหลงผิดได้

2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องกำหนดว่า อย่างน้อยในสภาวะการณ์หนึ่งสภาวะการณ์ใดต่อไป นี้ การจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าซึ่งเหมือนหรือคล้ายกันกับเครื่องหมายการค้าที่เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายในภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือในประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคีใดๆ ที่แสดงถึงสินค้าหรือบริการของบุคคลอื่น จะต้องถูกปฏิเสธหรือยกเลิก

- (เอ) หากการใช้เครื่องหมายการค้านั้นเป็นไปเพื่อเจตนาที่ไม่เป็นธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เจตนาที่จะได้มาซึ่งผลกำไรที่ไม่เป็นธรรมหรือเจตนาที่จะก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลดังกล่าว หรือ
- (บี) หากสาธารณชนอาจสับสนหลงผิดเกี่ยวกับเจ้าของหรือที่มาของสินค้าหรือบริการนั้น

ข้อ 133

ลิขสิทธิ์และสิทธิที่เกี่ยวข้อง

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องพยายามกำหนดให้ผู้สร้างสรรค์ ผู้แสดง และผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียงมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวที่จะอนุญาตให้มีการทำให้ปรากฏต่อสาธารณชนซึ่งงาน การแสดงซึ่งบันทึกในสิ่งบันทึกเสียงและสิ่งบันทึกเสียงของบุคคลดังกล่าวตามลำดับ โดยวิธีผ่านสายหรือไร้สาย ในทางที่จะทำให้สมาชิกของสาธารณชนสามารถเข้าถึงสิ่งเหล่านั้นได้จากสถานที่และในเวลาตามที่แต่ละคนเลือก
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องพยายามกำหนดให้มีการให้ความคุ้มครองทางกฎหมายที่เพียงพอและมาตรการเยียวยาทางกฎหมายที่มีประสิทธิภาพ สำหรับการหลบเลี่ยงมาตรการทางเทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพที่ใช้โดยผู้สร้างสรรค์ ผู้แสดง หรือผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียง ในส่วนที่เกี่ยวกับการใช้สิทธิของบุคคลเหล่านั้นภายใต้กฎหมายและข้อบังคับของภาคีฝ่ายนั้น และที่จำกัดการกระทำในส่วนที่เกี่ยวกับงาน การแสดง หรือสิ่งบันทึกเสียงที่ไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ประพันธ์ ผู้แสดง หรือผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียงที่เกี่ยวข้อง หรือไม่ได้รับอนุญาตภายใต้กฎหมายและข้อบังคับของภาคีฝ่ายนั้น
3. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องพยายามกำหนดให้มีการเยียวยาทางกฎหมายที่เพียงพอและมีประสิทธิภาพสำหรับกรณีที่คุณคนใดๆ กระทำการดังต่อไปนี้โดยรู้ หรือในส่วนที่เกี่ยวกับการเยียวยาทางแพ่ง มีเหตุอันควรที่จะรู้ ว่าการกระทำดังกล่าวจะชักจูง ทำให้เป็นไปได้ อำนวยความสะดวก หรือปกปิดซึ่งการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิที่เกี่ยวข้อง
  - (เอ) ลบหรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อมูลการจัดการสิทธิทางอิเล็กทรอนิกส์โดยไม่ได้รับอนุญาต และ
  - (บี) จำหน่าย นำเข้าเพื่อจำหน่าย แพร่เสียงแพร่ภาพ สื่อสาร หรือทำให้ปรากฏต่อสาธารณชนซึ่งงาน สำเนาของงาน การแสดง สำเนาของการแสดงที่ได้รับการบันทึก หรือสิ่งบันทึกเสียง โดยไม่ได้รับอนุญาต โดยรู้ว่าข้อมูลการจัดการสิทธิทางอิเล็กทรอนิกส์ได้ถูกลบหรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงโดยไม่ได้รับอนุญาต
4. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องใช้มาตรการที่เหมาะสมในการอำนวยความสะดวกแก่กิจกรรมซึ่งจะดำเนินการโดยองค์กรจัดเก็บค่าลิขสิทธิ์และสิทธิที่เกี่ยวข้องในภาคี โดยเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับของตน

ข้อ 134

สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่ามีการให้ความคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ในส่วนที่เกี่ยวกับสินค้าใดๆ โดยเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับของตน และโดยสอดคล้องกับความตกลงระหว่างประเทศที่ภาคีทั้งสองฝ่ายเป็นภาคี

2. คู่ภาคีจะต้องแลกเปลี่ยนความเห็นในประเด็นที่เกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ รวมถึงการเสริมสร้างความเข้มแข็งใดๆ ให้กับการให้ความคุ้มครองดังกล่าว คณะอนุกรรมการว่าด้วยทรัพย์สินทางปัญญาที่กล่าวถึงในข้อ 143 จะจัดให้มีเวทีสำหรับความมุ่งประสงค์นี้

ข้อ 135

พันธู์พีชใหม่

1. คู่ภาคีตระหนักถึงความสำคัญของการให้ความคุ้มครองพันธู์พีชใหม่ในลักษณะที่อยู่บนพื้นฐานของมาตรฐานระหว่างประเทศ เพื่อความมุ่งประสงค์นี้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่าสิทธิที่เกี่ยวกับพันธู์พีชใหม่ได้รับการให้ความคุ้มครองอย่างเพียงพอ
2. ภาคีแต่ละฝ่าย โดยคำนึงถึงข้อกังวลของภาคีอีกฝ่าย จะต้องพยายามคุ้มครองพันธู์พีชหรือสายพันธู์พีชให้มากพันธู์หรือสายพันธู์ที่สุดเท่าที่จะทำได้ ในลักษณะที่กำหนดไว้ในวรรค 1 ข้างต้น โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะสามารถปฏิบัติได้
3. โดยไม่คำนึงถึงข้อ 124 และข้อ 125 ภาคีแต่ละฝ่ายอาจจำกัดขอบเขตของพันธู์พีชหรือสายพันธู์พีช ซึ่งภาคีนั้นได้ให้สิทธิที่กล่าวถึงในวรรค 1 ข้างต้นแก่คนชาติของภาคีอีกฝ่าย เท่ากับพันธู์หรือสายพันธู์พีชที่ภาคีอีกฝ่ายให้สิทธิแก่คนชาติของภาคีฝ่ายแรก โดยเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับของตน

ข้อ 136

การแข่งขันที่ไม่เป็นธรรม

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องกำหนดให้มีการให้ความคุ้มครองอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อต่อต้านการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรม
2. การกระทำใดๆ ในการแข่งขันที่ขัดกับทางปฏิบัติที่สุจริตในเรื่องเชิงอุตสาหกรรมและเชิงพาณิชย์เป็นการกระทำที่เป็นการแข่งขันอย่างไม่เป็นธรรม การกระทำที่เป็นการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรม โดยเฉพาะการกระทำดังต่อไปนี้ จะถูกห้าม
  - (เอ) การกระทำทั้งหมดที่มีลักษณะที่จะทำให้เกิดความสับสนโดยวิธีใดๆ ไม่ว่าจะเกี่ยวกับการจัดตั้ง สินค้า หรือกิจกรรมเชิงอุตสาหกรรมหรือเชิงพาณิชย์ของผู้แข่งขัน
  - (บี) การกล่าวหาเท็จในการทำการค้าซึ่งมีลักษณะเพื่อทำลายความเชื่อถือเกี่ยวกับการจัดตั้ง สินค้า หรือกิจกรรมเชิงอุตสาหกรรมหรือเชิงพาณิชย์ของผู้แข่งขัน
  - (ซี) การแสดงหรือการกล่าวหา ซึ่งการใช้การแสดงหรือการกล่าวหาเหล่านั้นในการทำการค้าทำให้สาธารณชนเข้าใจผิดเกี่ยวกับลักษณะ กรรมวิธีการผลิต คุณลักษณะ ความเหมาะสมกับความมุ่งประสงค์ของสินค้า หรือปริมาณของสินค้า
3. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องกำหนดให้มีการเยียวยาที่เหมาะสมเพื่อป้องกันหรือลงโทษการกระทำที่เป็นการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรมที่กล่าวถึงในอนุวรรค 2 (เอ) ถึงอนุวรรค 2 (ซี) ข้างต้น

ข้อ 137

การให้ความคุ้มครองข้อมูลที่ไม่เปิดเผย

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่า ในกฎหมายและข้อบังคับของตนมีการให้ความคุ้มครองสารข้อมูลที่ไม่เปิดเผยที่เพียงพอและมีประสิทธิผล โดยเป็นไปตามข้อ 39 ของความตกลงทริปส์

ข้อ 138

การบังคับใช้ - มาตรการ ณ จุดผ่านแดน

1. โดยเป็นไปตามข้อ 51 และข้อ 52 ของความตกลงทริพส์ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องกำหนดให้มีกระบวนการเกี่ยวกับการระงับการปล่อยโดยหน่วยงานศุลกากรซึ่งสินค้าที่ละเมิดสิทธิ อย่างน้อยที่สุดในกรณีการละเมิดเครื่องหมายการค้า และลิขสิทธิ์และสิทธิที่เกี่ยวข้อง
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่ากระบวนการที่กล่าวถึงในวรรค 1 ข้างต้น จะไม่กำหนดข้อกำหนดเกี่ยวกับการให้พยานหลักฐานเกี่ยวกับการละเมิดที่เป็นภาระมากเกินไปต่อผู้ทรงสิทธิที่ยื่นคำขอสำหรับกระบวนการดังกล่าว
3. ในกรณีที่หน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีได้ตัดสินใจที่จะระงับการปล่อยสินค้าที่ละเมิดเครื่องหมายการค้า หรือลิขสิทธิ์หรือสิทธิที่เกี่ยวข้อง หน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีนั้นจะต้องแจ้งผู้ทรงสิทธิซึ่งชื่อและที่อยู่ของผู้ขนส่งและผู้นำเข้าสินค้าที่ต้องสงสัย โดยเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับของภาคีฝ่ายนั้น
4. ในกรณีของการละเมิดเครื่องหมายการค้า หรือลิขสิทธิ์หรือสิทธิที่เกี่ยวข้อง ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่าหน่วยงานผู้มีอำนาจของตนอาจเริ่มมาตรการ ณ จุดผ่านแดนได้โดยอำนาจของตน โดยไม่จำเป็นต้องมีคำขอจากผู้ทรงสิทธิที่ถูกละเมิดสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา
5. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่าหน่วยงานผู้มีอำนาจของตนจะไม่อนุญาตการส่งออกซ้ำซึ่งสินค้าที่ละเมิดเครื่องหมายการค้า หรือลิขสิทธิ์หรือสิทธิที่เกี่ยวข้อง นอกเหนือจากในสถานการณ์ที่เป็นพิเศษ

ข้อ 139

การบังคับใช้ - การเยียวยาทางแพ่ง

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่าผู้ทรงสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญามีสิทธิที่จะเรียกร้องจากผู้ละเมิดซึ่งค่าเสียหายที่เพียงพอที่จะชดเชยความเสียหายที่เจ้าของสิทธิได้รับเนื่องจากการละเมิดสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาของบุคคลนั้นโดยผู้ละเมิดกระทำกิจกรรมที่เป็นการละเมิดโดยรู้ หรือมีเหตุอันควรที่จะรู้

ข้อ 140

การบังคับใช้ - การเยียวยาทางอาญา

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องกำหนดกระบวนการและบทลงโทษทางอาญาที่จะใช้ อย่างน้อยที่สุดในกรณีของการละเมิดสิทธิบัตร ผลิตภัณฑ์อรรถประโยชน์ แบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม เครื่องหมายการค้า ลิขสิทธิ์หรือสิทธิที่เกี่ยวข้อง แบบผังภูมิวงจรรวม และสิทธิที่เกี่ยวข้องกับพันธุ์พืชใหม่ ที่กระทำโดยจงใจและในขนาดเชิงพาณิชย์
2. บทลงโทษที่กล่าวถึงในวรรค 1 ข้างต้น จะรวมถึงการจำคุก และ/หรือ การปรับเป็นเงินที่เพียงพอที่จะยับยั้งการละเมิดที่สอดคล้องกับระดับของบทลงโทษที่ใช้บังคับกับอาชญากรรมที่มีความรุนแรงในระดับเดียวกัน
3. ในกรณีการละเมิดสิทธิที่กำหนดไว้ในวรรค 1 ข้างต้น ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องกำหนดให้ผู้มีอำนาจฝ่ายตุลาการมีอำนาจสั่งการให้ยึดสินค้าที่ละเมิดสิทธิ และอุปกรณ์ใดๆ ซึ่งถูกใช้โดยส่วนใหญ่ในการกระทำความผิดนั้น และเอกสารที่เป็นพยานหลักฐานทั้งหมด
4. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่า อย่างน้อยที่สุดในกรณีการละเมิดสิทธิบัตร ผลิตภัณฑ์อรรถประโยชน์ แบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม เครื่องหมายการค้า และสิทธิที่เกี่ยวข้องกับพันธุ์พืชใหม่ หน่วยงานผู้มีอำนาจของตนอาจเริ่ม

กระบวนการพิจารณาทางอาญาได้โดยอำนาจของตน โดยไม่จำเป็นต้องมีคำร้องอย่างเป็นทางการจากผู้ทรงสิทธิที่ถูกละเมิดสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา

ข้อ 141 การบังคับใช้ - ทั่วไป

คู่ภาคียืนยันอีกครั้งถึงพันธกรณีของตนภายใต้ความตกลงทริพส์ที่จะกำหนดให้มีวิธีการสำหรับการบังคับใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่มีประสิทธิผลและเหมาะสม โดยที่คู่ภาคีตระหนักว่าสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาเป็นสิทธิของเอกชน คู่ภาคีมีความเห็นร่วมกันว่าความร่วมมือระหว่างหน่วยงานผู้มีอำนาจและผู้ทรงสิทธิมีความสำคัญยิ่งสำหรับการนำการบังคับใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาไปปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ ความร่วมมือดังกล่าวอาจรวมถึงความช่วยเหลือต่อหน่วยงานผู้มีอำนาจในการใช้มาตรการทางกฎหมายของหน่วยงานเหล่านั้นเพื่อต่อต้านการละเมิดสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา

ข้อ 142 ความช่วยเหลือสำหรับการได้มาซึ่งสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา สำหรับวิสาหกิจขนาดย่อมและขนาดกลาง

โดยเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับของตน ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องใช้มาตรการที่เหมาะสมที่จะให้ความช่วยเหลือแก่วิสาหกิจขนาดย่อมและขนาดกลางสำหรับการได้มาซึ่งสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา ซึ่งอาจรวมถึงการลดค่าธรรมเนียมของทางการ

ข้อ 143 คณะอนุกรรมการว่าด้วยทรัพย์สินทางปัญญา

1. เพื่อความมุ่งมั่นประสงค์ของการปฏิบัติตามและการดำเนินการตามบทนี้ให้มีประสิทธิผล ให้จัดตั้งคณะอนุกรรมการว่าด้วยทรัพย์สินทางปัญญา (ซึ่งต่อไปในข้อนี้จะเรียกว่า “คณะอนุกรรมการ”) ตามข้อ 13
2. หน้าที่ของคณะอนุกรรมการจะมีดังต่อไปนี้
  - (เอ) ทบทวนการปฏิบัติตามและการดำเนินการตามบทนี้
  - (บี) หาหรือประเด็นใดๆ ที่เกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญา เพื่อความมุ่งมั่นหมายที่จะสร้างเสริมการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาและการบังคับใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา และเพื่อความมุ่งมั่นหมายที่จะส่งเสริมการบริหารระบบทรัพย์สินทางปัญญาที่มีประสิทธิภาพและโปร่งใส ดังเช่น
    - (หนึ่ง) ประเด็นเกี่ยวกับกระบวนการการยื่นคำขอ รวมถึงข้อกำหนดเรื่องการรับรองความถูกต้องแท้จริงของการมอบอำนาจ
    - (สอง) ประเด็นเกี่ยวกับแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม รวมถึงข้อยกเว้นสำหรับการขาดความใหม่ และการเลื่อนการประกาศโฆษณา
    - (สาม) ประเด็นเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้า รวมถึงระบบค่าธรรมเนียม การยื่นคำขอเดียวสำหรับสินค้าและบริการหลายจำพวก และการต่ออายุการจดทะเบียน

- (สี่) การให้ความคุ้มครองพันธุ์พืชใหม่
  - (ห้า) ประเด็นเกี่ยวกับการป้องกันการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรม รวมถึงการจดทะเบียนและการใช้โดเมนเนม โดยไม่สุจริตและการลอกเลียนรูปร่างของสินค้า และคำสั่งห้ามของศาลสำหรับการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรม
  - (หก) ประเด็นเกี่ยวกับการบังคับใช้ที่เพียงพอและมีประสิทธิผล รวมถึงกระบวนการสำหรับมาตรการ ณ จุดผ่านแดน และ
  - (เจ็ด) การใช้ประโยชน์และการใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ของสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาสำหรับ วิสาหกิจขนาดย่อมและขนาดกลาง
- (ซี) หรือในประเด็นดังต่อไปนี้
- (หนึ่ง) การให้ความคุ้มครองแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมบางส่วน
  - (สอง) โอกาสในการสังเกตการณ์ในกรณีการปฏิเสธโดยเจตนาซึ่งคำขอสำหรับการจดทะเบียน เครื่องหมายการค้า และ
  - (สาม) ภูมิปัญญาท้องถิ่น ทรัพยากรทางพันธุกรรม และวัฒนธรรมพื้นบ้าน
- (ดี) แลกเปลี่ยนความเห็นในประเด็นที่เกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ รวมถึงการเสริมสร้างความเข้มแข็งใดๆ ให้กับการให้ความคุ้มครองดังกล่าวที่กล่าวถึงในวรรค 2 ของข้อ 134
- (อี) รายงานและจัดทำข้อเสนอแนะที่เหมาะสมตามที่จำเป็นต่อคณะกรรมการร่วม และ
- (เอฟ) ปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ ที่อาจได้รับมอบหมายโดยคณะกรรมการร่วมตามข้อ 13
3. คณะอนุกรรมการจะประกอบด้วยผู้แทนของรัฐบาลของคู่ภาคี และอาจเชิญผู้แทนขององค์กรอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องที่นอกเหนือจากรัฐบาลของคู่ภาคี รวมถึงผู้แทนจากภาคเอกชน ที่มีความเชี่ยวชาญที่จำเป็นที่เกี่ยวกับประเด็นที่จะหารือ
4. คณะอนุกรรมการจะประชุม ณ สถานที่และเวลาตามที่คู่ภาคีอาจจะตกลงกัน

ข้อ 144

ข้อยกเว้นด้านความมั่นคง

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ ข้อ 73 ของความตกลงทริปส์จะบรรจุนั้น และเป็นส่วนหนึ่งของ ความตกลงฉบับนี้โดยอนุโลม

บทที่ 11 การจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐ

ข้อ 145

การแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐ

1. คู่ภาคีจะต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับกฎหมายและข้อบังคับ นโยบายและทางปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐของแต่ละฝ่าย ตลอดจนการปฏิบัติ ของระบบการจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐที่มีอยู่ในปัจจุบัน เป็นภาษาอังกฤษและทันกาลเท่าที่จะเป็นไปได้ ทั้งนี้ โดยอยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายและข้อบังคับของแต่ละฝ่าย
2. ภาคีแต่ละฝ่ายแต่งตั้งจุดติดต่อสำหรับการแลกเปลี่ยนข้อมูลและการให้ข้อมูลแก่ผู้จัดหาของภาคีอีกฝ่ายที่สนใจในโอกาสการจัดซื้อจัดจ้างในสาขาใดสาขาหนึ่งดังต่อไปนี้
  - (เอ) สำหรับญี่ปุ่น กระทรวงการต่างประเทศ และ
  - (บี) สำหรับประเทศไทย กระทรวงการคลัง

ข้อ 146

คณะกรรมการว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐ

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการปฏิบัติตามและการดำเนินการตามบทนี้ให้มีประสิทธิภาพ ให้จัดตั้งคณะกรรมการว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐ (ซึ่งต่อไปในข้อนี้จะเรียกว่า “คณะกรรมการ”) ตามข้อ 13
2. หน้าที่ของคณะกรรมการจะมีดังต่อไปนี้
  - (เอ) หาหรือประเดิมและวิถีทางที่จะสร้างเสริมความร่วมมือเพื่อผลประโยชน์ร่วมกันของคู่ภาคีในด้านการจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐ
  - (บี) รายงานผลการพิจารณาของคณะกรรมการต่อคณะกรรมการร่วม และ
  - (ซี) ปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ ที่อาจได้รับมอบหมายโดยคณะกรรมการร่วมตามข้อ 13 โดยอยู่บนพื้นฐานของหลักการผลประโยชน์ร่วมกัน
3. องค์ประกอบของคณะกรรมการจะระบุไว้ในความตกลงเพื่อการปฏิบัติตาม
4. คณะกรรมการจะประชุมกัน ณ สถานที่และเวลาตามที่อาจจะตกลงกัน

บทที่ 12 การแข่งขันทางการค้า

ข้อ 147

การส่งเสริมการแข่งขันที่เป็นธรรมและเสรี โดยห้ามกิจกรรมที่จำกัดการแข่งขัน

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องส่งเสริมการแข่งขันที่เป็นธรรมและเสรีโดยห้ามกิจกรรมที่จำกัดการแข่งขันในภาคนั้น โดยเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับของแต่ละฝ่าย เพื่ออำนวยความสะดวกแก่การไหลเวียนของการค้าและการลงทุนระหว่างคู่ภาคีและให้ตลาดทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อ 148

ความร่วมมือในการส่งเสริมการแข่งขันที่เป็นธรรมและเสรี โดยห้ามกิจกรรมที่จำกัดการแข่งขัน

1. คู่ภาคีจะต้องร่วมมือกันในการส่งเสริมการแข่งขันที่เป็นธรรมและเสรี โดยห้ามกิจกรรมที่จำกัดการแข่งขัน โดยขึ้นอยู่กับทรัพยากรที่มีอยู่ของแต่ละฝ่าย ทั้งนี้ โดยเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับของแต่ละฝ่าย
2. รายละเอียดและขั้นตอนของความร่วมมือภายใต้ข้อนี้จะระบุไว้ในความตกลงเพื่อการปฏิบัติตาม

ข้อ 149

การไม่เลือกปฏิบัติ

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องใช้กฎหมายและข้อบังคับว่าด้วยการแข่งขันของตนในลักษณะที่ไม่เป็นการเลือกปฏิบัติบนพื้นฐานของสัญชาติ

ข้อ 150

ความเป็นธรรมของวิธีปฏิบัติ

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องดำเนินวิธีปฏิบัติทางปกครองและทางตุลาการที่เกี่ยวข้องในลักษณะที่เป็นธรรมในการส่งเสริมการแข่งขันที่เป็นธรรมและเสรีโดยห้ามกิจกรรมที่จำกัดการแข่งขันตามกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้องของตน

ข้อ 151

การไม่ใช้บังคับของข้อ 8 และบทที่ 14

ข้อ 8 และบทที่ 14 จะไม่ใช้บังคับกับบทนี้

บทที่ 13 ความร่วมมือ

ข้อ 152 หลักการพื้นฐาน

1. โดยที่คู่ภาคียอมรับในความสำคัญของการพัฒนาที่สมดุลและยั่งยืน ที่ค้ำจุนโดยพลวัตทางเศรษฐกิจที่เพิ่มขึ้นและความเปราะบางทางเศรษฐกิจที่ลดลง คู่ภาคีจะต้องพัฒนาและขยายความร่วมมือภายใต้ความตกลงฉบับนี้เพื่อผลประโยชน์ร่วมกัน เพื่อที่จะอำนวยความสะดวกและขยายการค้าและการลงทุน สร้างเสริมการท่องเที่ยวระหว่างคู่ภาคี และส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืนและการสร้างเสริมคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นของประชาชนของคู่ภาคี ตลอดจนในอนุภูมิภาคแถบลุ่มแม่น้ำโขงและเอเชียโดยรวม
2. โดยที่คู่ภาคียอมรับในกิจกรรมข้ามชาติที่มีชีวิตชีวาซึ่งดำเนินการโดยภาคเอกชนของคู่ภาคี และพลวัตและที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของคู่ภาคีในภูมิภาคเอเชีย คู่ภาคีจะต้องร่วมมือกันในลักษณะที่จะก่อให้เกิดผลในทางบวกต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของตลาดที่เกิดขึ้นใหม่ในภูมิภาค

ข้อ 153 ความร่วมมือในด้านต่างๆ

เพื่อสร้างเสริมความเป็นหุ้นส่วนที่เท่าเทียมกันซึ่งอยู่บนพื้นฐานของหลักการที่ระบุในข้อ 152 คู่ภาคีจะต้องส่งเสริมความร่วมมือระหว่างรัฐบาลของคู่ภาคี และในกรณีที่เหมาะสมและเหมาะสม สนับสนุนและอำนวยความสะดวกแก่ความร่วมมือระหว่างสองฝ่าย ที่ฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายเป็นองค์กรในภาคีที่ไม่ใช่รัฐบาลของคู่ภาคี ในด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้

- (เอ) เกษตรกรรม ป่าไม้ และประมง
- (บี) การศึกษาและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์
- (ซี) การสร้างเสริมสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ
- (ดี) บริการการเงิน
- (อี) เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
- (เอฟ) วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี พลังงาน และสิ่งแวดล้อม
- (จี) วิสาหกิจขนาดย่อมและขนาดกลาง
- (เอช) การท่องเที่ยว
- (ไอ) การส่งเสริมการค้าและการลงทุน และ
- (เจ) ความร่วมมือในด้านอื่นๆ ตามที่อาจจะตกลงกัน

ข้อ 154

สาขาและรูปแบบของความร่วมมือ

สาขาและรูปแบบของความร่วมมือภายใต้บทนี้จะระบุไว้ในความตกลงเพื่อการปฏิบัติตาม

ข้อ 155

การนำความร่วมมือมาปฏิบัติตาม

1. ความร่วมมือภายใต้บทนี้จะต้องดำเนินการโดยเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับของภาคีแต่ละฝ่าย
2. ความร่วมมือภายใต้บทนี้จะขึ้นอยู่กับกองทุนและทรัพยากรอื่นๆ เท่าที่มีอยู่ของภาคีแต่ละฝ่าย คู่ภาคีจะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของความร่วมมือภายใต้บทนี้ร่วมกันตามที่ตกลงกัน

ข้อ 156

สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาและสิทธิอื่นๆ ที่มีลักษณะเป็นกรรมสิทธิ์

1. ข้อมูลที่ไม่มีลักษณะเป็นกรรมสิทธิ์ที่เกิดจากความร่วมมือระหว่างรัฐบาลของคู่ภาคีภายใต้บทนี้อาจเผยแพร่ต่อสาธารณชนได้โดยรัฐบาลของภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง
2. คู่ภาคีจะต้องให้ความมั่นใจว่ามีการให้ความคุ้มครองที่เพียงพอและมีประสิทธิภาพ และมีการแบ่งปันอย่างยุติธรรมซึ่งสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาและสิทธิอื่นใดที่มีลักษณะเป็นกรรมสิทธิ์ที่เป็นผลจากความร่วมมือระหว่างรัฐบาลของคู่ภาคีภายใต้บทนี้ โดยเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับของคู่ภาคี และความตกลงระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องซึ่งคู่ภาคีเป็นภาคีหรืออาจกลายเป็นคู่ภาคี สิทธิดังกล่าวที่เป็นผลจากโครงการความร่วมมือภายใต้บทนี้ระหว่างรัฐบาลของคู่ภาคีจะต้องเป็นกรรมสิทธิ์ร่วมของรัฐบาลของคู่ภาคี หากรัฐบาลของคู่ภาคีตกลงกันในเงื่อนไขของการมีกรรมสิทธิ์ร่วมในสิทธิดังกล่าว
3. หากเหมาะสม ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องสนับสนุนสองฝ่าย ซึ่งฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายเป็นองค์กรในคู่ภาคีที่ไม่ใช่รัฐบาลของคู่ภาคี ให้ปรึกษาหารือซึ่งกันและกันในประเด็นที่เกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินทางปัญญาใดๆ หรือสิทธิอื่นๆ ที่มีลักษณะเป็นกรรมสิทธิ์ที่เป็นผลจากความร่วมมือภายใต้บทนี้ โดยพิจารณาถึงหลักการของการแบ่งปันสิทธิอย่างยุติธรรมตามสมควร

ข้อ 157

คณะอนุกรรมการสำหรับความร่วมมือในแต่ละด้าน

เพื่อความมุ่งประสงค์ของการปฏิบัติตามและการดำเนินการตามบทนี้อย่างมีประสิทธิภาพ อาจจัดตั้งคณะอนุกรรมการและคณะอนุกรรมการพิเศษในฐานะเป็นหน่วยงานสนับสนุนต่อคณะอนุกรรมการสำหรับในแต่ละด้านของความร่วมมือที่ระบุไว้ในข้อ 153 ตามข้อ 13 การจัดตั้ง หน้าที่ องค์ประกอบ และรายละเอียดอื่นๆ ของคณะอนุกรรมการและคณะอนุกรรมการพิเศษจะระบุไว้ในความตกลงเพื่อการปฏิบัติตาม คณะอนุกรรมการแต่ละคณะจะเริ่มงานของตนและประชุมกันโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ และไม่ว่าในกรณีใดต้องไม่ช้ากว่า 9 เดือนหลังจากวันที่ความตกลงฉบับนี้มีผลใช้บังคับ

ข้อ 158

การไม่ใช้บังคับของบทที่ 14

กระบวนการระงับข้อพิพาทที่กำหนดไว้ในบทที่ 14 จะไม่ใช้บังคับกับบทนี้ คู่ภาคีจะต้องปรึกษาหารือกันในเรื่องใดๆ ที่เกิดจากการปฏิบัติตามและการดำเนินการตามบทนี้

บทที่ 14 การระงับข้อพิพาท

ข้อ 159

ขอบเขตและความครอบคลุม

1. เว้นแต่จะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่นในความตกลงฉบับนี้ บทนี้จะใช้บังคับในส่วนที่เกี่ยวกับการระงับข้อพิพาทระหว่างคู่ภาคีที่เกี่ยวข้องกับการตีความหรือการใช้บังคับความตกลงฉบับนี้
2. ไม่มีสิ่งใดในบทนี้จะกระทบต่อสิทธิใดๆ ของคู่ภาคีที่จะใช้กระบวนการการระงับข้อพิพาทที่มีอยู่ภายใต้ความตกลงระหว่างประเทศอื่นใดที่ภาคีทั้งสองฝ่ายเป็นภาคี
3. โดยไม่คำนึงถึงวรรค 2 ข้างต้น เมื่อกระบวนการการระงับข้อพิพาทได้เริ่มต้นขึ้นครั้งหนึ่งแล้ว ภายใต้บทนี้หรือภายใต้ความตกลงระหว่างประเทศอื่นใดที่ภาคีทั้งสองฝ่ายเป็นภาคีในส่วนที่เกี่ยวกับข้อพิพาทที่เฉพาะเจาะจง กระบวนการนั้นจะใช้เป็นการยกเว้นไม่ใช้กระบวนการอื่นใดสำหรับข้อพิพาทที่เฉพาะเจาะจงนั้น อย่างไรก็ตาม จะไม่ใช้บังคับหากสิทธิหรือพันธกรณีที่แตกต่างกันในสาระสำคัญกำลังเป็นข้อพิพาท
4. วรรค 3 ข้างต้นจะไม่ใช้บังคับในกรณีที่คู่ภาคีตกลงกันอย่างชัดแจ้งที่จะใช้กระบวนการการระงับข้อพิพาทมากกว่าหนึ่งกระบวนการสำหรับข้อพิพาทที่เฉพาะเจาะจง

ข้อ 160

การปรึกษาหารือ

1. ภาคีแต่ละฝ่ายอาจร้องขอเป็นหนังสือให้มีการปรึกษาหารือกับภาคีอีกฝ่าย ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องใดๆ เกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับความตกลงฉบับนี้
2. เมื่อภาคีร้องขอให้มีการปรึกษาหารือตามวรรค 1 ข้างต้น ภาคีอีกฝ่ายจะต้องตอบคำร้องขอนั้นโดยพลัน และจะต้องเข้าสู่การปรึกษาหารือโดยสุจริตภายใน 30 วัน หลังจากวันที่ได้รับคำร้องขอ เพื่อความมุ่งหมายที่จะแก้ปัญหาเรื่องนั้นโดยพลันและอย่างเป็นที่พึงพอใจ

ข้อ 161

คนกลาง การประนอมข้อพิพาท หรือการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท

1. ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจร้องขอให้มีคนกลาง การประนอมข้อพิพาท หรือการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทเมื่อใดก็ได้ กระบวนการเหล่านี้จะเริ่มเมื่อใดก็ได้หากคู่ภาคีตกลงกัน และอาจยุติเมื่อใดก็ได้เมื่อมีการร้องขอจากภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง
2. หากคู่ภาคีตกลงกัน คนกลาง การประนอมข้อพิพาท หรือการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทอาจดำเนินต่อไปได้ในขณะที่กระบวนการอนุญาโตตุลาการที่กำหนดไว้ในบทนี้กำลังดำเนินอยู่

ข้อ 162

การจัดตั้งคณะอนุญาโตตุลาการ

1. ภาคีผู้ร้องซึ่งร้องขอให้มีการปรึกษาหารือภายใต้ข้อ 160 อาจร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษรต่อภาคีผู้ถูกร้องให้มีการจัดตั้งคณะอนุญาโตตุลาการ

(เอ) หากภาคีผู้ร้องไม่เข้าสู่การปรึกษาหารือดังกล่าวภายใน 30 วันหลังจากวันที่ได้รับคำร้องขอสำหรับการปรึกษาหารือภายใต้ข้อนี้ หรือ

(บี) หากคู่ภาคีไม่สามารถระงับข้อพิพาทโดยการปรึกษาหารือดังกล่าวภายใต้ข้อนี้ภายใน 60 วัน หลังจากวันที่ได้รับคำร้องขอสำหรับการปรึกษาหารือดังกล่าว

โดยมีเงื่อนไขว่าภาคีผู้ร้องพิจารณาว่าประโยชน์ใดๆ ที่เกิดขึ้นแก่ตนโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อมภายใต้ความตกลงฉบับนี้ กำลังถูกลบล้างหรือทำให้ลดน้อยลง โดยเป็นผลจากการที่ภาคีผู้ถูกร้องไม่สามารถปฏิบัติตามพันธกรณีของตน หรือเป็นผลจากการที่ภาคีผู้ถูกร้องใช้มาตรการที่ขัดกับพันธกรณีของภาคีนั้นภายใต้ความตกลงฉบับนี้

2. คำร้องขอใดๆ สำหรับการจัดตั้งคณะอนุญาโตตุลาการตามข้อนี้จะต้องระบุ

(เอ) มาตรการเฉพาะที่เป็นประเด็นพิพาท และ

(บี) มูลฐานทางกฎหมายของคำร้อง รวมถึงบทบัญญัติของความตกลงฉบับนี้ที่ถูกกล่าวอ้างว่ามีการฝ่าฝืนและบทบัญญัติอื่นใดที่เกี่ยวข้อง

3. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องตั้งอนุญาโตตุลาการหนึ่งคนซึ่งอาจเป็นชนชาติของตน และเสนอชื่อผู้เข้ารับการคัดเลือกได้มากที่สุด 3 ชื่อ เพื่อทำหน้าที่เป็นอนุญาโตตุลาการคนที่สามซึ่งจะเป็นประธานคณะอนุญาโตตุลาการ ภายใน 30 วันหลังจากวันที่ได้รับคำร้องขอสำหรับการจัดตั้งคณะอนุญาโตตุลาการ อนุญาโตตุลาการคนที่สามจะต้องไม่เป็นชนชาติของภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หรือมีถิ่นพำนักเป็นปกติในภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หรือได้รับการว่าจ้างโดยภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

4. คู่ภาคีจะต้องตกลงกันและแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการคนที่สามภายใน 45 วัน หลังจากวันที่ได้รับคำร้องขอสำหรับการจัดตั้งคณะอนุญาโตตุลาการ โดยนำผู้เข้ารับการคัดเลือกที่ได้รับการเสนอชื่อตามวรรค 3 ข้างต้นมาพิจารณา

5. หากภาคีไม่ได้แต่งตั้งอนุญาโตตุลาการหนึ่งคนตามวรรค 3 ข้างต้น หรือหากคู่ภาคีไม่สามารถตกลงกันและแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการคนที่สามตามวรรค 4 ข้างต้น อนุญาโตตุลาการผู้หนึ่งหรืออนุญาโตตุลาการคนที่สามผู้หนึ่งจะได้รับเลือกโดยการจับสลากจากผู้เข้ารับการคัดเลือกที่ได้รับการเสนอชื่อตามวรรค 3 ข้างต้นภายในระยะเวลาอีก 7 วันต่อไป

6. คณะอนุญาโตตุลาการควรประกอบด้วยอนุญาโตตุลาการผู้มีความเชี่ยวชาญทางเทคนิคหรือทางกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ข้อ 163

หน้าที่ของคณะอนุญาโตตุลาการ

1. คณะอนุญาโตตุลาการที่จัดตั้งตามข้อ 162

(เอ) ควรปรึกษาหารือกับคู่ภาคีตามความเหมาะสมและให้โอกาสอย่างเพียงพอสำหรับการบรรลุการแก้ปัญหาที่เป็นที่พึงพอใจร่วมกัน

(บี) จะต้องทำคำชี้ขาดโดยเป็นไปตามความตกลงฉบับนี้และกฎที่ใช้บังคับของกฎหมายระหว่างประเทศ

(ซี) จะต้องระบุไว้ในคำชี้ขาดซึ่งคำวินิจฉัยในข้อกฎหมายและข้อเท็จจริง พร้อมกับเหตุผลสำหรับคำวินิจฉัยนั้น และ

(ด) นอกเหนือจากมีคำวินิจฉัย อาจระบุในคำชี้ขาดถึงทางเลือกในการปฏิบัติที่เสนอแนะสำหรับให้คู่ภาคี พิจารณาควบคู่ไปกับข้อ 166

2. คณะอนุญาโตตุลาการอาจแสวงหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องซึ่งตนพิจารณาเห็นว่าจำเป็นและเหมาะสมจากคู่ภาคี คู่ภาคี จะต้องสนองตอบคำร้องขอใดๆ ของคณะอนุญาโตตุลาการสำหรับข้อมูลดังกล่าวโดยพลันและอย่างครบถ้วน
3. คณะอนุญาโตตุลาการอาจแสวงหาข้อมูลจากแหล่งที่เกี่ยวข้องใดๆ และอาจปรึกษาหารือผู้เชี่ยวชาญเพื่อให้ได้มาซึ่ง ความเห็นเกี่ยวกับแง่มุมบางอย่างของเรื่องนั้น ในส่วนที่เกี่ยวกับประเด็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องทางวิทยาศาสตร์หรือเรื่อง ทางเทคนิคอื่นที่คู่ภาคียกขึ้น คณะอนุญาโตตุลาการอาจขอรายงานข้อแนะนำเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้เชี่ยวชาญหนึ่ง คนหรือหลายคน เมื่อมีการร้องขอจากภาคีหรือโดยการริเริ่มของคณะอนุญาโตตุลาการเอง คณะอนุญาโตตุลาการอาจ คัดเลือกผู้เชี่ยวชาญทางวิทยาศาสตร์หรือทางเทคนิคไม่น้อยกว่า 2 คนโดยการปรึกษาร่วมกับคู่ภาคี ซึ่งผู้เชี่ยวชาญ ดังกล่าวจะช่วยคณะอนุญาโตตุลาการตลอดกระบวนการอนุญาโตตุลาการ แต่จะไม่มีสิทธิออกเสียงเกี่ยวกับการวินิจฉัย ใดๆ ที่กระทำโดยคณะอนุญาโตตุลาการ รวมถึงคำชี้ขาด
4. คำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการจะต้องไม่ร่างต่อหน้าคู่ภาคี และจะต้องร่างโดยพิจารณาข้อมูลที่ได้และคำให้การ ที่มี
5. คณะอนุญาโตตุลาการจะต้องส่งร่างคำชี้ขาด รวมถึงทั้งส่วนที่เป็นการอธิบาย และคำวินิจฉัยและข้อสรุปของคณะ อนุญาโตตุลาการ แก่คู่ภาคีภายใน 90 วันหลังจากวันที่มีการจัดตั้งคณะอนุญาโตตุลาการ เพื่อความมุ่งประสงค์ให้คู่ภาคี สามารถทบทวนแง่มุมของความถูกต้องของคำชี้ขาด เมื่อคณะอนุญาโตตุลาการพิจารณาว่าไม่สามารถส่งร่างคำชี้ขาดแก่ คู่ภาคีภายในเวลา 90 วันที่กล่าวถึงข้างต้นได้ คณะอนุญาโตตุลาการอาจขยายระยะเวลาดังกล่าวโดยความยินยอมของคู่ ภาคี อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าในกรณีใดระยะเวลาจากวันที่มีการจัดตั้งคณะอนุญาโตตุลาการจนถึงการส่งร่างคำชี้ขาดต่อคู่ภาคี จะไม่เกิน 150 วัน ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจส่งความคิดเห็นเป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับร่างคำชี้ขาดต่อคณะ อนุญาโตตุลาการภายใน 15 วัน หลังจากวันที่มีการส่งร่างคำชี้ขาด
6. คณะอนุญาโตตุลาการจะต้องมีคำชี้ขาดภายใน 30 วัน หลังจากวันที่มีการส่งร่างคำชี้ขาด
7. คณะอนุญาโตตุลาการจะต้องพยายามทำคำวินิจฉัยของตนซึ่งรวมถึงคำชี้ขาดโดยฉันทามติ แต่อาจทำคำวินิจฉัย ดังกล่าวซึ่งรวมถึงคำชี้ขาดโดยการใช้การออกเสียงข้างมากได้
8. คำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการให้ถือว่าเป็นที่สุดและผูกพันคู่ภาคี

ข้อ 164

กระบวนการพิจารณาของคณะอนุญาโตตุลาการ

1. คณะอนุญาโตตุลาการจะต้องประชุมแบบปิด
2. การดำเนินกระบวนการพิจารณาของคณะอนุญาโตตุลาการ เอกสารที่ยื่นต่อคณะอนุญาโตตุลาการ และร่างคำชี้ขาดที่ กล่าวถึงในวรรค 5 ของข้อ 163 จะต้องเก็บรักษาไว้เป็นความลับ
3. โดยไม่คำนึงถึงวรรค 2 ข้างต้น ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจมีคำแถลงการณ์ต่อสาธารณชนเกี่ยวกับความเห็นของตน เกี่ยวกับข้อพิพาท แต่จะต้องรักษาความลับของข้อมูลและคำให้การเป็นหนังสือที่ภาคีอีกฝ่ายยื่นต่อคณะอนุญาโตตุลาการ ที่ภาคีอีกฝ่ายนั้นกำหนดว่าลับ ในกรณีนี้ภาคีให้ข้อมูลหรือคำให้การเป็นหนังสือที่กำหนดว่าลับ ภาคีอีกฝ่ายอาจร้องขอ

บทสรุปที่ไม่เป็นความลับของข้อมูลหรือคำให้การเป็นหนังสืออื่นซึ่งอาจเปิดเผยต่อสาธารณชนได้ ภาศฝ่ายที่ได้รับคำร้องขอดังกล่าวอาจตกลงตามคำร้องขอนั้นและส่งบทสรุปให้ หรืออาจปฏิเสธคำร้องขอโดยไม่ให้เหตุผลหรือให้ข้อพิสูจน์ความถูกต้องของการตัดสินใจใดๆ

4. คู่ภาศจะต้องได้รับโอกาสที่จะเข้าร่วมการเสนอ การมีค่าแถลงการณ์ หรือการโต้แย้งในกระบวนการพิจารณา ข้อมูลหรือคำให้การเป็นหนังสือใดๆ ที่ภาศฝ่ายหนึ่งยื่นต่อคณะอนุญาโตตุลาการ รวมถึงความคิดเห็นใดๆ เกี่ยวกับส่วนที่เป็นการอธิบายของร่างคำชี้ขาดและคำตอบข้อซักถามที่ถามโดยคณะอนุญาโตตุลาการนั้นจะต้องจัดให้มีอยู่แก่ภาศอีกฝ่าย

ข้อ 165

การยุติกระบวนการพิจารณา

คู่ภาศอาจตกลงกันที่จะยุติกระบวนการพิจารณาของคณะอนุญาโตตุลาการเมื่อใดก็ได้ โดยการร่วมกันแจ้งต่อประธานคณะอนุญาโตตุลาการ

ข้อ 166

การปฏิบัติตามคำชี้ขาด

1. ภาศผู้ถูกร้องจะต้องปฏิบัติตามคำชี้ขาดที่มีขึ้นตามข้อ 163 โดยพลัน
2. ภาศผู้ถูกร้องจะต้องแจ้งต่อภาศผู้ร้องถึงระยะเวลาสำหรับการปฏิบัติตามคำชี้ขาดภายใน 20 วันหลังจากวันที่ได้มีคำชี้ขาด หากภาศผู้ร้องพิจารณาว่าระยะเวลาที่แจ้งไม่สามารถยอมรับได้ ภาศฝ่ายนั้นอาจเสนอเรื่องดังกล่าวต่อคณะอนุญาโตตุลาการ
3. หากภาศผู้ถูกร้องพิจารณาว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะปฏิบัติตามคำชี้ขาดภายในระยะเวลาสำหรับการปฏิบัติตามที่ระบุตามวรรค 2 ข้างต้น ภาศผู้ถูกร้องจะต้องเข้าสู่การปรึกษาหารือกับภาศผู้ร้องไม่ช้ากว่าการสิ้นสุดของระยะเวลาสำหรับการปฏิบัติตามนั้น เพื่อความมุ่งหมายที่จะให้ได้มาซึ่งคำชดเชยที่เป็นที่ยอมรับร่วมกัน หากไม่สามารถตกลงคำชดเชยที่เป็นที่พึงพอใจได้ภายใน 20 วันหลังจากวันสิ้นสุดระยะเวลาสำหรับการปฏิบัติตามคำชี้ขาดนั้น ภาศผู้ร้องอาจแจ้งภาศผู้ถูกร้องว่าตนประสงค์ที่จะระงับการให้สิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่นๆ ภายใต้ความตกลงฉบับนี้
4. หากภาศผู้ร้องพิจารณาว่าภาศผู้ถูกร้องไม่สามารถปฏิบัติตามคำชี้ขาดภายในระยะเวลาสำหรับการปฏิบัติตามตามที่ระบุตามวรรค 2 ข้างต้น ภาศผู้ร้องอาจเสนอเรื่องต่อคณะอนุญาโตตุลาการ หากคณะอนุญาโตตุลาการยืนยันว่าภาศผู้ถูกร้องไม่สามารถปฏิบัติตามคำชี้ขาดภายในระยะเวลาสำหรับการปฏิบัติตามตามที่ระบุตามวรรค 2 ข้างต้น ภาศผู้ร้องอาจแจ้งภาศผู้ถูกร้อง ภายใน 30 วัน หลังจากวันที่มีการยืนยันดังกล่าวโดยคณะอนุญาโตตุลาการ ว่าตนประสงค์ที่จะระงับการให้สิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่นๆ ภายใต้ความตกลงฉบับนี้
5. การระงับการให้สิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่นๆ ภายใต้วรรค 3 และวรรค 4 ข้างต้น อาจดำเนินการได้อย่างน้อยที่สุด 30 วัน หลังจากวันที่ได้มีการแจ้งตามวรรคเหล่านั้นเท่านั้น การระงับดังกล่าวจะ
  - (เอ) ไม่มีผล หากการปรึกษาหารือหรือกระบวนการพิจารณาของคณะอนุญาโตตุลาการในประเด็นข้อพิพาทที่การระงับนั้นเกี่ยวข้องกำลังดำเนินอยู่
  - (บี) เป็นการชั่วคราว และจะต้องหยุดลงเมื่อคู่ภาศบรรลุการแก้ปัญหาที่เป็นที่พึงพอใจร่วมกันหรือในกรณีที่มีการปฏิบัติตามคำชี้ขาดดั้งเดิมถูกทำให้มีผล

- (ซี) จำกัดอยู่ที่ระดับเดียวกับระดับการลงโทษหรือการลดน้อยลงของสิทธิประโยชน์ซึ่งเป็นผลมาจากการไม่สามารถปฏิบัติตามคำสั่งดั้งเดิม และ
- (ดี) จำกัดอยู่ในสาขาเดียวกับสาขาที่การลงโทษหรือการลดน้อยลงของสิทธิประโยชน์มีความเกี่ยวข้อง ซึ่งอาจเป็นหนึ่งในสาขาหรือหลายสาขา เว้นแต่การระงับการให้สิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่นๆ ในสาขาดังกล่าวจะไม่สามารถทำได้ในทางปฏิบัติหรือไม่มีประสิทธิผล

6. หากภาคีผู้ร้องพิจารณาว่าข้อกำหนดสำหรับการระงับการให้สิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่นๆ ภายใต้ความตกลงฉบับนี้โดยภาคีผู้ร้องตามที่ระบุไว้ในวรรค 3 วรรค 4 หรือวรรค 5 ข้างต้นไม่ได้รับการปฏิบัติตาม ภาคีนั้นอาจร้องขอให้มีการปรึกษาหารือกับภาคีผู้ร้องได้ ภาคีผู้ร้องจะต้องเข้าสู่การปรึกษาหารือภายใน 10 วัน หลังจากวันที่ได้รับการร้องขอ หากภาคีไม่สามารถแก้ปัญหาเรื่องนี้ได้ภายใน 30 วันหลังจากวันที่ได้รับการร้องขอสำหรับการปรึกษาหารือตามวรรคนี้ ภาคีผู้ร้องอาจเสนอเรื่องต่อคณะอนุญาโตตุลาการได้

7. ในทุกกรณีที่เป็นไปได้ คณะอนุญาโตตุลาการภายใต้ข้อนี้จะประกอบด้วยอนุญาโตตุลาการของคณะอนุญาโตตุลาการคณะดั้งเดิม หากอนุญาโตตุลาการผู้ใดไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ จะต้องแทนที่อนุญาโตตุลาการผู้นั้นด้วยอนุญาโตตุลาการที่ได้รับการแต่งตั้งตามวรรค 3 ถึงวรรค 5 ของข้อ 162 คณะอนุญาโตตุลาการภายใต้ข้อนี้จะต้องมีคำสั่งชี้ขาดภายใน 60 วัน หลังจากวันที่ได้มีการเสนอเรื่องต่อคณะอนุญาโตตุลาการเว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น คำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการภายใต้ข้อนี้จะเป็นที่สุดและผูกพันคู่ภาคี

ข้อ 167

ค่าใช้จ่าย

คู่ภาคีจะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของคณะอนุญาโตตุลาการ รวมถึงค่าปฎิบัติการของอนุญาโตตุลาการเป็นสัดส่วนเท่าๆ กัน เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น

บทที่ 15 บทบัญญัติสุดท้าย

ข้อ 168 สารบัญและหัวเรื่อง

สารบัญและหัวเรื่องของบทและข้อต่างๆ ของความตกลงฉบับนี้ถูกใส่เข้ามาเพื่อความสะดวกในการอ้างอิงเท่านั้น และจะไม่กระทบต่อการตีความของความตกลงฉบับนี้

ข้อ 169 การทบทวนทั่วไป

คู่ภาคีจะต้องดำเนินการทบทวนการปฏิบัติตามและการดำเนินการของความตกลงฉบับนี้ในปีปฏิทินที่ 10 หลังจากปีปฏิทินที่ความตกลงฉบับนี้มีผลใช้บังคับ และทุกๆ 10 ปีหลังจากนั้น เว้นแต่ภาคีทั้งสองฝ่ายจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น

ข้อ 170 ภาคผนวกและหมายเหตุ

ภาคผนวกและหมายเหตุของความตกลงฉบับนี้จะเป็นส่วนประกอบหนึ่งของความตกลงฉบับนี้

ข้อ 171 การแก้ไขเพิ่มเติม

1. ความตกลงฉบับนี้อาจแก้ไขเพิ่มเติมได้โดยการตกลงกันระหว่างคู่ภาคี การแก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าวจะต้องได้รับความเห็นชอบจากคู่ภาคีโดยเป็นไปตามกระบวนการทางกฎหมายของแต่ละฝ่าย และจะมีผลใช้บังคับในวันที่จะได้ตกลงกันโดยคู่ภาคี
2. หากการแก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวข้องเฉพาะกับเรื่องต่อไปนี้ การแก้ไขเพิ่มเติมนั้นอาจทำได้โดยการแลกเปลี่ยนหนังสือทางการทูตระหว่างรัฐบาลของคู่ภาคี
  - (เอ) ภาคผนวก 2
  - (บี) ภาคผนวก 3 หรือ
  - (ซี) ส่วนที่ 2 ของภาคผนวก 4

ข้อ 172 การมีผลใช้บังคับ

ความตกลงฉบับนี้จะมีผลใช้บังคับในวันที่สามสิบหลังจากวันที่รัฐบาลของคู่ภาคีได้แลกเปลี่ยนหนังสือทางการทูตบอกกล่าวซึ่งกันและกันว่ากระบวนการทางกฎหมายที่จำเป็นสำหรับการมีผลใช้บังคับของความตกลงฉบับนี้ได้เสร็จสิ้นแล้ว ความตกลงฉบับนี้จะคงมีผลใช้บังคับ เว้นแต่จะถูกยกเลิกตามที่กำหนดไว้ในข้อ 173

ข้อ 173
การยกเลิก

ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจยกเลิกความตกลงฉบับนี้ได้โดยการบอกกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษรล่วงหน้า 1 ปีแก่ภาคีอีกฝ่าย

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ซึ่งได้รับมอบหมายโดยถูกต้องจากรัฐบาลของแต่ละฝ่าย ได้ลงนามในความตกลงฉบับนี้

ทำที่ กรุงโตเกียว วันที่ 3 เมษายน 2550 เป็นคู่ฉบับภาษาอังกฤษ

สำหรับประเทศไทย

สำหรับญี่ปุ่น